„Cărţile ei
sunt fabuloase!“
JULIA QUINN
Dulce
răzbunare
NICOLA
CORNICK

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „MIRESE SCOȚIENE“

Lady Lucy MacMorlan – una dintre cele mai curtate debutante, întruchiparea perfecțiunii pentru lorzii cu pretenții – are mulți pretendenți, dar se pare că nici unul nu se ridică la înălțimea așteptărilor ei, toți fiind refuzați. Ba mai mult, Lucy nu are de gând să renunțe la obiceiul de a scrie în secret scrisori de dragoste în numele prietenilor fratelui ei, scrisori care devin tot mai indecente pe măsură ce faima lor crește. Și nimic nu o împiedică să distrugă cu aceste scrisori logodna lui Robert, marchizul de Methven, nimeni altul decât dușmanul de moarte al clanului MacMorlan, cel care are nevoie disperată de o mireasă pentru a-și salva proprietățile. Dar, când marchizul descoperă cine este adevărata autoare a scrisorilor, lucrurile iau o turnură neașteptată. Robert îi face lui Lucy o propunere șocantă: în schimbul tăcerii lui, ea trebuie să-i devină soție și să-i dea moștenitorul de care are atâta nevoie. Forțată să accepte această căsătorie de conveniență pentru a-și salva reputația, Lucy acceptă să-l ajute pe Robert, dar refuză să doarmă în patul lui. Însă cât timp poate lupta cu fiorii dragostei care amenință să o prindă în mreje și cu puterea de seducție a lui Robert?

„Cărțile Nicolei Cornick sunt delicios de imaginative
și de o senzualitate debordantă.“
Booklist

Nicola Cornick a absolvit Istoria la University of London și a debutat în 1998. De-a lungul carierei, romanele ei au fost nominalizate la premii precum RNA Romance Prize, RWA RITA, Romantic Times Reviewer's Choice și au fost traduse în peste 40 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6710-6

Alma

NICOLA CORNICK

Dulce răzbunare

The Lady and the Laird
Nicola Cornick
Copyright © 2013 Nicola Cornick
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dulce răzbunare
Nicola Cornick

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNICK, NICOLA
Dulce răzbunare / Nicola Cornick
trad. din lb. engleză: Cristina Barbu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6710-6

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111

NICOLA CORNICK

Dulce răzbunare

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

LITERA
București
2020

Pentru Margaret McPhee,
care scrie cărți încântătoare și dăruiește prăjituri delicioase.

Prolog

Castelul Forres, Scoția, iunie 1803

Era o noapte perfectă pentru magie.

Era lună nouă, iar marea părea un fir de argint sclipitor. Vântul ofta printre pini, purtând cu el o mireasmă sărată.

– Lucy! Vino să vezi!

Lady Lucy MacMorlan se întoarse pe partea cealaltă în pat și își trase pătura peste urechi. Se simțea confortabil la căldură și nu avea nici cea mai mică intenție să iasă din coconul de pături pentru a tremura la fereastră. În plus, nu voia să facă o vrajă cu sora ei, Alice. Erau stupide și periculoase și puteau doar să le bage în bucluc.

– Nu mă ridic de aici, spuse ea, mișcându-și degetele de la picioare sub pătură. Nu vreau un soț.

– Sigur vrei, replică Alice, părând nerăbdătoare.

La 16 ani, sora geamănă a lui Lucy era fascinată de baluri, rochii și bărbați. Mai devreme în acea seară, Alice alergase de trei ori în jurul străvechiului cadran solar de pe terenul castelului, recitând cuvintele vrăjii de iubire la fel de antice, care, în timpul lunii noi, avea să i-l arate pentru o clipită pe bărbatul cu care urma să se căsătorească. Lucy rămăsese în bibliotecă, citind *Eseuri morale și politice* a lui David Hume. Acum, după apusul soarelui, Alice aștepta rezultatul incantației.

– Sigur te vei căsători, spuse din nou Alice. Ce altceva ai putea face?

„Voi citi", își spuse Lucy în sinea ei. Avea să citească, să scrie și să studieze. Era mult mai distractiv.

– Toată lumea se căsătorește, zise Alice, vorbind ca un om matur și înțelept. Trebuie să formăm alianțe și să avem copii. Asta fac fiicele unui duce. Toată lumea spune asta.

„Să se căsătorească. Să aibă copii."

Lucy se gândi la aceste lucruri, analizându-le în mod rațional, așa cum făcea cu toate ideile. Era adevărat că acelea erau așteptările pe care lumea le avea de la ele și, fără îndoială, mama lor și-ar fi dorit acest lucru. Femeia murise când Lucy și Alice aveau în jur de doi ani, dar toată lumea spunea că fusese diamantul generației sale, fiica elegantă a contelui de Stratharnon, care își găsise un partener pe cinste și dăduse naștere unor copii perfecți. Mairi, sora mai mare a gemenelor, avea 18 ani și era deja căsătorită. Lucy nu avea nimic împotriva căsătoriei, dar era de părere că trebuia să găsească un bărbat care să fie mai interesant decât o carte, iar acest lucru era mai dificil decât părea.

– Lucy! spuse pe un ton tăios Alice. Privește! Uite, câțiva gentlemeni ies pe terasă pentru a-și bea coniacul! Oare pe care îl voi vedea primul? El va fi adevărata mea dragoste.

– Ești nebună dacă tu crezi asemenea prostii, ripostă Lucy.

Alice nu se lăsă intimidată. Nu asculta niciodată când era entuziasmată. Tatăl lor organizase o cină în seara aceea, dar fiicele lui mai mici, care nu terminaseră școala, nu fuseseră invitate. Urmă o pauză. Prin fereastra deschisă, Lucy auzea vocile de pe terasă și râsetele masculine. O dâră de fum de țigară îi gâdilă nasul. Apoi se auzi clinchetul unui pahar pe pietre.

– Ah! zise fascinată Alice. Cine este acel bărbat? Nu pot să îi văd clar fața...

– Asta pentru că stă cu spatele la tine, zise îmbufnată Lucy. Încerca să adoarmă, dar era imposibil câtă vreme Alice vorbea. Amintește-ți ce spunea vraja! Dacă stă cu spatele la tine, asta înseamnă că va fi o iubire falsă, nu una adevărată.

Alice scoase un sunet dezaprobator.

– Este unul dintre fiii lui Lord Purnell, dar care dintre ei?

– Toți sunt prea mari pentru tine, spuse Lucy. Nu lăsa pe nimeni să te vadă, adăugă ea. *Papa* se va înfuria dacă va auzi că una dintre fiicele lui stă la fereastră în cămașă de noapte. Vei fi ruinată înainte de a-ți face debutul în societate.

Alice tot nu o asculta. Nu asculta niciodată ce nu voia să audă. Era ca un fluture colorat și inconsecvent, nestatornic și neatent.

– Este Hamish Purnell, spuse ea, părând dezamăgită. El e deja căsătorit.

– Ți-am spus că este o prostie, zise Lucy.

– Oh, se ceartă! continuă Alice, părând din nou entuziasmată. Era schimbătoare ca vremea, uitând toată dezamăgirea într-o clipită. Îi aruncă o privire lui Lucy, apoi deschise mai mult fereastra, aplecându-se în afară. Lucy! șopti ea. Vino să vezi!

Lucy auzise schimbarea în tonul vocilor de pe terasă. Totul fusese calm și civilizat, iar în următoarea clipă, situația căpătă un aer furios, chiar violent, făcându-i părul să se zburlească. Se dădu jos din pat și traversă încăperea până în locul în care Alice stătea în genunchi pe pervazul ferestrei, încordată, pentru a vedea scena de dedesubt.

Doi bărbați se confruntau pe terasă, chiar sub fereastra lor, dar nu le puteau vedea fețele. Totuși, Lucy recunoscu vocea calmă și aristocrată a vărului ei Wilfred, dar de data aceasta în glasul lui se simțea disprețul.

– Ce cauți aici astă-seară, Methven? Ești un nimeni, ești doar mezinul. Nu pot să cred că unchiul meu te-a invitat, spuse el pe un ton provocator.

Cineva râse. Ceilalți bărbați se adunară în jurul lor asemenea unei haite de câini, adulmecând o luptă.

– Oh! spuse Alice. Cât de nepoliticos și groaznic este Wilfred! Îl urăsc.

Și Lucy îl ura pe vărul Wilfred de când se știa. Avea 18 ani, era moștenitorul titlului de conte de Cardross și își savura din plin statutul și legătura familiei cu ducele de Forres. Petrecuse ultimul an în Londra, unde se zvonea că își cheltuise toți banii pe băutură, pe jocuri de noroc și pe femei. Wilfred era snob, încrezut și bădăran, iar aici, înconjurat de rudele și de acoliții lui, se credea curajos.

– Poate că ducele m-a invitat pentru că este mult mai manierat decât nepotul său, zise celălalt bărbat.

Glasul lui era mai aspru decât vocea tărăgănată a lui Wilfred și avea un ușor accent scoțian. Nu bătu în retragere la tentativa de intimidare a lui Wilfred. Se întoarse, iar Lucy îi văzu brusc fața în lumina lunii noi. Avea trăsături puternice, cu pomeți, frunte și maxilar bine conturate. Era înalt și lat în umeri. Încă studiindu-l, Lucy observă că era tânăr – probabil nu avea mai mult de 19 sau 20 de ani.

Bărbații de pe terasă șușotiră ceva. Atmosfera se schimbă. Deveni mai ostilă, dar mai era ceva în aer, o urmă de incertitudine, aproape teamă.

Era evident că și Alice o simțise. Se retrăsese la adăpostul draperiilor greoaie din catifea care încadrau fereastra.

– Este Robert Methven, șopti ea. Ce caută *el* aici?

– L-a invitat *papa*, șopti Lucy. A spus că nu are timp pentru discordii. Le consideră necivilizate.

Clanurile Forres și Methven fuseseră inamice dintotdeauna. Forres și rudele lor, conții de Cardross, susținuseră regalitatea Scoției din cele mai vechi timpuri. Membrii clanului Methven fuseseră tâlhari veniți din nord, descendenți ai conților vikingi de Orkney, care aveau propriile legi. Lucy nu știa prea multe despre ei, în afară de faptul că aveau reputația de a fi la fel de fioroși și primitivi ca strămoșii lor. Îi privi chipul lui Robert Methven, clar conturat în lumina lunii, și simți un fior pe șira spinării.

„Dușmani de generații întregi..." Era în sângele lor, în poveștile care îi fuseseră spuse încă din leagăn. Poate că războaiele dintre clanuri erau de domeniul trecutului, dar nu dispăruseră complet, întrucât vechile dușmănii piereau greu.

– Într-o zi, spuse Wilfred, voi lua înapoi pământul pe care familia ta l-a furat de la clanul nostru, Methven, și te voi face să plătești. Jur!

– Abia aștept, răspunse Robert Methven, părând amuzat. Până atunci, ce ai zice să mai bem din coniacul excelent al ducelui?

Trecu pe lângă Wilfred, de parcă discuția nu îl mai interesa. Wilfred, într-un mod ridicol, i-o luă grăbit înainte pentru a-și afirma supremația și a intra primul în salon. Methven ridică din umerii lați, fără să îi pese.

Alice lăsă draperia să cadă.

– Mi-e frig, mormăi ea. Merg la culcare.

Lucy se ridică pe vârfuri pentru a încerca să închidă fereastra. Era tipic pentru Alice să o lase pe ea să facă ordine. Acesta era defectul surorii ei: era neglijentă și nechibzuită, iar Lucy trebuia mereu să facă diverse lucruri pentru ea.

– Hamish Purnell... o auzi pe Alice murmurând în timp ce strecură sub pătură. Presupun că este destul de chipeș.

– Este *căsătorit*, îi aminti Lucy. În plus, era cu spatele la tine când l-ai văzut prima dată.

– S-a întors, ripostă Alice. Cu fața spre mine și cu spatele spre mare. Iubire adevărată. Poate că soția lui va muri. Să închizi bine fereastra, Lucy, adăugă ea, ca să nu știe nimeni că îi urmăream.

Lucy oftă, încă luptându-se să închidă fereastra, care se încăpățâna să rămână blocată. Tivul greoi din catifea al draperiei dărâmă vaza de porțelan de pe raftul de lângă cotul ei. Lucy văzu cum vasul se legănă pe marginea pervazului, îi scăpă printre degete și căzu, făcându-se bucăți pe terasa de dedesubt. Transfigurată, privi lung în întuneric. Nimic nu se mișcă. Nu ieși nimeni din salon. Lucy vedea cioburile sclipind în lumina lunii, împrăștiate pe pietre.

– Trebuie să mergi să le aduni de acolo, șopti Alice. Altfel le vor găsi și vor ști că îi urmăream.

– Du-te tu! spuse Lucy îmbufnată.

– Nu am dărâmat eu vaza, ripostă Alice.

– Nici eu! În ciuda vârstei lor, cearta era pe punctul de a deveni o ciondăneală de copile. Du-te tu! zise Lucy. A fost ideea ta să stai la fereastră ca o femeie ușoară.

– Voi da iar de necaz dacă mă prind, zise Alice. Brusc, chipul ei luminos deveni copilăros și neliniștit, iar Lucy avu o senzație stranie, care semăna foarte mult cu mila. Știi că *papa* îmi spune mereu că mama s-ar rușina cu mine pentru că sunt atât de neastâmpărată.

Lucy oftă și simți că era pe cale să cedeze. Nu voia ca Alice să aibă probleme. Era parte din pactul dintre ele, care le unea ca surori și mai bune prietene pentru totdeauna. Lucy oftă din nou și își luă halatul și papucii.

– Dacă o iei pe treptele din Turnul Negru, vei ajunge mai repede și nu te va vedea nimeni, spuse Alice.

– Știu! se răsti Lucy.

Cu toate acestea, un val de neliniște o înfioră în timp ce luă lumânarea și deschise ușa doar câțiva centimetri, suficient cât să se strecoare afară. Se furișă în tăcere pe coridor, până la scara turnului. Nu o speria castelul Forres. Crescuse acolo și cunoștea fiecare firidă și crăpătură din străvechea construcție, îi știa toate secretele și fantomele. Ea se temea de oameni, nu de ființe supranaturale. Nu își permitea să fie prinsă. Ea nu intra niciodată în bucluc, nu făcea

niciodată lucruri greșite. Alice era cea aprigă, ținând-o dintr-un bucluc în altul. Lucy era fata cuminte.

Chiar și așa, când trase zăvorul ușii greoaie de la baza scărilor și o deschise încet, își permise să stea o clipă pentru a se bucura de liniștea nopții. Briza îi mângâia blând chipul, purtând mireasma mării și a salcâmului galben. Susurul îndepărtat al valurilor se împletea cu vuietul pinilor. Luna în formă de seceră era aurie pe cerul de catifea neagră. Pentru o clipă, Lucy avu nebunească idee de a traversa peluza în fugă, pentru a ajunge la mare și a simți nisipul răcoros printre degete și clipocitul apei reci pe picioarele desculțe.

Bineînțeles că nu avea să o facă. Era prea cuminte și bine crescută.

Oftând încet, se aplecă să adune cioburile albe și albastre ale vazei. Slujnicele aveau să observe lipsa vasului și să o raporteze, fără îndoială. Tatăl ei avea să se supere, pentru că fusese una dintre vazele preferate ale răposatei lui soții. Aveau să fie puse întrebări și date explicații – desigur, minciuni. Ea și Alice aveau să fie nevoite să recunoască faptul că ele o spărseseră, dar nu că se întâmplase în timp ce stăteau aplecate peste fereastră pentru a-i urmări pe bărbați. Lucy spera ca *papa* să nu fie prea dezamăgit de ea.

– Pot să te ajut?

Lucy tresări și se întoarse, cioburile căzându-i pentru a doua oară din mâini. Robert Methven stătea în fața ei, cu spatele la mare. Văzându-l atât de aproape, observă că era la fel de înalt și lat în umeri precum păruse de la etaj.

– Nu știam că e cineva aici, spuse Lucy și îl văzu zâmbind.

– Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să te sperii. Se aplecă, adună cioburile și i le întinse solemn. De ce nu le pui pe balustradă, îi sugeră Robert, înainte să le scapi din nou?

– Oh, nu, spuse Lucy. Trebuie să plec. Adică... Dar nu făcu nici o mișcare pentru a se întoarce la ușa turnului. Ce cauți aici în întuneric? întrebă ea după o clipă.

El ridică din umeri.

– Compania nu este tocmai pe gustul meu.

– Presupun că te referi la Wilfred, zise Lucy. Îmi pare rău, este destul de dezagreabil.

– Nu mă deranjează în mod special, răspunse Robert Methven. Dar aleg să nu îmi petrec timpul cu el.

– Nici eu nu aș face-o. Și este vărul meu.

– Ah, ghinion, zise Methven. Asta înseamnă că tu trebuie să fii...

– Lucy, răspunse ea. Lucy MacMorlan.

– Încântat de cunoștință, Lady Lucy.

– Iar tu ești Robert Methven, zise ea.

El făcu o plecăciune.

– Ești respectuos, spuse ea.

Robert zâmbi când simți uimirea din glasul ei.

– Mulțumesc.

– Nu se presupune că ar trebui să fim dușmani? întrebă Lucy.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Vrei să fim?

– Ah, nu! Este o poveste veche.

– Poveștile vechi au uneori o putere imensă, zise Robert Methven. Familiile noastre s-au urât vreme de generații întregi.

– *Papa* este de părere că disputele sunt stupide, zise Lucy, privind cum lumina lunii se juca pe chipul lui, accentuându-i unele trăsături și ascunzându-le pe altele.

Era straniu de fascinant. Lucy simți o emoție puternică în piept.

– De aceea mă aflu aici în această seară. Să las trecutul în urmă, zise el, apoi încuviință din cap spre cioburile din mâinile ei. Cum s-a întâmplat?

– Ah... roși Lucy. Fereastra era deschisă, iar draperia a agățat vaza și a dărâmat-o.

Methven râse.

– Eu și Gregor, fratele meu, intrăm mereu în belele pentru asemenea lucruri.

– Nu te cred, rosti Lucy, ridicând privirea spre silueta lui înaltă, încadrată de cerul nopții. Ești prea matur ca să intri în bucluc.

Methven râse din nou.

– Așa ai crede, dar bunicul meu este un tiran. Mereu ne lovim de regulile lui.

Lucy deveni conștientă de faptul că cioburile ascuțite ale vazei îi străpungeau palmele și că frigul începea să îi învăluie picioarele protejate doar de papucii subțiri din mătase. Se întrebă ce naiba căuta acolo în cămașă de noapte, vorbind tocmai cu Robert Methven, dintre toți oamenii.

– Trebuie să plec, repetă ea.

El nu făcu nici un efort să o reţină, dar zâmbi.

– Atunci, noapte bună, Lady Lucy!

La uşă, ea se opri şi se întoarse spre el.

– Nu mă vei da de gol, nu? întrebă precaută. Nu vreau să am probleme.

– Nu te-aş pârî niciodată, râse el.

– Promiţi?

Robert merse lângă ea. Lucy simţi mirosul de fum şi de aer proaspăt venind dinspre el şi îi zări dinţii albi în timp ce zâmbi. O făcu să se simtă uşor ameţită, dar habar nu avea care era motivul.

– Promit, răspunse el.

Apoi Methven se aplecă şi o sărută. Fu un sărut uşor şi scurt, dar o lăsă pe Lucy fără suflare şi o zgudui atât de tare pentru o clipă, încât rămase încremenită de uimire, uitând complet de cioburile pe care le ţinea în mâini.

– A fost cumva primul tău sărut? o întrebă Robert, iar Lucy îi simţi zâmbetul din glas.

– Da, răspunse ea fără să gândească, prea sinceră şi inocentă pentru a apela la minciuni.

– Ţi-a plăcut?

Lucy se încruntă. Senzaţiile dinăuntrul ei erau mult prea noi şi derutante pentru a fi descrise cu uşurinţă, dar ea ştia că ceea ce simţea era foarte diferit de o simplă plăcere.

– Nu ştiu, răspunse ea.

El râse.

– Ţi-ar plăcea să te sărut din nou ca să te poţi decide?

Brusc, o cuprinse un entuziasm imoral, care o făcu să-i răspundă:

– Da, şopti Lucy.

Methven îi luă cu grijă cioburile din mână şi le puse pe balustrada de piatră. Îşi puse braţele pe după mijlocul ei şi o trase mai aproape, până când mâinile ei se odihniră pe pieptul lui. Textura jachetei lui era fină sub palmele ei. Brusc, Lucy se simţi incredibil de timidă şi ar fi vrut să se retragă. Dar el o sărută, iar toată timiditatea dispăru, pierdută într-o senzaţie de dulceaţă şi de căldură, care o făcu să freamăte de emoţie. Când capul parcă începu să i se învârtă, îşi înfipse degetele în jacheta lui pentru a-şi păstra echilibrul. Inima îi bătea nebuneşte. Se simţea fragilă şi nu se putea opri din tremurat.

Apoi, mult prea repede, sărutul se sfârși, iar Methven se retrase, eliberând-o ușor. Pentru o secundă, luna îi lumină expresia feței – văzu surprindere, poate confuzie și un licăr în ochii lui pe care nu îl putu descifra. Totuși, când el vorbi, glasul îi fu la fel ca înainte.

– Mulțumesc, spuse Methven.

Lucy nu știa ce trebuia făcut după ce sărutai pe cineva și se simți din nou intimidată. Luă cioburile vazei, bâigui un „noapte bună" și dădu să plece atât de grăbită, încât aproape că se împiedică în poalele halatului. Urcă în grabă scările întunecate, fără să le observe cu adevărat sub picioare. Mintea îi era prea acaparată de sărutul lui Robert Methven pentru a-i permite să se gândească la altceva.

Alice dormea când Lucy ajunse înapoi în dormitor. Privindu-i chipul senin, nu își putu abține un zâmbet. Nu putea sta supărată pe sora ei geamănă pentru prea mult timp. O iubea prea mult, deși erau foarte diferite în multe privințe, dar foarte apropiate.

Puse cioburile cu grijă pe raft și se strecură în pat, învăluindu-se în căldura așternuturilor și adormind repede. Visă luna strălucind deasupra mării și sărutul intens și magic al lui Robert Methven. Știa că el nu avea să o dea de gol. Acum erau legați unul de altul.

Capitolul 1

Castelul Forres, Scoția, februarie 1812

– Lucy, am nevoie de o favoare.

Pana lui Lady Lucy MacMorlan se opri pe hârtie, lăsând o pată mare de cerneală în urmă. Lucra la un calcul matematic foarte complex când Lachlan, fratele ei, dădu buzna în bibliotecă. Un aer rece și înțepător de iarnă îl însoți, învolburând draperiile și răscolind praful pe podeaua din piatră. Focul trosnea și șuiera în timp ce lapovița cădea pe horn. Calculele lui Lucy zburară de pe birou pe podea.

– Te rog, închide ușa, Lachlan, îi spuse ea politicos.

Fratele ei se supuse, lăsând în urmă aerul rece care venea din casa scării de piatră. Se aruncă într-unul dintre fotoliile din fața șemineului.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse el din nou.

Lucy își domoli iritarea instinctivă. I se părea nedrept că Lachlan, cu doi ani mai în vârstă decât ea, avea mereu nevoie ca sora lui să îl scoată din necaz. Lachlan avea un farmec nonșalant și convingerea că altcineva avea să rezolve problemele provocate de el. Acel altcineva părea să fie întotdeauna Lucy.

Fiecare avea rolul lui în familie. Angus, fiul cel mare și moștenitorul, era plicticos și insensibil. Christina, sora cea mare a lui Lucy, era fata bătrână care își dedicase viața creșterii fraților și surorilor ei după moartea mamei lor, iar acum făcea pe amfitrioana pentru tatăl lor. Mairi, cealaltă soră a lui Lucy, era văduvă. Lachlan era un sălbatic. Lucy fusese întotdeauna copilul cuminte – de fapt, copilul perfect.

Un bebeluș perfect, spuseseră oamenii când se aplecaseră peste pătuțul ei pentru a o admira. Ulterior, fusese numită o lady perfectă, apoi o debutantă perfectă. Avusese parte chiar și de logodnă perfectă, imediat după ce terminase școala, cu un gentleman mai

în vârstă, un nobil erudit. Când bărbatul murise înainte de a se căsători, ea devenise perfect inaccesibilă. Cândva, fusese sora și prietena perfectă. Avusese o soră geamănă cu care împărtășise totul. Crezuse că avea o viață sigură și așezată, dar se înșelase. Lucy își închise mintea, de parcă ar fi închis ușa în urma ei. Nu îi era de nici un folos să se gândească la trecut.

– Lucy? Lachlan era nerăbdător să îi atragă atenția. Își puse un picior peste brațul fotoliului și îi zâmbi. Lucy îl privi bănuitoare.

– La ce lucrezi? întrebă el, arătând spre hârtiile împrăștiate pe birou.

– Încercam să demonstrez marea teoremă a lui Fermat, răspunse Lucy.

Lachlan păru nedumerit.

– De ce ai face asta?

– Pentru că îmi place provocarea, răspunse Lucy.

Lachlan clătină din cap.

– Eu nu aș alege să fac matematică decât dacă ar fi absolut necesar, spuse el.

– Tu nu ai alege să faci nimic dacă nu ar fi absolut necesar, ripostă Lucy.

Zâmbetul lui se lărgi. Arăta de parcă sora lui îi făcuse un compliment.

– Este adevărat, rosti el, fixând-o cu ochii lui căprui și luminoși. Cum merge cu scrisul?

– Lucrez la un ghid pentru tinerele domnișoare despre găsirea gentlemanului perfect, răspunse Lucy cu demnitate.

Știa că Lachlan râdea de ea. El considera că scrierile ei erau ridicole, o pasiune neînțeleasă. Toate fiicele ducelui de Forres scriau. Era un interes pe care îl moșteniseră de la mama lor, care fusese o intelectuală remarcabilă. Prin comparație, fiii nu erau studioși. Lucy își iubea frații – îl iubea pe Lachlan, deși o exaspera, și încerca să îl iubească pe înțepatul Angus –, dar nu erau intelectuali.

Parcă pentru a dovedi acest lucru, Lachlan izbucni în râs.

– Un ghid despre găsirea gentlemanului perfect? Ce știi tu despre subiectul ăsta?

– Am fost logodită cu unul, spuse Lucy cu asprime. Sigur că știu multe despre asta.

Lumina din ochii lui se stinse.

– Duncan MacGillivray nu a fost nici pe departe gentlemanul perfect, zise el. Și nici nu era partenerul perfect pentru tine. Era prea bătrân.

Lucy simți un nod în piept.

– Ești așa de nepoliticos! spuse ea supărată.

– Nu, ripostă Lachlan. Spun adevărul. Ai fost de acord să te căsătorești cu el doar pentru că *papa* voia să te mariți, iar tu încă o plângeai pe Alice și nu gândeai limpede.

Alice...

O pală de aer rece se strecură pe sub ușă și își croi drum pe spinarea lui Lucy. Ea tremură și își trase șalul pe umeri. Alice murise în urmă cu opt ani, dar nu trecea o zi în care Lucy să nu se gândească la geamăna ei. Înăuntrul ei era un gol care avea forma lui Alice. Se întrebă dacă avea să se simtă mereu așa, atât de pustie, de parcă cineva tăiase o parte din ea, lăsând doar întuneric în loc. Absența lui Alice era ca o durere constantă, o umbră în inima ei. Chiar după tot acest timp, durerea era atât de puternică, încât uneori îi tăia răsuflarea. Copilăria ei se încheiase în ziua în care murise Alice.

Alungă acel gând, așa cum făcea întotdeauna. Nu voia să vorbească despre Alice.

– Ideea este că știu în ce constă comportamentul unui gentleman și, lucru foarte important – îl privi cu superioritate pe fratele ei –, în ce nu constă.

– Știi și în ce constă pornografia franceză și cea italiană, zise rânjind Lachlan, iar scrierile tale erotice au avut mai mult succes și au fost mai profitabile decât toate celelalte. Mă întreb de ce nu scrii mai multe.

Lucy se încruntă la el.

– Știi prea bine de ce nu o fac! Nu vorbim despre asta, Lachlan. Ai uitat? Face parte din trecut și nu trebuie să știe nimeni. *Vrei* să fiu ruinată?

Lachlan se încruntă și el la ea, preț de un scurt moment părând doi copii.

– Desigur că nu. Nu am spus nimănui.

Lucy oftă. Se gândi că era nedrept să arunce toată vina pe fratele ei, când ea fusese atât de prostuță și de naivă, dar cu siguranță el nu era demn de încredere. În urmă cu un an, Lachlan venise să îi ceară o favoare, așa cum făcea și acum. Îi spusese că avea nevoie

de ajutorul ei pentru a scrie o scrisoare. Trebuia să fie foarte romantică și senzuală, ca să o seducă pe doamna visurilor lui.

Lucy avusese nevoie disperată de bani și, cum era mai talentată decât fratele ei, fusese de acord. Culesese câteva replici din Shakespeare pentru Lachlan și adăugase o poezie proprie. Lachlan râsese și spusese că avea nevoie de ceva mai excitant.

În acel moment, Lucy își amintise de scrierile erotice din bibliotecă. Biblioteca fusese întotdeauna un tezaur pentru ea și îi răscolise rafturile încă de când învățase să citească, devorând vasta colecție pe care bunicul ei o adusese din marele tur. Apoi, într-o zi, printre volumele greoaie de istorie politică și operele erudiților clasici, Lucy găsise ceva mult mai interesant decât politica: câteva portofolii cu desene și schițe reprezentând bărbați și femei în cele mai extraordinare poziții erotice. Câteva schițe i se păruseră imposibile din punct de vedere anatomic, dar fusese interesant și educativ deopotrivă să le vadă și le studiase cu o curiozitate intelectuală intensă, chiar întorcând cărțile cu susul în jos pentru a verifica dacă înțelesese corect detaliile.

Alături de desene erau și scrieri intense și senzuale, la fel de interesante pentru curioasa minte academică. Pe acestea și le amintise Lucy când Lachlan îi ceruse ceva mai excitant decât Shakespeare. Folosise acele scrieri drept inspirație. Poate că exagerase. Nu era sigură. Dar, fără îndoială, fratele ei nu avusese nici o plângere. Chiar le spusese prietenilor lui, iar câțiva dintre ei îi ceruseră, la rândul lor, ajutorul lui Lucy, și ea acceptase.

Apoi totul decursese teribil de prost. Prima dată când Lucy auzise despre scandal fusese la o întâlnire a Societății Doamnelor Intelectuale din Highland. Toată lumea vorbea despre un misterios scriitor de scrisori care îi ajuta pe tinerii din Edinburgh să seducă femei. Se părea că Lachlan era implicat într-o aventură toridă cu o balerină de operă, în timp ce prietenii lui scandalizau orașul cu comportamentul lor licențios. Unul dintre ei o lăsase însărcinată pe fiica unui hangiu și apoi o abandonase, iar altul fugise cu soția administratorului castelului Edinburgh. În toate cazurile, femeile fuseseră atrase în pat cu promisiuni false și proză erotică.

Lucy se simțise vinovată și naivă, pentru că nu pusese la îndoială motivele lui Lachlan înainte de a scrie scrisorile și nici nu se gândise la posibilele consecințe. Nevoia ei de bani o orbise și nu se mai

gândise la nimic altceva. Putea doar să spere că nu avea să descopere nimeni niciodată că ea fusese autoarea scrisorilor – altfel, ar fi fost ruinată. Își promisese că nu avea să mai scrie vreodată poezie erotică. Nu era un comportament adecvat pentru o moștenitoare bine crescută, iar în viitor avea să își câștige banii din alte surse.

Lachlan o privea. În ochii lui căprui se citea neastâmpărul, iar Lucy deveni bănuitoare.

– Oricum, spuse el zâmbind triumfător, să uităm de asta și să vorbim despre mine.

Își trecu o mână prin păr, ciufulindu-l, iar asta îl făcu să arate fermecător de chipeș, dar obraznic. Lui Lucy îi păru rău că prietenele ei nu erau acolo pentru a fi impresionate. Toate îl considerau încântător pe Lachlan, în ciuda faptului că termenii *egoist* și *șantajist* fuseseră inventați pentru a-l descrie pe el.

– M-am îndrăgostit, spuse Lachlan cu aerul unei persoane care tocmai făcuse un anunț foarte important.

– Iar! rosti Lucy. Cine este norocoasa de data aceasta?

– Este Dulcibella Brodrie, răspunse Lachlan. O iubesc, mă iubește și ea și vrem să ne căsătorim.

Lucy tăcu o clipă. Lady Dulcibella Brodrie nu ar fi fost prima ei alegere pentru a-i deveni cumnată. Dulcibella era frumoasă, dar și complet neputincioasă într-o manieră de-a dreptul iritantă. Fără îndoială, acest lucru îl atrăsese pe Lachlan, dar, din moment ce el îi semăna într-o mare măsură, legătura dintre ei era rețeta perfectă pentru dezastru.

– Dulcibella este... foarte dulce, spuse cu precauție Lucy.

Se mândrea cu capacitatea ei de a fi politicoasă și se bucură de faptul că găsise ceva pozitiv de spus. Poate că Dulcibella era puțin cam răsfățată și egoistă și era atrasă de oglindă precum albina de floare, dar avea calitățile ei dacă le căutai destul de atent.

Expresia lui Lachlan se schimbă brusc, devenind aproape tragică.

– Dar nu este liberă, spuse el. Deja s-a stabilit că se va căsători cu Robert Methven. Au fost făcute toate aranjamentele.

Robert Methven.

Lui Lucy îi alunecară hârtiile din mână. Se aplecă să le adune, apoi se îndreptă ușor.

– Ești sigur? întrebă ea, simțind cum stomacul i se învolbură.

Degetele începură să îi tremure și își simțea obrajii fierbinți. Puse hârtiile pe birou și începu să le netezească instinctiv.

Din fericire pentru ea, Lachlan era cel mai neatent bărbat și părea mult prea preocupat de propriile sentimente pentru a le observa pe ale ei.

– Bineînțeles că sunt sigur. Este un dezastru, Lucy! O iubesc pe Dulcibella. Voiam să îi fac și eu o propunere, dar Methven mi-a luat-o înainte.

– Probabil că Lord Brodrie își dorește pentru unica lui fiică mai mult decât fiul mai mic al unei familii nobile, spuse Lucy, ferindu-și privirea în timp ce își recăpătă cumpătul, trăgând aer în piept.

– Dar sunt fiul mai mic al unui duce! protestă Lachlan.

– Iar Lord Methven este marchiz. Este o partidă mai bună, zise Lucy, glasul fiindu-i destul de ferm, în ciuda faptului că pulsul îi era sacadat și corpul îi fusese învăluit de o senzație de fierbințeală.

Robert Methven urma să se căsătorească.

Lucy se simțea ametită și șocată și nu știa de ce. Nu îl cunoștea bine pe Lord Methven. La scurt timp după noaptea din urmă cu opt ani, când se întâlniseră pe terasa castelului Forres, el se îndepărtase de familia lui și părăsise Scoția. Plecase în Canada, unde se zvonea că făcuse o avere din comerțul cu cherestea. Se întâmplase cu puțin timp înainte de moartea lui Alice, iar Lucy nu acordase prea multă atenție zvonurilor. Nu își amintea foarte multe lucruri din acea perioadă, în afară de suferința sufocantă și de golul dureros al pierderii.

Apoi murise bunicul lui Robert Methven, iar el moștenise titlul și se întorsese în Scoția. Lucy îl văzuse recent de câteva ori la reuniunile din iarnă în Edinburgh, dar apropierea dintre ei care se născuse în acea noapte la Forres dispăruse. Schimbaseră doar câteva cuvinte despre cele mai banale subiecte.

Totodată, Lucy îl considera pe Robert Methven intimidant din punct de vedere fizic. Și bărbații din familia ei erau înalți și zvelți, dar Lord Methven era înalt, dar și cu o constituție masivă. Avea un corp musculos, un maxilar bine conturat, iar ochii albaștri precum safirul îi erau duri. Era copleșitor de masculin, iar acea masculinitate era insultător de ostentativă. Lucy nu mai simțise niciodată asta.

Methven se schimbase și în alte privințe. Era mai sobru, și din ochi lumina i se stinsese. Toată puterea și autoritatea pe care Lucy

le simțise în el în noaptea aceea încă erau prezente, dar păreau mai intense și mai sumbre. Tragedia avea puterea de a fura lumina din oameni. Lucy știa acest lucru. Se întrebă ce i se întâmplase lui Methven și ce provocase această schimbare.

Ei doi nu aveau nimic în comun. Și totuși... Lucy își încleștă degetele în pumni. Simți hârtia mototolindu-se sub atingerea ei. Robert Methven avea ceva straniu. Modul în care îl percepea era inconfortabil. Nu voia să se gândească la acest lucru pentru că o înfierbânta și îi dădea senzația că îi tăia răsuflarea. Era ciudat, foarte ciudat.

Lucy se așeză la birou, netezind din nou hârtiile cu degetele ușor tremurânde. Era conștientă că o cuprinsese o emoție deloc familiară – o senzație ciudată în stomac, ce semăna cu gelozia.

„Nu sunt geloasă", se gândi ea iritată. „Nu pot fi geloasă. Eu nu sunt niciodată geloasă pe nimeni și pe nimic. Gelozia nu este nici adecvată, nici demnă de o lady."

Dar era. Era geloasă pe Dulcibella.

Lucy își duse degetele la tâmple și se masă ușor. Nu avea nici o noimă. Nu avea cum să fie geloasă. Dulcibella nu avea ce își dorea ea. Lucy nu voia să se căsătorească și, chiar dacă ar fi vrut, Lord Methven nu reprezenta sub nici o formă ideea ei de soț perfect. Era mult prea intimidant și masculin. Era prea mult din toate punctele de vedere.

– Ce mă fac, Lucy? întrebă Lachlan, atrăgându-i atenția. Dulcibella nu îndrăznește să nesocotească dorința tatălui ei. Este prea delicată pentru a i se opune.

Delicată nu era cuvântul pe care l-ar fi ales Lucy. Dulcibella era plăpândă. Nu avea pic de tărie. De fapt, Lucy se întrebase uneori dacă fata avea coloană vertebrală.

– Nu poți face nimic, zise ea ferm. Îmi pare rău, Lachlan.

„Dar va trebui să te îndrăgostești de altă femeie cât ai bate din palme."

– Am nevoie să scrii una dintre scrisorile tale, zise Lachlan, aplecându-se înainte în fotoliu, părând tot mai stăruitor. Trebuie să mă ajuți să o conving. Te rog, Lucy!

– Oh, nu! spuse ea. Nu, nu și iar nu. Ai auzit vreun cuvânt din tot ce am spus, Lachlan?

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ultima dată, zise el.

Cel puțin avu decența de a părea ușor rușinat.

– Nu cred că îți pare rău, rosti Lucy.

Lachlan ridică din umeri, recunoscând minciuna.

– Bine. Dar intențiile mele sunt onorabile de data asta, Lucy. O iubesc pe Dulcibella și știu că ai vrea să fim fericiți. Vreau să mă însor cu ea, Lucy. Te rog...

Cuvintele i se stinseră în mod deliberat, de parcă ar fi avut inima frântă. Foarte teatral și artistic, își spuse Lucy în sinea ei.

– Nu, repetă ea. În plus, nu cred că Dulcibella s-ar lăsa convinsă de acel gen de scrisoare. Este o lady retrasă.

– Păi, insistă Lachlan rânjind, ai putea să îndulcești puțin tonul.

– Nu, ripostă Lucy pentru a șasea oară, gândindu-se la Robert Methven. Sunt logodiți, Lachlan. Nu ar fi corect.

– Te rog, Lucy! repetă Lachlan pe un ton implorator. Chiar o iubesc pe Dulcibella, zise el, aruncând mâinile în aer. Cum ar putea fi fericită dacă s-ar căsători cu Methven? Individul este un sălbatic! Nu este ca mine.

– Nu, zise Lucy. Fără îndoială, nu este ca tine. Robert Methven nu avea nimic din rafinamentul lui Lachlan, se gândi ea. Avea un aer aspru, care îi iritase simțurile lui Lucy în ultimele trei luni. Simți din nou acel fior. Nu te pot ajuta, Lachlan, zise ea. Ar trebui să o lași în pace.

Lachlan adoptă expresia încăpățânată pe care Lucy și-o amintea de pe vremea când era copil, iar lucrurile nu ieșeau așa cum voia el.

– Nu știu de ce refuzi. Nu ar ști nimeni.

– Pentru că este greșit, răspunse ea cu asprime, iar un fior îi învălui din nou corpul.

Știa că trebuia să refuze, chiar dacă sentimentele lui Lachlan erau sincere. Nu era drept să saboteze logodna lui Robert. În plus, Methven era genul de bărbat pe care nu voiai să îl superi. Era dur și periculos și ar fi fost stupid ca ea să facă vreun gest pentru a-l întărâta. Dacă Methven afla, Lucy putea avea probleme mari.

– Ai nevoie de bani, spuse brusc Lachlan. Știu că așa este. Te-am auzit spunându-i cameristei tale că ți-ai cheltuit deja alocația trimestrială.

Lucy ezită. Era adevărat că își cheltuise alocația, făcând donații Orfelinatului Greyfriars și Spitalului Foundling de îndată ce o primise. Bineînțeles că Lachlan nu știa acest lucru. Credea că era

la fel de extravagantă ca el și nu vedea nimic rău în asta. Habar nu avea că remușcările ei legate de moartea lui Alice o făcuseră să își doneze toți banii pentru a compensa sentimentul de vinovăție care nu putea fi niciodată alinat.

– Îți voi cumpăra boneta cu panglici verzi pe care ai admirat-o ieri pe Princes Street, zise Lachlan.

– Aș prefera banii, mulțumesc, rosti Lucy.

Pentru o clipă, își permise să se gândească la lucrurile pe care le putea cumpăra: haine noi și încălțăminte pentru copii, cărți și jucării.

Simți sentimentul de vină învolburându-se în stomac în timp ce își dădu seama că avea să îl ajute pe Lachlan. Încercă să ignore senzația. Își spuse în sinea ei că nu exista nici un pericol ca Lord Methven să o descopere pentru că pe scrisori avea să fie numele lui Lachlan. Și atâta vreme cât el își ținea gura, nimeni nu avea să o bănuiască pe ea. Își spuse că astfel putea cumpăra mai multe medicamente pentru copiii de la spital. Cazurile de bronșită erau destul de grave în iarna aceea.

– Cât vrei? întrebă Lachlan, ridicându-se de pe fotoliu.

– 10 șilingi pe scrisoare, spuse Lucy.

Lachlan se încruntă.

– Mai bine le scriu singur.

– Succes! zise ea, zâmbindu-i.

Lachlan o privi lung, iar Lucy nu își feri privirea, rămânând fermă. Știa că fratele ei avea să cedeze. Voința ei era mai puternică decât a lui.

– Ai putea să o faci din dragoste, bâigui el.

De data aceasta, Lucy își întoarse privirea. Iubirea nu era o monedă de schimb care să îi fie de folos.

– Banii gheață îmi sunt mai utili, spuse ea.

– Atunci 5 șilingi, spuse Lachlan. Și ar fi bine să fie niște scrisori bune la prețul ăsta.

– 7 șilingi, continuă Lucy. Și vor fi.

În timp ce Lachlan merse să aducă banii, Lucy deschise sertarul biroului pentru a lua o nouă pană, o ascuți și umplu călimara cu cerneală. Avea să îi spună lui Lachlan să copieze scrisorile cu cerneală verde. Scrisul trebuia să arate la fel de romantic pe cât sunau cuvintele.

Un val de lapoviță biciui fereastra. Rama se zgudui. Vântul vuia pe horn. Lucy se înfioră. Nu reușea să alunge senzația de neliniște care i se ghemuise greoaie în stomac. Îl văzu cu ochii minții pe Lord Methven, cu chipul lui dur și cu ochii aceia albaștri reci, precum un pârâu de munte.

Era greșit din partea ei să îl ajute pe Lachlan să i-o fure pe Dulcibella. Lucy știa acest lucru. Nu doar că era greșit din punct de vedere moral, dar avea să intensifice tensiunea dintre cele două clanuri, tensiune care nu pierise niciodată cu adevărat. Știa că exista un proces care încă se judeca între marchizul de Methven și vărul ei Wilfred, contele de Cardross. Dacă Lachlan îi fura mireasa lui Methven, nu făcea decât să pună paie pe foc.

Lucy știa că trebuia să lase pana deoparte și să se retragă, dar își dorea cu disperare mai mulți bani pentru a ajuta Spitalul Foundling. Ridică pana și începu să scrie. Își spuse în sinea ei că totul avea să fie bine. Nu avea să intre în bucluc. Era la adăpost. Robert Methven nu avea să afle niciodată.

Capitolul 2

Două luni mai târziu, aprilie 1812

Mireasa întârzia.

Robert, marchizul de Methven, își slăbi pe furiș gulerul, care îl strângea foarte tare. La fel era și cămașa albă, care se întindea pe umerii lui lați. Mica biserică din Highland se umpluse și era foarte cald înăuntru, iar mireasma puternică a crinilor parfuma aerul. Robert îi considera flori pentru înmormântări.

„Total adecvat."

Invitații începură să se agite. Dulcibella întârzia mai mult decât se obișnuia. Singura scuză pentru o asemenea întârziere putea fi o problemă cu rochia de mireasă sau moartea subită și inoportună a unui membru al familiei. Robert se îndoia că se întâmplase oricare dintre aceste lucruri.

Dulcibella. Ce nume absurd! În timpul celor două luni de logodnă, Robert nu se obișnuise cu el. Iar acum se părea că nu avea să se bucure de șansa de a încerca.

Se întoarse spre intrare. Biserica era ticsită de invitați, întrucât era nunta sezonului social. Două sute de membri ai nobilimii scoțiene călătoriseră spre nord, până la această mică biserică de pe proprietatea Brodrie, pentru a o vedea pe fiica lordului căsătorindu-se cu bărbatul care revenise printre ei la fel de scandalos cum plecase în urmă cu opt ani.

– Cred că ai fost părăsit, prietene, îi spuse încet cavalerul de onoare și vărul lui, Jack Rutherford.

De fapt, afurisitul de Jack chiar râdea. Robert se încruntă. Nu îi păsa de umilința publică, dar nu voia să o piardă pe Dulcibella. Ea fusese cheia moștenirii lui.

O lady care stătea aproape de ușa bisericii îi atrase privirea.

„Lady Lucy MacMorlan."

Robert simți cum sângele începu să îi clocotească și să îi gonească prin vene, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când se uita la Lucy. Simpla ei prezență îl făcu să se simtă de parcă își alesese pantalonii cu două mărimi mai mici, o reacție fizică total neadecvată într-o biserică, mai ales când era pe punctul de a se căsători cu altă femeie.

Nu știa exact cum se născuse această atracție teribil de inoportună față de Lady Lucy. Bănuia că dezvoltase o oarecare afecțiune pentru ea când fuseseră adolescenți și nu scăpase niciodată de acel sentiment. Când o sărutase la castelul Forres, fusese doar un impuls. Reacția lui la acel sărut, la prezența ei fusese atât de intensă și de neașteptată, încât se retrăsese imediat, știind că, dacă nu o făcea, urmau să aibă amândoi probleme mari. Apoi timpul și tragedia interveniseră și îl luaseră din Scoția, dar, când se întorsese și o văzuse pe Lucy la o reuniune în Edinburgh, fusese ca și cum o scânteie stinsă se reaprinsese înăuntrul lui, transformându-se într-o flacără în toată regula.

El se schimbase, la fel și ea, se gândi Robert. Fata naivă și deschisă pe care o cunoscuse atunci devenise mult mai prudentă. Încă era fermecătoare, dar căpătase aerul sofisticat al înaltei societăți. Robert fusese surprins că simțise curiozitatea de a ști ce se afla sub acea fațadă.

Avea și alte impulsuri față de Lady Lucy, dar acelea erau menite să rămână nesatisfăcute.

În acea zi, Lucy stătea aproape de ieșirea din biserică între surorile ei mai mari și tatăl lor, ducele de Forres, și vărul ei, oribilul Wilfred, conte de Cardross, pe care Robert nu îl suporta absolut deloc. Lucy era minionă, superbă și voluptuoasă cu părul ei de un roșcat sfidător și ochii albaștri strălucitori și vii. Părul fu detaliul care îl duse spre pierzanie. Voia să știe dacă se simțea la fel de senzual printre degetele lui pe cât părea. Lady Lucy avea chipul în formă de inimă și buze roșii, tenul ca de porțelan și niște pistrui adorabili. Robert voia să știe ce gust aveau buzele ei și cât de mult coborau pistruii.

Lucy era perfecțiunea întruchipată. Toată lumea spunea asta. Era o fiică perfectă, o lady perfectă și într-o bună zi avea să fie soția perfectă. Robert auzise că fusese logodită încă de când terminase școala cu un nobil mai în vârstă, care murise înainte de nuntă. Din

acel moment, Lady Lucy respinsese toate cererile în căsătorie, pentru că nimeni nu se putea ridica la standardele perfecte ale logodnicului ei. Lui Robert i se păruse straniu, dar gusturile nu se discutau.

Aruncă încă o privire spre profilul perfect al lui Lady Lucy. Ce păcat că nu îi putea face o propunere, dar era blocat complet de termenii moștenirii lui. Dulcibella Brodrie era una dintre puținele femei – dacă nu cumva singura – care se potriveau criteriilor lui.

Își dădu seama că încă o privea lung pe Lucy. Nu era tocmai un gentleman, dar știa că nu se cuvenea ca în ziua nunții să se holbeze la o femeie care nu era mireasa lui.

– Privirea înainte, Methven, îi spuse bunica lui pe tonul unui sergent major.

Marchiza văduvă de Methven stătea singură pe rândul din față – o siluetă mică, dar impunătoare, acoperită de mătase roșie și de diamante. Când bunicul lui îl dezmoștenise fără nici un cuvânt, femeia fusese singura din familia lui care își păstrase încrederea în el cât fusese plecat. O făcuse sfidându-și soțul și îl trimisese și pe vărul lui, Jack, în Canada, când tânărul își dorise să vadă lumea. Robert o adora, cu toate că nu avea de gând să îi spună vreodată acest lucru. Cei doi, Jack și bunica lui, erau singura familie pe care o mai avea.

Ușa bisericii se deschise brusc. Orga începu să cânte. Robert simți ușurarea preotului. Toată lumea se foi în bănci, întorcându-se pentru a vedea mireasa.

Muzica se opri. Lord Brodrie, tatăl Dulcibellei, porni spre altar. Singur.

Robert observase că Lord Brodrie era un om cu o stare constantă de furie, iar acea furie era evidentă în acel moment. Era roșu de mânie, iar ochii albaștri îi străfulgerau furioși. Avea în mână câteva foi. Una dintre ele zbură la picioarele lui Robert.

– A fugit! anunță Brodrie.

– Felicitări pentru perspicacitate, Jack, bâigui Robert.

Șocul care inițial amuțise adunarea îi făcu acum pe toți să reacționeze. Toți vorbeau în același timp, gesticulând, întorcându-se spre cei de lângă ei pentru a diseca scandaloasa veste.

Robert se aplecă pentru a lua hârtia de jos. Nu era o scrisoare de părere de rău sau în care i se oferea o explicație, așa cum se așteptase. Era un fragment dintr-o scrisoare de dragoste.

„Nu mai pot suporta. Sunt chinuit zi și noapte. Nu pot vorbi. Nu pot mânca. Gândul că ești în brațele și în patul altui bărbat este insuportabil pentru mine. Gândul că Methven va face dragoste cu tine când tu ești a mea... Ești lumina ochilor mei, suflarea vieții! Vino cu mine înainte să fie prea târziu..."

Scrisoarea continua pe același ton, dar Robert se opri din citit, simțind că i se întorcea stomacul pe dos. Totuși, se părea că Dulcibellei îi plăcuse stilul acela siropos, având în vedere că autorul scrisorii o convinsese să fugă cu el.

– Cine a scris asta? întrebă Jack, încercând să citească peste umărul lui Robert.

– Este semnată Lachlan, răspunse Robert.

– Probabil e Lachlan MacMorlan, zise Jack, mijind ochii în timp ce privi semnătura. Era îndrăgostit nebunește de domnișoara Brodrie. Dar nu credeam că va face ceva în această privință. Am crezut că e prea indolent.

– O să-l spânzur de crenelurile castelului! strigă furios Brodrie. Arăta de parcă în orice clipă putea să îi explodeze o venă. Flutura pumnul în care strângea alte scrisori. Mi-a corupt fata cu poezie romantică! zbieră el. Laș josnic! Dacă o voia, de ce nu a putut să lupte pentru ea ca un bărbat adevărat?

Robert mototoli scrisoarea în mână.

– Probabil pentru că această abordare a funcționat mai bine, spuse el. Nu știam că domnișoara Brodrie avea înclinații romantice.

Își dădu seama că nu știa prea multe lucruri despre Dulcibella. Această revelație veni puțin cam târziu, dar Robert nu fusese interesat de Dulcibella, ci văzuse în ea doar o modalitate de a intra în posesia moștenirii. Avea nevoie urgent de o soție și de un moștenitor. O ceruse în căsătorie doar din acest motiv. Observase că era drăguță, dar râsul ei i se părea strident, iar neajutorarea – iritantă. La asta se rezuma relația lor.

– Fata aia netoată citea tot timpul, spuse Brodrie. În privința asta seamănă cu mama ei. Nu am acordat niciodată prea multă atenție acestui detaliu. Îi plăceau romanele siropoase.

Totul începea să capete sens în capul lui Robert. Agitat, strânse în mână hârtia mototolită.

– Nu cred că MacMorlan a scris asta, spuse brusc Jack. Am fost colegi la școală. Nu este vreun erudit.

– Poate că era prea timid să vă împărtășească poeziile lui, zise ironic Robert, recitind câteva rânduri. Are talent.

– Dacă Lachlan MacMorlan este timid, replică Jack, eu sunt Papă.

– Domnilor... Preotul ezită, neliniștea citindu-se pe chipul său durduliu. Continuăm slujba?

– Evident că nu, spuse Robert. Dacă domnișoara Brodrie mi-ar fi mărturisit ce simte, ar fi putut beneficia de slujbă alături de Lord Lachlan.

Atât Lord Brodrie, cât și preotul îl priviră nedumeriți. Robert își dădu seama că se întrebau dacă era posibil să fie atât de rece și de indiferent pe cât voia să pară. Nu îi păsa absolut deloc de Dulcibella, dar îi păsa foarte mult de moștenire. Oamenii se foiau în timp ce încercau să audă discuția și să transmită mai departe celor de lângă ei. Expresiile de pe chipurile lor erau variate: șocate, scandalizate, amuzate – în funcție de oaspeți și de dispoziția lor. Wilfred de Cardross nici măcar nu încerca să își ascundă bucuria. Se bucura mai mult decât oricine de năruirea planurilor lui Robert și de oportunitatea de a recâștiga pământul de la Methven.

Robert își încleștă pumnii. Nu avea de gând să îi dea lui Cardross șansa de a-i lua Golden Isle și proprietățile din nord. Erau cele mai vechi din moștenirea lui și era hotărât să le păstreze cu forța dacă era nevoie.

Privirea lui o întâlni pe a lui Lucy MacMorlan. Ea îl privea direct. Nu părea șocată, scandalizată sau amuzată.

Părea să se simtă vinovată, iar asta îi trezi curiozitatea lui Robert. Știa că Lady Lucy era apropiată de fratele ei. Îi observase împreună la diverse evenimente sociale și știa că aveau o strânsă prietenie. Era posibil ca Lachlan să-i fi mărturisit lui Lucy intenția de a fugi cu Dulcibella. Fără îndoială, ea știa ceva.

Robert îi susținu privirea un moment îndelungat. Obrajii ei se îmbujorară ușor, iar el o văzu mușcându-și buza. Apoi Lucy rupse contactul vizual dinadins, își luă săculețul verde cu mărgele, care se asorta cu panglica bonetei, și îl atinse ușor pe braț pe tatăl ei, indicându-i că voia să plece. Oaspeții ieșeau dintre rânduri, plimbându-se pe coridor și așteptând să le spună cineva ce se petrecea.

– Deci? întrebă Brodrie. Ce este de făcut? Nu mergi după ei, milord?

– Domnule, spuse Robert, fiica dumneavoastră a făcut eforturi mari pentru a evita să se mărite cu mine. Ar fi nepoliticos din partea mea să merg după ea și să o aduc înapoi, zise el și împinse scrisoarea în mâinile lui Jack. Spune-le tuturor că sunt bine-veniți la micul dejun de nuntă! Ar fi păcat să irosim o petrecere.

Jack fusese cel care plătise evenimentul, Brodrie fiind lefter.

– Petrecere? Brodrie făcu ochii mari. Ați putea sărbători fuga fiicei mele cu alt bărbat, milord?

– Deja le-am dat bârfitorilor suficiente motive ca să intre la bănuieli, spuse Robert. Refuz să joc rolul bărbatului lăsat cu buza umflată și cu inima frântă, râse el. În plus, nunta este plătită. Iar dumneavoastră aveți o fiică măritată, pentru care nu mai sunteți responsabil. Să sperăm. Sărbătoriți acest lucru! Apoi Robert schiță o plecăciune înaintea lui Lord Brodrie. Vă rog să mă scuzați. Voi veni și eu, dar mai întâi am ceva de făcut.

– Pentru Dumnezeu, este un ticălos fără inimă! îl auzi pe Brodrie spunându-i lui Jack în timp ce se îndepărtă.

Omul părea a oscila între admirație și scepticism.

Robert nu auzi răspunsul lui Jack. Dar era de acord cu afirmația lui Brodrie.

Lachlan fugise cu Dulcibella Brodrie.

Bârfa circulă printre rândurile de bănci asemenea unui torent. Lucy, stând în partea din spate a bisericii, între tatăl ei și cele două surori, fu aproape ultima la care ajunse.

– Au fugit la Gretna Green... Au plecat în dimineața aceasta... A fugit să se mărite cu Lachlan MacMorlan...

Lucy simți cum un fior de neliniște i se strecură pe șira spinării. Afurisitul Lachlan! Nu putea să fi rezolvat chestiunea mai devreme? Îi luase două luni și aproape douăzeci de scrisori de dragoste pentru a o convinge pe Dulcibella să îl părăsească pe Robert Methven, iar fata o făcuse tocmai acum, lăsându-l singur în fața tuturor invitaților.

Lucy se simțea groaznic de vinovată. Nu se așteptase să se simtă atât de rău. Până în acel moment, fusese destul de mulțumită de sine. Refuzul surprinzător de ferm al Dulcibellei de a ceda insistențelor lui Lachlan însemnase un profit mare pentru ea de pe urma scrisorilor. Lucy reușise să facă multe fapte caritabile: cumpărase

pături călduroase, medicamente și haine noi pentru copii. Dar întotdeauna trebuia plătit un preț. Iar Lord Methven îl plătea acum. Lucy avea senzația că într-un fel îl dezamăgise, de parcă i-ar fi datorat loialitatea ei și îl trădase. Poate pentru că, în urmă cu mulți ani, el își ținuse promisiunea și nu spusese nimănui că o văzuse pe terasă în acea noapte la castelul Forres. Lucy nu se mai gândise la acest lucru de opt ani. Cu toate acestea, acum simțea că îl răsplătise prin înșelăciune.

– *Papa!* Lucy atinse ușor brațul tatălui ei și se aplecă spre Mairi și Christina. Mă tem că vom deveni la fel de populari precum o vulpe în cotețul găinilor, șopti ea. Lachlan a fugit cu mireasa.

Ducele de Forres își împinse ochelarii pe nas, părând nedumerit. Aceasta era starea lui naturală; era un intelectual singuratic, care dădea întotdeauna impresia că mintea lui era în cărți.

– Lachlan? întrebă el confuz. Da? Chiar mă întrebam unde este.

– La jumătatea drumului spre Gretna, după cum se pare, zise Mairi. Tipic pentru Lachlan. Mereu vrea ceea ce aparține altcuiva.

Lucy ridică privirea. Peste capetele oamenilor, îl văzu pe Robert Methven vorbind cu cavalerul său de onoare și cu Lord Brodrie. Se întoarse ușor spre Lucy, iar ea văzu că avea în mână câteva foi. Simți cum frica i se învolbură în stomac. Acele hârtii semănau destul de mult cu scrisorile pe care Lachlan i le trimisese Dulcibellei.

Brusc, fără vreun avertisment, Methven o privi fix; ochii lui albaștri o sfredeleau. Lucy simți fiorul contactului vizual până în vârful degetelor de la picioare.

„El știe."

Inima începu să îi bubuie în corsaj. Simți panica urcându-i în gât și tăindu-i răsuflarea. Era un mister cum aflase Robert Methven că ea avusese un rol în crearea acelei situații, dar Lucy era sigură că el știa.

Îi văzu privirea căzând pe scrisorile din mâna lui, apoi ridicând-o din nou spre ea. Îi spuse ceva cavalerului de onoare, după care porni ferm în direcția ei.

Lucy trebuia să plece de acolo.

– *Papa,* spuse ea. Scuzați-mă! Am nevoie de o gură de aer. Vă aștept afară la trăsură.

– Desigur, draga mea, bâigui ducele. Vai de mine, nu știu ce să îi spun lui Methven! Ce comportament urât din partea lui Lachlan!

– Scuzați-mă, spuse din nou Lucy grăbită. Începu să se strecoare pe culoar, printre invitați. Cu coada ochiului, îl văzu pe Robert Methven înaintând spre ei. Lucy și-l închipui aruncând mănușa pe podeaua bisericii și provocându-l pe duce la duel pentru rușinea adusă numelui și familiei lui. În urmă cu o sută de ani, o asemenea idee nu ar fi părut prea scandaloasă. De fapt, nu părea atât de ciudată nici acum, mai ales că Wilfred Cardross zâmbea larg și nu se străduia să își ascundă încântarea la vederea umilinței lui Methven.

– Nici că merita cineva mai mult să i se întâmple asta, spuse Cardross. Trebuie să îi fac cinste lui Lachlan cu un whisky data viitoare când îl văd.

– Oh, taci, Wilfred! spuse iritată Lucy, parcă vrând să scape de sentimentul de vinovăție. Tu întotdeauna trebuie să comentezi.

– Când e vorba de un Methven doborât la pământ, spuse Wilfred, netezindu-și manșetele din dantelă. În plus, continuă el la fel de încântat, dacă Methven nu poate îndeplini condițiile moștenirii, jumătate din proprietățile lui vor fi confiscate. De mine.

Lucy îl privi cu o antipatie profundă. Wilfred făcuse asemenea declarații misterioase în ultimele luni, încă de când se întorsese de la Londra. Ea știa că între el și Robert Methven era un proces în derulare, dar din moment ce cazul încă era dezbătut la tribunal, Wilfred nu avea permisiunea de a discuta despre asta. În schimb, făcea aceste aluzii iritante. Dar, dacă avea dreptate, iar moștenirea lui Methven depindea de acea căsătorie, Robert avea să fie și mai furios. Brusc, Lucy se simți atât de agitată, încât nu mai putu respira.

Era într-o mare încurcătură.

Se strecură pe lângă vărul ei și ieși pe culoar, care era plin de oaspeți, toți plimbându-se de colo-colo și discutând.

– Scuzați-mă, spuse grăbită Lucy pentru a treia oară, încercând să își croiască drum spre cea mai apropiată ieșire.

Aruncă o privire peste umăr. Câțiva oameni îl prinseseră într-o ambuscadă pe Robert Methven, probabil pentru a-l întreba ce se petrecea. El le răspundea destul de politicos, dar ochii încă îi erau fixați asupra ei. Când îi surprinse privirea, Lucy zări un licăr de amuzament macabru în adâncul ochilor lui albaștri. Știa că ea fugea de el și nu avea de gând să o lase să scape.

Abia când ajunse la ușa bisericii, gâfâind și cu inima bătându-i cu putere, Lucy își dădu seama că făcuse o greșeală tactică. Ar fi trebuit

să rămână înăuntru, înconjurată de oameni. Robert Methven nu ar fi putut să o interogheze acolo. Ar fi fost în siguranță. Dar Lucy bănuia că el era genul de bărbat care ar fi luat-o în brațe și ar fi scos-o din biserică dacă ar fi vrut să discute cu ea în privat. Nu i-ar fi păsat dacă ar fi încălcat normele sociale.

Stimulată de acest gând, Lucy porni grăbită pe aleea care ducea spre poarta cu acoperiș a bisericii. Drumul de dincolo de ea era blocat de trăsuri. Micuțul sat Brodrie nu mai fusese martor al unei nunți de o asemenea amploare de când se căsătorise lordul în urmă cu treizeci de ani.

– Lady Lucy!

Auzi pași în urma ei pe alee. Încremeni. Ar fi vrut să fugă, dar gestul ar fi fost lipsit de demnitate. Și s-ar fi încheiat prost. Nu putea fugi în pantofii din mătase și oricum Robert Methven ar fi fost mai rapid decât ea.

Lucy se întoarse încet.

– Lord Methven. Momentul confruntării venise mult prea curând, iar ea se simțea complet nepregătită. Îmi pare rău, spuse Lucy. Îmi pare rău pentru... încercă ea, dar apoi tăcu.

– Pierderea mea? sugeră Robert Methven în mod ironic. Sau pentru că fratele tău este un ticălos care fuge cu mireasa altui bărbat?

Glasul lui era aspru, agitându-i simțurile lui Lucy. Nici un bărbat educat, mai cu seamă un gentleman, nu vorbea cu accent scoțian, dar în vocea lui Methven era ceva la fel de dur ca el. Poate că timpul petrecut în străinătate șterse urma de civilizație din el. Orice ar fi fost, o făcu pe Lucy să se înfioare.

Methven se postă în fața ei, blocându-i calea. Ca întotdeauna, înălțimea și umerii lui impunători, masculinitatea și forța lui pură o copleșiră. Totuși, de data aceasta, Lucy știa că nu își permitea să se lase intimidată.

– Lord Methven, încercă ea din nou și afișă zâmbetul ei special. Era calm și înțelegător și nu trăda – spera ea – modul în care îi bătea inima sau respirația sacadată. Știu că Lachlan s-a comportat lamentabil...

– Fii sigură de asta, spuse Robert Methven. Este un ticălos!

Ei bine, era adevărat, deși puțin prea direct din partea unui gentleman în fața unei lady. Dar așa era Methven. Lucy simți că obrajii începură să i se înfierbânte. De obicei, era mult prea calmă

pentru ca un bărbat să o facă să roșească. Poate din cauză că Robert Methven era atât de direct și de grosolan se simțea agitată în compania lui. Dar Methven îl învinuia pe Lachlan pentru scrisori, astfel că ea era în siguranță. Bărbatul nu știa că fusese implicată.

– Pari foarte vinovată, spuse calm Methven. De ce, mă rog?

Brusc, Lucy avu senzația că se afla pe un teren alunecos.

– Îmi cer scuze și pentru acest lucru, spuse ea scurt. Așa arăt eu.

Buzele ferme ale lui Methven se schimonosiră într-un zâmbet viclean. Lucy era îngrozită. Nu își pierduse niciodată cumpătul și, fără îndoială, nu fusese nepoliticoasă cu cineva. Pur și simplu nu era un comportament adecvat. Totuși, Robert Methven păruse mereu capabil să o enerveze.

– Îmi place cum arăți, spuse el, șocând-o și mai tare.

Ridică mâna și îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Nodul din pieptul lui Lucy se intensifică, iar ea avu senzația că îi era atât de strâns corsajul, încât nu mai putea să tragă aer în piept. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui.

– Credeam că pari vinovată pentru că știai de fuga lor, zise Methven, retrăgându-și mâna. Poate chiar ai ajutat fericitul cuplu?

Lucy încremeni. Era expusă sub privirea lui, își simțea sentimentele periculos de neprotejate și reacțiile imposibil de ascuns.

– Eu... Își dădu seama că nu știa ce să spună. Privirea lui rece părea să o țintuiască în loc. Se simți neputincioasă. Trase adânc aer în piept și își puse o mână pe piept pentru a-și domoli inima. Mintea i se calmă. Ura să mintă fiindcă era un lucru greșit. Dar își spuse în sinea ei că nu jucase nici un rol în fuga fratelui ei cu Dulcibella. Nu în mod direct. Nu am avut nici o legătură cu asta, zise ea. Își simți obrajii și mai fierbinți, dându-i de gol sentimentul de vinovăție. Adică... încercă ea să își găsească restul cuvintelor.

Methven o privea tăcut. Calmul lui era înfiorător, ca al unei feline prădătoare.

– Știam că Lachlan era îndrăgostit de domnișoara Brodrie, continuă ea, având senzația că spusese deja prea mult. Dar numai atât. Nu am știut despre fugă sau despre scrisorile de dragoste.

Tăcu, simțind un gol în stomac când își dădu seama ce spusese. Un val de căldură porni de la picioare și urcă, învăluindu-i întreg corpul.

– Nu am menționat nici o scrisoare de dragoste, spuse Robert Methven.

Tonul lui era blând, dar privirea deveni tăioasă.

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare. Lucy auzea vuietul ușor al brizei prin iarbă. Simțea în aer mireasma florilor de cireș. Era țintuită de privirea fermă a lui Methven.

– Eu...

Mintea îi era îngrozitor de goală. Nu se putea gândi la nici o cale de ieșire.

– Am auzit că fratele tău nu este tocmai un învățat, zise Methven, glasul fiindu-i mai aspru de data asta. Dar tu, Lady Lucy, ești o autoare renumită, nu-i așa?

Panica se înteți în pieptul lui Lucy. Simți furia din cuvintele lui.

– Eu...

– Brusc, ești atât de incoerentă, rosti ironic Methven.

– Methven, dragul meu prieten! Ducele de Forres venea grăbit spre ei pe alee, urmat de surorile lui Lucy, în timp ce restul invitaților ieșeau din biserică. Prietene, repetă ducele, nu știu ce să spun. Îmi cer iertare pentru necuviința fiului meu. A dat dovadă de lipsă de maniere fugind cu viitoarea ta soție.

Momentul fu evitat. Lucy trase adânc aer în piept și se mută mai aproape de Mairi pentru confort și susținere. Tremura.

Privirea lui Robert Methven rămase fixată pe chipul ei.

– Vă rog să nu vă mai gândiți la această chestiune, Excelență. Sunt convins că voi găsi o cale de a-mi lua revanșa, spuse el, apoi făcu o plecăciune în fața lui Lucy. Vom continua discuția mai târziu, doamnă.

Nu și dacă Lucy putea evita acest lucru.

Îl urmări îndepărtându-se cu pași mari, fără să privească înapoi.

– Foarte politicos, spuse ducele, părând surprins.

Evident, se gândi Lucy, nu sesizase amenințarea din vorbele lui Methven.

Dar ea știa mai bine. Nu era nimic politicos la Robert Methven și nu avea să fie nici în răzbunarea lui. Lucrurile nu se opreau acolo.

Capitolul 3

Lucy nu voise să participe la micul dejun de nuntă, dar tatăl ei fusese categoric.

– Methven ne-a invitat, spuse el ferm. Măcar atât putem să facem, să îl susținem. În felul acesta minimalizăm scandalul pricinuit de comportamentul revoltător al fratelui tău și ne asigurăm că nu va mai exista dușmănie între familiile noastre.

Și astfel decizia fusese luată. În timpul dejunului, Lucy se foi de parcă avea pe scaun zeci de ace de pin. Nu avea poftă de mâncare. Nici gustările, nici băutura nu aveau gust pentru ea. Abia putea înghiți. Îndură bârfele despre Lachlan și privirile și șoaptele celorlalți cu un zâmbet luminos și complet fals, în timp ce stomacul i se învolbura agitat. Era așezată destul de departe de Robert Methven, dar îl simțea țintuind-o cu privirea și studiind-o. Totuși, când privea și ea în direcția lui, el se uita mereu în direcția opusă și nu îi acorda deloc atenție. Doar sentimentul ei de vinovăție o făcea să se simtă atât de agitată.

Dejunul se încheie și începu dansul. Oaspeții erau extrem de veseli din moment ce vinul fusese la discreție. Fuga Dulcibellei cu mirele greșit aproape că fusese dată uitării.

– Ce petrecere reușită! îl auzi Lucy pe un invitat în stare de ebrietate. Este nunta anului.

Stânjenită, Lucy stătea împreună cu nașa ei și celelalte însoțitoare pe marginea sălii de dans din castelul Brodrie. Ura faptul că, la 24 de ani, încă avea nevoie de însoțitoare din simplul motiv că nu era căsătorită. Era ridicol. Știa că aceasta era regula societății, dar, chiar și așa, o făcea să se simtă ca un copil. Și cum nu avea nici cea mai mică intenție să se mărite, se întrezărea sumbrul viitor de a fi însoțită până la vârsta de 35 de ani, când avea să devină oficial fată bătrână.

Își dorea cu disperare să se încheie acea petrecere interminabilă, dar se părea că era singura care simțea asta. Toți ceilalți se distrau de minune. Lucy o văzu pe Mairi, sora ei, învârtindu-se entuziasmată. Mairi dansa întotdeauna. Era o fire extrovertită. Unele guri spuneau că îi plăcea să flirteze. Nimeni nu spunea acest lucru despre Lucy. Ea era considerată prea serioasă și prea cuminte, iar moartea logodnicului ei adăugase o notă melancolică reputației ei.

Și Christina, cealaltă soră a ei, dansa. Christinei nu îi plăcea să flirteze. Era o femeie cu picioarele pe pământ, îl însoțea pretutindeni pe tatăl lor, era stăpâna casei și gazdă, menită să nu se mărite niciodată. În ciuda acestor lucruri, ea dansa în timp ce Lucy stătea singură, cu celelalte fete timide. Era o situație care se repetase frecvent în ultimii doi ani. Lucy știa că avea reputația de a fi mofturoasă deoarece respinsese foarte mulți pețitori. Bărbații renunțaseră la a mai încerca, frustrați că nu se puteau ridica la înălțimea amintirii răposatului și sfântului Lord MacGillivray. Dacă ar fi știut... Nimeni nu se ridica la înălțimea calităților lui pentru că nici un alt mire nu ar fi acceptat doar o căsătorie de formă.

Intimitatea cu un bărbat era exclusă pentru Lucy. Nu avea de gând să facă aceeași greșeală ca Alice. Trebuia să se protejeze. Tocmai de aceea Duncan MacGillivray fusese bărbatul ideal pentru ea – nu avusese nici cea mai mică dorință de a se culca cu ea. Lordul avea deja un moștenitor și nu îl interesa deloc sexul.

Privirea lui Lucy reveni asupra dansului. Mairi se învârtea pe o melodie country, trecând de la un partener la altul și zâmbind bucuroasă. Lucy simți o durere stranie în piept. Uneori, Mairi îi amintea de Alice – radia, era fermecătoare și fericită. Sora geamănă a lui Lucy avusese exasperantul obicei de a auzi doar ce voia, de a ignora problemele cu nonșalanță și de a-și folosi farmecul pentru a ieși din bucluc. Dar, până la urmă, buclucul fusese atât de mare, încât nu mai existase cale de ieșire. Lucy se înfioră. Coloanele de piatră și grandoarea sălii de bal se dizolvară, iar ea se trezi într-un alt timp, în alt loc, iar Alice se agăța de mâinile ei, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

„Ajută-mă, Lucy! Mi-e frică..."

Lucy își dorise din toată inima să o ajute, dar nu știuse ce să facă. Avea doar 16 ani, era șocată, îngrozită, neputincioasă. Alice

se ținuse de ea atât de strâns, încât o duruse, cuvintele ieșindu-i într-o șoaptă spartă.

„Îl iubesc atât de mult... Aș face orice pentru el..."

În final, sora ei îl strigase pe bărbatul pe care îl iubea, dar el nu fusese acolo pentru ea. Lucy fusese cea care o ținuse pe Alice în timp ce alunecase spre moarte, în timp ce îi șoptise cât de mult regreta că nu îi mărturisise totul mai devreme.

„Nu ți-am spus niciodată pentru că mi-a fost teamă să nu am probleme. Te rog, nu spune nimănui, Lucy! Ajută-mă..."

Dar era mult prea târziu pentru a o ajuta pe Alice. Lucy crezuse că între ele nu existau secrete, dar nu fusese adevărat. În noaptea groaznică în care murise Alice, Lucy aflase că sora ei ținuse un secret de foarte mult timp și cât de mare era prețul pe care trebuia să îl plătești pentru iubire.

Fu străbătută de un fior violent, iar sala de bal reveni în fața ei – muzica răsuna, iar dansatorii încă erau pe ringul de dans. Nimic nu se schimbase, dar în inima ei era golul acela rece, care o învăluia întotdeauna când se gândea la Alice.

Nașa ei, Lady Kenton, i se adresă:

– Nu îți vom găsi niciodată un soț, Lucy, dacă nu te invită nimeni la dans. Este foarte frustrant.

Din păcate, Lady Kenton considera că era datoria ei, ca nașă a lui Lucy și cea mai bună prietenă a mamei sale, să îi găsească un soț. Ea o rugase să nu se deranjeze, dar Lady Kenton devenise din ce în ce mai nerăbdătoare odată cu trecerea anilor.

– Voi vorbi cu tatăl tău despre căsătoria ta, spuse nașa ei. După moartea lui Lord MacGillivray, a neglijat această chestiune. Este timpul să îți găsim alt pețitor.

Lucy trase adânc aer în piept. Tatăl ei era indulgent cu ea și era convinsă că nu ar fi forțat-o să se mărite împotriva voinței ei. În urmă cu șapte ani, ducele fusese nerăbdător ca ea să se mărite imediat după ce terminase școala, de parcă astfel ar fi putut șterge groaznica amintire a căderii în dizgrație a lui Alice, a rușinii și a morții ei. Totuși, acum ducele căzuse într-o melancolie scolastică și se retrăgea în mare parte a timpului în cărțile lui.

Lady Kenton își îndreptă brusc umerii pe scaun și îi atinse brațul lui Lucy.

– Cred că Lord Methven te va invita la dans, spuse ea, părând entuziasmată. Ce straniu! Nu a dansat toată seara.

– Poate că a simțit că ar fi neadecvat de vreme ce soția lui a fugit cu altul, spuse Lucy.

I se uscă brusc gâtul și inima îi bătu să îi spargă pieptul când Methven își croi drum prin mulțime spre ea. Ceva în pașii lui fermi sugerau treburi neterminate. Bărbatul nu voia să danseze, Lucy era convinsă de acest lucru. Voia să o interogheze despre scrisorile de dragoste, așa cum amenințase că avea să facă.

Un bărbat se interpuse între Lucy și Robert Methven, blocându-i vederea.

– Verișoară Lucy!

Un altfel de fior o învălui pe Lucy. Nu avea nici cea mai mică dorință de a dansa cu Wilfred. Acesta făcu o plecăciune înaintea ei în ceea ce spera, fără îndoială, că era stilul londonez, purtând dantelă la gât și la manșete, cu diamante pe degete și în faldurile gulerului. Lui Lucy i se părea că arăta ca un curcan împopoțonat. Era evident că băuse fără măsură, întrucât duhnea a coniac, iar pe manșetele jachetei avea fulgi de tutun.

Wilfred afișă un zâmbet viclean, etalându-și dinții galbeni și inegali. În ochi îi strălucea un licăr prădalnic.

– Draga mea verișoară! Îi luă mâna și i-o sărută. Ți-am spus cât de divin arăți astăzi? Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans?

Lui Lucy nimic nu i-ar fi displăcut mai mult decât să danseze cu el, dar toată lumea o privea, iar Lady Kenton gesticula încurajator spre ringul de dans. În plus, îl putea folosi pe Wilfred drept scut împotriva lui Lord Methven. Fără îndoială, vărul ei era răul mai mic dintre cele două.

După douăzeci de minute, își schimbă părerea. Pe parcursul dansului lung și lent, Wilfred vorbi încontinuu, părând a crede că aveau o relație mai apropiată decât în realitate. Da, erau veri îndepărtați și se știau din copilărie, dar nu existase niciodată ceva romantic în relația lor. Totuși, acum Wilfred nu rată șansa de a-i șopti la ureche cât de minunat arăta – de-a dreptul divin – din minut în minut. Lucy ar fi vrut să țipe. Îi strânse degetele cu subînțeles, iar mâna lui zăbovi pe brațul sau pe spatele ei într-un mod neplăcut de posesiv. Lucy nu reușea să își explice această schimbare în comportamentul

lui. Wilfred fusese întotdeauna linguşitor, dar niciodată nu îi dăduse impresia că existase vreun soi de înţelegere între ei.

– Draga mea verişoară, spuse el când dansul se apropie de final, sper să petrecem mai mult timp împreună de acum înainte.

Lucy începu să suspecteze că Wilfred voia să petreacă mai mult timp cu averea ei. Se zvonea că stătea prost cu banii, iar tatăl ei spusese în urmă cu câteva zile, la micul dejun, că se aştepta ca Wilfred să găsească o partidă bogată şi avantajoasă şi în curând să îşi tempereze creditorii. Dar Lucy nu se aşteptase ca *ea* să fie acea partidă bogată.

– Nu ar fi un lucru rău să te căsătoreşti cu vărul Wilfred, spuse Lady Kenton după ce Lucy refuzase al doilea dans cu el, iar Wilfred o condusese îmbufnat înapoi la însoţitoarea ei. Este o partidă potrivită şi ar întări legăturile dintre familiile voastre. Îi voi menţiona acest lucru tatălui tău.

– Te rog, nu, mătuşă Emily! spuse Lady. Nu îl suport pe Wilfred. De fapt, aproape că îl urăsc.

Lady Kenton nu răspunse, dar Lucy simţi un fior rece în aer, care sugera că cerşetorii nu îşi permiteau să fie pretenţioşi. Nu o mai invită nici un gentleman la dans, iar timpul trecea. Urmă un dans scoţian, apoi unul country. După o jumătate de oră, Lucy putea simţi privirile tăioase ale celorlalte fete şi sentimentul triumfător al însoţitoarelor lor. Poate că era drăguţă, fiica unui duce şi moştenitoarea unei averi, dar nimeni nu voia să danseze cu ea. Robert Methven dispăruse din nou. Lucy ştia că ar fi trebuit să se simtă liniştită, dar, în schimb, se simţea încordată şi obosită, disperată să se întoarcă la hanul Glendale, unde aveau să petreacă noaptea înainte de a se întoarce la Edinburgh.

Se ridică.

– Scuză-mă o clipă, îi spuse ea lui Lady Kenton. Trebuie să vorbesc cu Lord Dalrymple. Va ţine un discurs despre economia politică în Edinburgh peste câteva săptămâni şi i-am promis că voi participa la eveniment.

Lady Kenton oftă adânc.

– Bine, dar nu lăsa pe nimeni să vă audă discutând, draga mea, altfel reputaţia ta va avea de suferit. Ştii că îţi încurajez studiile, dar nu toată lumea admiră o intelectuală.

După ce discută cu Lord Dalrymple, Lucy se strecură în salonul de toaletă pregătit pentru doamne, în care să se poată retrage. Nu găsi pe nimeni, cu excepția unei servitoare care căsca pe un scaun. Lucy se spălă pe mâini și pe față, încruntându-se la chipul palid din oglindă. Nu era de mirare că îndepărtase atâția parteneri de dans.

Când ieși din încăpere, îl văzu pe Robert Methven traversând coridorul, adâncit în conversație cu bărbatul chipeș care îi fusese cavaler de onoare. Lucy încremeni, retrăgându-se în umbră, în spatele unei uriașe armuri medievale. Deși era convinsă că nu scosese nici un sunet, îl văzu pe Methven ridicând privirea. Ochii lui albaștri studiară coridorul și se opriră asupra locului în care se ascundea ea. Lucy îl văzu schimbând rapid câteva replici cu celălalt bărbat, apoi pornind hotărât spre ea, așa cum făcuse în biserică.

Lucy simți cum panica puse stăpânire pe ea. Nu stătu pe gânduri. Duse mâna la spate, găsi clanța unei uși, o deschise și se retrase cu spatele înăuntru. Era un fel de hol de serviciu, cu podea din piatră, vag luminat. Ajunse la jumătatea coridorului și regretă încercarea impulsivă de a scăpa când auzi ușa deschizându-se și închizându-se la loc. Robert Methven se afla pe urmele ei, era convinsă de acest lucru. Nu mai era cale de întors.

Înaintă grăbită, pantofii răsunându-i pe podeaua din piatră. Auzea în urma ei pașii fermi ai lui Methven. Inima i-o luă la galop, sporindu-i panica. Era prea târziu să se întoarcă și să îl confrunte. Se simțea ridicol pentru că fugise, stânjenită și agitată. Ar fi putut înfrunta situația, dar acum era imposibil să o mai facă.

Coridorul coti brusc, iar pentru o clipă îngrozitoare, Lucy crezu că era captivă într-o fundătură. Apoi văzu mica scară spiralată în colț. Deschise ușa și începu să urce grăbită treptele, gâfâind, până când ajunse la o ușă din lemn. Era încuiată. Aproape că își răni încheietura răsucind cheia imensă din fier și ieși alergând pe meterezele castelului.

Vântul o învălui de îndată ce puse piciorul afară, răvășindu-i părul și făcând-o să tremure în rochia subțire din mătase. Se lăsase întunericul, iar cerul era senin și luna luminoasă. Căldura de peste zi se evaporase. Era abia luna aprilie, iar briza se simțea rece și tăioasă.

Lucy înaintă grăbită pe metereze, spre ușa din turla opusă. Răsuci mânerul. Ușa rămase cu încăpățânare închisă. Trase cu disperare,

dar în zadar. Era încuiată. Își dădu seama că probabil cheia era pe dinăuntru, așa cum fusese la ușa pe care tocmai ieșise.

Se întoarse. Văzu silueta lui Methven înaintând spre ea pe metereze. Bărbatul nu se grăbea, dar avea aerul unui prădător convins că avea să prindă prada. Lucy se împinse cu putere în ușa rece din lemn de stejar și aproape căzu când se deschise brusc. Începu să coboare scările, apoi să traverseze coridoarele vag luminate, alergând și gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept.

Se opri pentru a-și trage răsuflarea în spatele unui aranjament de ferigi, sprijinindu-se de armura rece. Alergase cinci minute prin castelul Brodrie, dar măcar scăpase de Robert Methven.

– E o noapte rece pentru o plimbare pe metereze, Lady Lucy.

Se întoarse speriată. Armura zornăi când ea tresări.

Methven stătea în fața ei, cu o expresie amuzată și satisfăcută pe chip.

– Mă tem că nu știu la ce te referi, zise Lucy.

El întinse mâna tăcut. În palmă avea câteva dintre acele ei de păr cu perle.

– Oh! Lucy se grăbi să își dea după ureche șuvițele rebele. Nu își dăduse seama că vântul făcuse ravagii în părul ei. Mulțumesc, spuse ea. Eu... Da, am... fost afară, pe metereze. Mereu m-a interesat arhitectura secolului al XV-lea.

– Ce oră stranie pentru a-ți urma o pasiune! zise Methven. Dacă aș fi știut, aș fi aranjat un tur pentru tine. În timpul zilei. Iar eu care credeam că erai afară pentru că fugeai de mine.

– Nu fugeam, începu Lucy să nege, dar apoi văzu cinismul amuzat din ochii lui și se opri.

– Bine, spuse ea supărată. Fugeam de tine.

– Așa e mai bine, rosti Methven. De ce?

– Pentru că nu te plac, zise Lucy, și nu voiam să vorbesc cu tine.

Methven râse.

– Mult mai bine. Cine ar fi știut că ai darul de a vorbi atât de direct?

– De obicei, încerc să fiu politicoasă, nu dureros de directă, zise ea.

– Ei bine, nu te deranja pentru mine, spuse Methven. Eu prefer sinceritatea.

– Nu-mi pot imagina că vom avea prea multe ocazii pentru a purta orice fel de discuții, spuse cu răceală Lucy, sincere sau nu.

– Atunci nu ești la fel de inteligentă pe cât te consideră lumea, spuse el. Vom începe să o facem acum.

Întinse mâna pentru a o lua de braț, dar în acel moment o siluetă ușor dezordonată se împletici spre ei, aproape dărâmând armura.

– Lady Lucy! Splendid!

Un licăr de iritare străbătu chipul lui Methven din pricina întreruperii. Lucy îl recunoscu pe Lord Prestonpans, unul dintre prietenii pierde-vară ai lui Lachlan. Prestonpans arăta jalnic – era roșu la față, avea părul ciufulit și duhnea a alcool. Se aplecă încrezător spre Lucy, iar ea se retrase, încercând să se ferească.

– Te-am căutat toată seara, Lady Lucy, spuse el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să îmi scrii una dintre scrisorile tale renumite.

Lucy încremeni. Simți privirea lui Robert Methven studiind-o în mod politicos, dar amuzat.

– Una dintre scrisorile tale? repetă el încet.

„Dezastru." Lucy fu învăluită de un fior rece. Cum putea să îl facă pe Prestonpans să tacă ori să-l îndepărteze? Cum putea să-l împiedice pe Methven să îi audă vorbind? Simțea broboane reci de sudoare prelingându-i-se pe spate și chiar putea simți cum i se ruina reputația.

– Desigur, milord, spuse ea grăbită, luându-l de braț pentru a-l trage deoparte. O scrisoare pentru avocat? Vă ajut cu plăcere. Veniți în vizită săptămâna viitoare la Edinburgh.

Lucy îi zâmbi și dădu să plece, sperând că Prestonpans avea să înțeleagă aluzia, dar nu se întâmplă acest lucru. În schimb, o urmă precum un câine fidel. Lucy grăbi pasul, îndreptându-se spre ușa sălii de bal. Prestonpans alergă după ea, ridicând vocea cu o claritate dezastruoasă.

– Nu o scrisoare legală, strigă Prestonpans, care încerca să țină pasul cu ea, alunecând ușor pe podeaua lustruită. O altfel de scrisoare. Fratele tău mi-a spus că scrii scrisori speciale, romant... se bâlbâi el. Erotice...

– Vă rog să mă scuzați, milord, spuse repede și tare Lucy, încercând să îi acopere glasul, sperând că Robert Methven nu îi auzise ultimele cuvinte, în ciuda faptului că răsunaseră până în tavan. Însoțitoarele mele probabil se întreabă unde sunt.

– Te caut eu! spuse Prestonpans, făcându-i vesel cu mâna în timp ce se împletici spre camera de toaletă. Plătesc bine!

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Lucy nu auzea decât bătăile propriei inimi în timp ce Robert Methven porni ușor către ea. Bărbatul prelungi puțin tăcerea, apoi spuse:

– Scrisori erotice? întrebă pe același ton înșelător de blând.

– Nu ai auzit bine, spuse ea cu disperare. Lord Prestonpans a spus scrisori *exotice*. Scrisori neobișnuite, scrise cu...

– Cerneală verde? sugeră Methven. Asta ar fi exotic.

„Cerneală verde." Lucy își aminti că îi recomandase lui Lachlan să copieze scrisorile către Dulcibella cu cerneală verde, pentru a le da o notă mai romantică.

– Sau poate, continuă Methven, Lord Prestonpans s-a referit la scrisori scrise într-o limbă exotică? Scrisori poetice, de dragoste...

Expresia lui era impasibilă în timp ce aștepta următoarea minciună a lui Lucy. Prin ușa pe jumătate deschisă către salon, Lucy văzu că era pe cale să înceapă încă un dans scoțian. Orchestra își acorda instrumentele. Oamenii treceau pe lângă ei pentru a-și ocupa locurile pe ringul de dans. Părea o cu totul altă lume, una în care ea nu avea să se întoarcă prea curând, mai ales că Robert Methven o apucase de braț, nu foarte strâns, dar suficient cât să nu și-l poată retrage fără să se dea în spectacol.

– Cred că este timpul să purtăm o discuție serioasă, zise Methven.

– Nu putem vorbi aici, spuse Lucy, afișând un zâmbet larg pentru a păcăli privirile curioase ale oaspeților care treceau pe lângă ei.

Sub zâmbetul fals, inima îi bătea să îi spargă pieptul. Exista un singur lucru mai rău decât ca Robert Methven să afle despre talentul ei la scrierea scrisorilor, iar acela era să afle toată lumea despre el. Dacă s-ar fi aflat acest lucru, reputația i-ar fi fost distrusă – perfecta Lady Lucy MacMorlan nu era atât de perfectă, la urma urmei.

– Atunci vom merge în altă parte, zise Methven. Unde îți este confortabil, adăugă el, nefiind o invitație, ci mai degrabă un ordin.

Lucy își simți gâtul uscat.

– Nu s-ar cuveni să fiu singură cu tine... începu să spună, dar râsetul lui o întrerupse.

– Lady Lucy, scrii poezii de dragoste erotice și totuși crezi că nu s-ar cuveni să fii singură cu mine? Ai o părere foarte stranie despre comportamentul adecvat.

O îndrumă pe Lucy spre una dintre ușile de pe marginea sălii de bal. Lucy încercă să opună rezistență, dar pantofii de mătase îi alunecau pe lemnul lustruit de parcă ar fi mers pe gheață. Încercă să își înfigă tocurile în podea, dar în zadar.

– Te-aș putea duce în brațe, zise Methven cu subînțeles și ușor amuzat, dacă preferi.

– Nu, spuse Lucy, încercând să își păstreze cumpătul. Nu trebuia să îi arate cât de agitată era. Mulțumesc, spuse ea, dar întotdeauna am considerat că purtatul în brațe este supraestimat.

Mintea ei încerca să găsească soluții. Trebuia să scape. Îi putea spune că avea nevoie să meargă în camera de toaletă, iar de acolo să fugă pe fereastră și să ia o trăsură spre han.

– Nici să nu te gândești să fugi din nou, spuse sumbru Methven, precizia cu care îi citise gândurile făcând-o să tresară. Putem alerga pe metereze oricât dorești, dar rezultatul va fi același.

La naiba! Nu avea nici o cale de scăpare. Era nevoită să îl confrunte, să încerce să îi explice ce era cu scrisorile și să-l implore să păstreze secretul. Era de-a dreptul îngrozită de acest gând. Robert Methven nu părea o persoană prea înțelegătoare.

– Ia-mă de braț dacă nu dorești să te dai în spectacol, spuse el. Putem vorbi în bibliotecă. Lord Brodrie nu merge niciodată acolo. Nu cred că a deschis o carte în viața lui.

Lucy ezită, mâna ei zăbovind la câțiva centimetri deasupra mânecii lui. Nu voia să îl atingă. I se părea un lucru periculos, dar în același timp era supărată pe sine pentru că îi permitea să o tulbure atât de mult. Obrajii îi ardeau, dar își puse foarte ușor mâna pe brațul lui – prea ușor pentru a simți mușchii de sub jachetă. Păstră suficientă distanță, astfel încât corpurile lor să nu se atingă deloc. Totuși, în ciuda acestui lucru, parcă exista un curent între ei, intens, misterios și turbulent. Lucy voia să îl ignore, dar nu putea. Nu putea să îl ignore pe *el*.

Methven o conduse în bibliotecă. În mod evident, cunoștea dispunerea castelului Brodrie, fără îndoială de pe vremea când o curtase pe Dulcibella – lucru pe care ea îl sabotase cu atâta pricepere.

Lucy își simți inima în gât. Nu, Methven nu avea să fie înțelegător. Nu trebuia să fii intelectual ca să îți dai seama de acest lucru. Ea dăduse o mână de ajutor la distrugerea logodnei lui și, implicit,

a planurilor pe care le avea pentru a-și asigura moștenirea. Fără îndoială, Methven nu era dispus să ierte.

Bărbatul închise ușa în urma lor, amuțind sunetele îndepărtate ale balului, vocile și muzica și învăluind camera într-o tăcere subită, care o făcu pe Lucy să fie și mai conștientă de prezența lui. Methven merse mai aproape de ea. Lucy îi auzea respirația peste șuieratul focului din șemineu. Îi simți vag parfumul peste mirosul de pin al buștenilor care ardeau în șemineu.

– Tu ai scris scrisorile pe care le-a folosit fratele tău pentru a o seduce pe domnișoara Brodrie și a o îndepărta de mine, spuse Methven. Când Lucy nu răspunse, el întrebă: Deci?

Asprimea tonului lui o făcu să tresară.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că era o întrebare, spuse ea, apoi trase adânc aer în piept. Da. Eu le-am scris. Eu am scris scrisorile lui Lachlan.

Capitolul 4

Lucy observă satisfacția din ochii lui Methven când ea își recunoscu vinovăția. Inima îi bătea cu putere. Se întrebă dacă arăta la fel de speriată pe cât se simțea. Avea să fie subiect de discuție în Edinburgh multe luni de acum înainte. Stomacul i se încordă. Ura gândul de a fi subiectul unui scandal.

Dar el nu avea să o trădeze. Sigur nu avea să o facă. Nici un gentleman nu ar fi trădat încrederea unei lady.

– Știi ce ai făcut? întrebă Methven. Privirea îi era fixată asupra ei, iar Lucy îi simți furia cu greu controlată. Înțelegi care sunt consecințele faptelor tale, Lady Lucy? Disprețul din ochii lui era arzător. Mi-ai distrus logodna.

– Ei bine, îl corectă Lucy, nu este întocmai. Dulcibella ți-a distrus logodna fugind cu Lachlan. Nu am făcut-o eu să fugă. A fost alegerea ei. Probabil, adăugă ea, nu voia să se mărite cu tine.

Methven nu păru deloc impresionat de logica ei. Lovi atât de tare cu palma polița șemineului, încât Lucy tresări.

– Nu îți asumi nici o responsabilitate? o întrebă el pe un ton poruncitor. Te consideri lipsită de vină?

– Eu am scris scrisorile, răspunse cu fermitate Lucy. Îmi asum responsabilitatea astea.

Era conștientă de faptul că vorbele ei nu erau prea împăciuitoare, că nu reușeau să-l calmeze. Când începuse să se justifice, nu intenționase să îl provoace, dar era ceva la Robert Methven care o irita.

– De ce? întrebă el amenințător, furia citindu-i-se în ochii incredibil de albaștri. De ce ai făcut-o?

– Pentru că Lachlan m-a plătit, răspunse sfidătoare Lucy și îl văzu căscând ochii de uimire.

– Deci ai făcut-o pentru bani? zise el, iar disprețul din vocea lui o lovi asemenea unui bici.

– O spui de parcă aș fi o curtezană, se plânse Lucy. Nu a fost așa.

Methven zâmbi în mod neașteptat. Lucy observă modul în care zâmbetul provocă riduri de expresie pe obrajii lui fermi și bronzați și la coada ochilor. Deodată, simți o duioșie plăcută în stomac și se înfioră.

– Într-un fel, ești de vânzare, spuse el blând. Îmi pare rău, dar cred că exact așa este.

Lucy nu spuse nimic. Nu avea de gând să îi spună unui bărbat atât de cinic faptul că banii proveniți din scrisori merseseră către acte caritabile. Acest lucru ar fi expus prea mult din ceea ce conta cu adevărat pentru ea. Nu putea discuta despre acest subiect, nici măcar pentru a se disculpa. Nu vorbea niciodată despre Alice. Era prea dureros. În plus, Robert Methven doar ar fi râs de ea. Și probabil că nu ar fi crezut-o.

– Nu am bani, spuse ea. Trebuie să îi câștig.

– Ești o moștenitoare, zise Methven.

– O moștenitoare, spuse Lucy, este o persoană care va moșteni o sumă de bani, nu care îi deține în prezent. O moștenitoare poate fi lefteră.

– Bună justificare, recunoscu Methven, dar tot nu este o scuză. Își trecu mâna prin păr. Credeam că vei pretinde că l-ai ajutat deoarece crezi în iubire.

Un fior rece o străbătu.

– Nu am timp pentru iubire, spuse Lucy.

Ochii lui îi studiau chipul.

– Atunci, avem ceva în comun, spuse el și afișă un zâmbet trist. Totuși, am iubit ce mi-ar fi adus domnișoara Brodrie, zise și oftă, apoi își îndreptă umerii. Știai că sunt într-un proces legal cu vărul tău, Wilfred Cardross?

Tonul lui era conversațional, dar expresia din ochii lui era foarte intensă. Brusc, Lucy avu senzația că răspunsul ei conta mai mult decât orice.

– Da, spuse ea cu sinceritate și disprețul reapăru în ochii lui.

– Deci ai făcut-o și pentru a-l ajuta pe vărul tău. Ai vrut să îl ajuți să îmi ia pământul, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

Postura lui era rigidă din pricina furiei reprimate. Cu toate acestea, Lucy simți altceva în el: o frustrare, un puternic spirit protector cumva zădărnicit, de parcă el își dorea foarte mult ceva, dar

nu îl putea avea. Instinctiv, Lucy întinse mâna pentru a-l atinge, apoi își dădu seama ce făcea și o lăsă în jos.

– M-ai înțeles greșit, spuse ea ușor răgușită. Nu am făcut nimic pentru a-l ajuta pe vărul Wilfred. Nu i-aș da nici cinci minute din timpul meu, darămite ajutorul. Dacă tot ce am făcut a fost cumva în avantajul lui, îmi pare rău.

Methven se întoarse brusc spre ea și o înșfăcă de umeri, atingerea lui arzând-o prin rochia de mătase.

– Este adevărat? întrebă el poruncitor, iar în ochii lui se aprinse un licăr fierbinte, care o făcu să tremure ușor. Methven simți și o eliberă. Mai devreme ai dansat cu el, adăugă pe un ton rece, ca și cum acel licăr fierbinte nu existase.

– Nu de plăcere, spuse Lucy. Nu îl pot suporta. Încă de când eram copii...

Ea se opri. Amintirile din copilărie erau nepotrivite în acea conversație.

Methven îi studie chipul atât de intens, încât parcă ar fi atins-o.

– Deci chiar nu știi, zise el. I-ai făcut lui Cardross cea mai mare favoare distrugându-mi logodna, dar nu ai știut.

Teama se strecură pe spinarea lui Lucy.

– Nu înțeleg, șopti ea.

Methven nu răspunse imediat. Merse la masă și turnă vin dintr-o carafă în două pahare. Îi dădu unul lui Lucy. Degetele li se atinseră, distrăgându-i atenția lui Lucy pentru o clipă. Ea își dădu seama că el îi făcea semn să ia loc, așa că alese un fotoliu din catifea, care părea destul de vechi. Methven se așeză vizavi, sprijinindu-și coatele pe genunchi și aplecându-se în față, cu paharul în mâini.

– Eu și Wilfred Cardross suntem implicați într-o dispută pentru pământul clanurilor, spuse el. Disputa asta datează de multe secole, de pe vremea regelui James al IV-lea. Ridică privirea spre Lucy. Știi că, de fapt, cele două clanuri, Methven și Cardross, au fost inamice dintotdeauna?

– Și clanul MacMorlan, zise Lucy. Am vorbit despre asta în urmă cu opt ani.

Un zâmbet lumină ochii lui Robert Methven preț de o clipă.

– Așa este, spuse el blând.

Lucy fu copleșită brusc de un val de căldură. Întrerupse contactul vizual, netezindu-și rochia.

– Cardross ține vechea dușmănie, zise Robert Methven. Eu și el... Ridică din umeri. Cred că e suficient să spun că a așteptat oportunitatea de a revendica pământurile despre care crede că i se cuvin. Când a murit bunicul meu, eram în Canada, astfel că a durat destul de mult până ce m-am întors pentru a-mi cere moștenirea. Acest lucru i-a dat șansa de care avea nevoie.

– Nu înțeleg cum sunt eu implicată în asta... începu Lucy, dar Methven o întrerupse, tonul tăios amintindu-i că răbdarea lui era limitată.

– Vei înțelege, spuse el. Conform termenilor tratatului original, clanului Methven i s-a dat pământ desprins din comitatul Cardross. Acele pământuri reprezintă jumătate din proprietatea mea.

Lucy începu să simtă un gol în stomac.

– Înțeleg de ce lui Wilfred nu îi convine acest lucru, spuse ea.

Zâmbetul lui Methven nu fu unul prietenos.

– Într-adevăr. Inițial s-a ajuns la acest acord deoarece clanul Methven i-a învins în luptă pe cei din clanul Cardross. Regele James al IV-lea a impus guvernarea de ambele părți în secolul al XV-lea, dar este valabilă și astăzi.

Focul din șemineu trosni când o pală bruscă de vânt coborî pe coș.

– A fost o singură clauză, spuse el încet, privind-o în ochi pe Lucy. Dacă orice viitor marchiz nu își revendică moștenirea în maximum douăsprezece luni, trebuie să îndeplinească anumite condiții, altfel este nevoit să își cedeze pământurile. Mie mi-a luat treisprezece luni.

– De ce ți-a luat atât de mult să te întorci? întrebă Lucy. Ce căutai tu, moștenitorul lui Methven, în Canada? Observă un licăr în ochii lui, ceva dureros și misterios – secrete străvechi.

– Asta nu te privește, spuse el, iar cuvintele fură asemenea unei uși închise în fața lui Lucy. Am venit prea târziu pentru a-mi revendica pământurile și titlul, iar Cardross a primit șansa de a invoca vechiul tratat. Conform condițiilor, trebuie să mă căsătoresc într-un an și să am un moștenitor în doi ani, spuse el, făcând o scurtă pauză. Acum înțelegi ce ai făcut alungându-mi mireasa.

Da, Lucy înțelese. Distrusese tot ce încercase el să protejeze. Ea pusese siguranța clanului și a pământurilor lui în pericol. Pentru

o clipă, consecințele dezastruoase ale scrisorilor ei o făcură să se simtă slăbită, pe punctul de a leșina.

– Nu am știut... Dar sunt sigură că poți găsi altă mireasă... se bâlbâi ea, apoi tăcu sub privirea lui aspră.

– Aici intervine un tertip încântător, spuse politicos Methven. Regele James, din dorința de a-i forța pe dușmanii de moarte să împartă patul, a impus ca eu să mă însor cu o descendentă a conților de Cardross.

– Oh!

Lucy încercă să își amintească arborele genealogic al lui Wilfred. Vărul ei nu avea surori și fără îndoială că le-ar fi interzis să se mărite cu Robert Methven dacă ar fi avut. Dulcibella îi era verișoară îndepărtată. La fel și ea, desigur, dar pe partea maternă. Nu mai era nimeni în afară de ele. Wilfred aproape că nu mai avea rude în viață. Ceea ce era o veste proastă pentru Lord Methven.

– Îmi pare rău, spuse ea. Știa cât de nepotrivite erau cuvintele ei. Se simțise destul de vinovată înainte, dar acum, când înțelegea importanța faptelor ei, se simțea de-a dreptul mizerabil.

– Poți să îți închipui cât mă mișcă regretul tău, zise tăios Methven, ridicându-se brusc și punând paharul cu vin, neatins, pe masă.

– Nu este nevoie să fii ironic, protestă Lucy, simțindu-și obrajii fierbinți din pricina vinovăției. Chiar îmi pare rău. Nu am știut...

– Ignoranța nu este o scuză, spuse cu asprime Methven. Nu e ca și cum scrisorile pe care le-ai scris în numele fratelui tău sunt lipsite de precedent.

Teama îi făcu lui Lucy pielea de găină. Absorbită de povestea moștenirii lui Methven, sufocată de vină, uitase pentru un moment că Lord Prestonpans o băgase în bucluc cu aiurelile lui de mai devreme.

– Nu negi, rosti Methven după un moment. Deci este adevărat. Tu ai scris scrisorile erotice care au scandalizat societatea anul trecut.

Methven merse lângă șemineu și își sprijini brațul pe poliță. Fiecare gest sugera putere latentă și autoritate. Lucy se simți de-a dreptul speriată, dar era hotărâtă să nu îi arate acest lucru. Se ridică, pentru că se simțea în dezavantaj așezată în timp ce el era în picioare. Palmele îi erau umede, așa că și le șterse pe faldurile rochiei.

– Nu mi-am dat seama cum aveau de gând să folosească acele scrisori prietenii lui Lachlan, spuse ea. Habar nu am avut.

– Ignoranța este o scuză pe care ai invocat-o deja în această seară, spuse Methven. Devine plictisitor. Ai fost de-a dreptul naivă, nu-i așa, Lady Lucy? Cum te așteptai să folosească oamenii niște scrisori erotice?

Lucy își simțea chipul arzând.

– Sunt de acord că am fost foarte naivă, spuse ea printre dinții încleștați.

Methven se îndepărtă de șemineu, mergând spre ea. O apucă blând de brațe, întorcând-o spre lumina lumânărilor. Nu îi dădu drumul; mâinile lui erau calde pe pielea ei dezgolită deasupra marginii mănușilor, iar privirea lui o făcu să se simtă expusă fără milă.

– Ești virgină?

– Milord! strigă Lucy de-a dreptul șocată, simțindu-și obrajii și mai înfierbântați.

– Este o întrebare pertinentă, având în vedere circumstanțele, zise Methven, părând neimpresionat de furia ei, fiind chiar amuzat. Scrisorile erotice sugerează o experiență mult mai vastă decât aceea a unei debutante de rând. Asta nu înseamnă că ești o debutantă de rând. Departe de mine gândul acesta.

– Experiența mea sau lipsa ei nu este treaba dumitale, milord, spuse Lucy. Aceasta este o întrebare scandaloasă, deloc demnă de un gentleman.

Methven își înclină capul în mod ironic.

– Atunci, eu nu sunt un gentleman. Și tot aș vrea să aud un răspuns. Ar putea cineva să scrie astfel fără să știe cum este să facă dragoste? Cred că nu.

– Nu a existat nici o experiență personală în scrierile mele, spuse Lucy, având o senzație ciudată.

Își simțea capul greoi și ușor în același timp, de parcă ar fi băut șampanie. Brusc, deveni conștientă de faptul că mâinile lui coborâseră ușor pe brațele ei, ținând-o blând de coate. Voia să îi spună să îi dea drumul, pentru că se simțea stânjenită, mai mult decât ar fi trebuit să se simtă din pricina unei simple atingeri. Dar, în acel moment, el îi mângâie pielea fină cu degetul mare – o mângâiere atât

de delicată, încât lui Lucy i se întretăie răsuflarea și îi făcu sângele să înainteze greoi, ca mierea, prin vene.

– Cred că ai o imaginație foarte bogată, spuse blând Methven.

– Nu am deloc imaginație, spuse Lucy, încercând să se concentreze. Scrisul este un exercițiu pur academic pentru mine.

Văzu că răspunsul ei îl surprinse. Mâinile lui încremeniră pe brațele ei, iar în ochi i se citi curiozitatea.

– Pur nu este tocmai cuvântul potrivit pentru a-ți descrie scrierile, zise el și miji ochii. Îmi spui adevărul? Asemenea cuvinte provocatoare nu te-au afectat în nici un fel?

– Nu știu la ce te referi, spuse nerăbdătoare Lucy și ridică vag din umeri. Lachlan a vrut scrisori de dragoste, așa că am studiat cum ar trebui să fie o scrisoare de dragoste și i-am scris câteva. Înțeleg că unii oameni le consideră stimulante, dar eu...

Se opri. Nu avea de gând să îi spună că își reprimase toate dorințele în urmă cu mult timp pentru a se feri de durere.

– Dar tu? insistă Methven.

– Mie nu mi se par stimulante, spuse ea cu sinceritate.

Methven încuviință încet din cap. Lucy nu înțelese expresia din ochii lui.

– Foarte interesant, spuse el. Deci scrisorile acelea nu au fost inspirate deloc din experiență personală.

– În mod sigur, nu, confirmă ea. M-am inspirat din biblioteca bunicului meu.

Răspunsul ei îl făcu să zâmbească și, în acel moment, Lucy întrezări o șansă. Atitudinea lui față de ea părea să se fi domolit, așa că era dispusă să își asume riscul.

– Mă vei da de gol? întrebă Lucy, gândindu-se că era mai bine să fie directă decât să se eschiveze. Sau să îl implore – dar această variantă era exclusă. Nu era chiar atât de neputincioasă, chiar dacă era disperată.

Pentru prima dată, el nu răspunse imediat, având o expresie gânditoare. După o clipă, spuse:

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la consecințele faptelor tale, Lady Lucy.

Avea dreptate, desigur. Așa ar fi trebuit să facă. Se întrebă dacă nu cumva fusese nesăbuită în mod deliberat și nu naivă. În adâncul inimii, știuse ce probleme s-ar fi iscat dacă s-ar fi aflat adevărul

despre scrisori, dar tot le scrisese. Nu știa motivul pentru care făcuse acest lucru. Doar că scrisorile fuseseră un gest de răzvrătire captivant, periculos. Provocase toate regulile care o sufocau și fusese palpitant.

În plus, crezuse că era în siguranță. Nu se gândise că putea cineva vreodată să o dea de gol.

– Ai dreptate, recunoscu ea cu părere de rău. A fost prostesc din partea mea.

– A fost un act nesăbuit și periculos, spuse el, părând de neclintit. Ai intervenit în viețile câtorva oameni și ai provocat daune considerabile.

Lucy se simțea asemenea unei școlărițe pedepsite.

– Îmi dau seama că am greșit, spuse ea și apelă din nou la zâmbetul ei special, cel care îi făcea, de obicei, pe bărbați să se topească precum untul. Mi-am cerut scuze.

Nu funcționă. Methven zâmbi și el, dar într-un mod sumbru.

– Încerci să mă manipulezi. Nu sunt ușor impresionabil, Lady Lucy, te asigur. Cred... Făcu o pauză. Cred că oamenii pe care i-ai înșelat ar trebui să știe.

– Nu! Un sentiment de panică pură amenința să o înghită cu totul. Poate că implorarea nu era exclusă. Lucy se luptă să rămână calmă. Nu poți dovedi că eu le-am scris, spuse ea sfidătoare.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Aș putea încerca și chiar mi-ar face plăcere să o fac.

Simpla aluzie la indecența ei ar fi fost suficientă. Lucy știa acest lucru.

– Te rog... Își auzi tonul rugător și continuă. Știu că merit...

– Să fii pedepsită?

Cuvintele lui o răscoliră. Era o senzație pe care Lucy nu o mai simțise înainte și care fu atât de puternică, încât icni. Un fior șocant de căldură și plăcere îi străbătu corpul. Ochii ei îi căutară chipul, doar pentru a întâlni fierbințeala turbulentă din ochii lui. Methven scoase un sunet slab, iar în clipa următoare, ea ajunse în brațele lui, apoi el o sărută.

Lucy nu mai fusese sărutată din noaptea aceea de la castelul Forres. Nu era un gest pe care îi îndemna pe bărbați să îl facă. Nici nu se gândise vreodată cum ar fi fost să sărute din nou pe cineva, nici măcar din curiozitate intelectuală.

Sărutul nu fu precum cel pe care îl împărtășise cu Robert Methven cu ani în urmă. Era intens, fierbinte și complex, fără concesii față de lipsa ei de experiență. Îi simți limba tachinându-i și depărtându-i buzele. Lucy se supuse, iar el puse stăpânire pe gura ei. Limba lui o mângâie pe a ei, gustând-o, iar un val puternic de căldură o izbi, șocând-o. Se simți imediat pierdută și speriată. Era prea mult pentru ea, simțea prea multă plăcere întunecată, prea multe promisiuni carnale, copleșitoare, imposibil de înțeles. Se întâmplase mult prea repede, iar șocul și teama o învăluiră. Era șocată că se putea simți astfel după ceea ce se întâmplase cu Alice, că simțea o asemenea pasiune și dorință. Apoi, o secundă mai târziu, apăru sentimentul de vinovăție, care o făcu să încremenească în brațele lui.

Methven simți și se retrase. Lucy îl auzi bâiguind o înjurătură. Ar fi vrut să fugă, speriată de emoțiile pe care nu le putea înțelege, dar el nu îi dădu drumul, obrazul ei odihnindu-se pe umărul lui, iar buzele lui pe părul ei. Treptat, teama se evaporă. În brațele lui se simțea protejată și în siguranță; se simțea din nou ca la 16 ani, când el îi promisese că avea să păstreze secretul. Fu o senzație atât de neașteptată, încât Lucy se relaxă. Methven simți și acest lucru și abia acum vorbi.

– Îmi pare rău, spuse el.

Tonul îi era mai aspru decât înainte, dar nu o sperie. Știa că furia lui nu îi era adresată. Methven o eliberă din brațe. Lucy nu putu să îl privească, fiind paralizată de o timiditate subită. Își puse mâna sub bărbia ei și o făcu să îl privească în ochi.

– Îmi pare rău, repetă el. Am mers prea departe, prea repede. În ochii lui se citeau regretul și blândețea, iar Lucy simțea podeaua mișcându-se sub picioare și un gol în stomac.

Methven îi dădu drumul. O învălui un sentiment de confuzie, amintindu-i că, indiferent cum se simțise înainte, prezentul era diferit – trădase, iar el nu o plăcea prea tare din acest motiv. În ciuda acestui lucru, ceva se întâmplase între ei, ceva periculos, un lucru pe care nu putea să-l înțeleagă.

– Cred că ar trebui să pleci, zise Lucy.

El o privi un moment îndelungat cu o expresie de nepătruns, iar ea habar nu avea la ce se gândea Methven. Apoi încuviință brusc din cap, făcu o plecăciune și plecă.

Lucy auzi ușa bibliotecii închizându-se. Se așeză pe unul dintre scaunele din lemn de cireș, dar se ridică imediat și merse lângă bufet, unde își umplu paharul cu vin. Avea nevoie de el. Tăria lichidului care îi coborî pe gât o calmă. Goli paharul și îl umplu din nou.

Focul era prea dogoritor. Lucy merse lângă fereastră, punându-și degetele pe geamul rece. Avea senzația că trupul ei era prea înfierbântat, de parcă își dorea ceva.

– Lucy?

Nu auzise ușa bibliotecii deschizându-se, dar o văzu pe Mairi stând la marginea covorului turcesc și privind-o. Lumina lumânărilor licări pe firele argintii din rochia ei. Privirea lui Mairi căzu pe paharul din mâna lui Lucy. Ridică din sprâncene.

– L-am văzut plecând pe Lord Methven, spuse ea.

– Am vorbit despre literatură, zise Lucy. Mai luă o gură de vin și simți alcoolul gonindu-i prin vene, alinând-o.

– Bineînțeles că asta ați făcut, spuse sec Mairi. Discuțiile despre literatură mi se par atât de palpitante, încât mereu rămân amețită după ele. Cam ca tine acum.

– E din cauza vinului, spuse Lucy.

– Și a sărutului, zise Mairi. Ar trebui să te vezi.

Lucy își privi chipul în oglinda uriașă de deasupra șemineului. Ochii albaștri îi erau confuzi. Buzele îi erau roșii și ușor umflate. Le atinse cu degetele și simți ecoul senzației străbătându-i corpul. Părul i se desprinsese din acele care îi mai rămăseseră în coafură. Habar nu avea cum se întâmplase asta. Nu știa ce o tulbura mai mult: sărutul sau amintirea acelor clipe dulci de după el, în brațele lui Methven, când se simțise protejată și în siguranță.

„Acum știi cum s-a simțit Alice."

Lucy se simți imediat cuprinsă de o teamă rece. Era imposibil. Ea nu simțise niciodată dorință fizică, nici când citise povești erotice, nici măcar când scrisese poezii erotice. Și totuși, un minut petrecut în brațele lui Methven trezise în ea emoții pe care nu le cunoscuse niciodată, sentimente care o îngrozeau, pentru că știa unde o puteau duce.

Lucy nu voia să le simtă. Alice se lăsase în voia iubirii și a pasiunii, își dăruise inima, se dăruise pe sine trup și suflet. Și sfârșise

în dizgrație și durere, iar Lucy nu avea de gând să repete greșeala surorii ei gemene.

– Nu trebuie să se mai întâmple, spuse ea cu voce tare.

În ochii lui Mairi era un amalgam de amuzament și cinism.

– Cât de naivă ești, spuse ea blând, apucând-o de braț și conducând-o spre ușă. Dacă s-a întâmplat o dată, bineînțeles că se va mai întâmpla. Singura întrebare pertinentă este când.

Capitolul 5

– Robert trebuie să își găsească altă mireasă acum, după ce prima a fugit.

Marchiza văduvă de Methven, radiind energie și dezaprobare, se așeză cu grijă pe scaunul pe care Robert îl trase pentru ea. Avea obiceiul de a vorbi despre oameni de parcă nu ar fi fost prezenți. Fără îndoială, îi dădu lui Robert impresia că părerea lui nu era necesară.

Trecuse o săptămână de la nuntă când se aflau în biblioteca din castelul Methven. Domnul Kirkward, avocatul familiei, venise de la Edinburgh pentru a-i sfătui. Stătea pe o canapea plină de cocoloașe, părând foarte incomodat și stânjenit. Lady Methven stătea vizavi de el, iar Jack își trase un scaun lângă ea. Robert preferă să rămână în picioare. Merse la fereastră și privi afară – un val cenușiu de ceață plutea peste munții din depărtare, umezind aerul și aruncând umbre întunecate peste vale.

Așa își amintea castelul bunicului său, ca un edificiu trist, golit de orice plăcere. Pe atunci, fratele lui mai mare, Gregor, adusese lumină și râsete în vechea fortăreață, dar acum Gregor nu mai era. Ca întotdeauna, Robert simți o durere profundă în piept, care însoțea amintirea lui Gregor. Moartea fratelui său îi schimbase viața și viitorul. El fusese al doilea fiu, rezerva. Moștenirea Methven nu ar fi trebuit niciodată să fie a lui. Bunicul său îi spusese acest lucru. Bătrânul acela îngrozitor nu făcuse un secret din faptul că Robert era un biet înlocuitor pentru fratele lui.

– Într-adevăr, este o întâmplare foarte nefericită că domnișoara Brodrie a fugit, fu de acord domnul Kirkward, tonul lui sec readucându-l pe Robert în prezent, în camera cu rafturi pline cu cărți și mobilier incomod. O asemenea fugă a unei miresei poate distruge unele planuri.

– Mai bine înainte de nuntă decât după aceea, spuse scurt Robert, văzându-l pe Kirkward clipind repede în spatele ochelarilor cu dioptrii mari.

Asemenea lui Lord Brodrie și preotului, era evident că avocatul îl considera o persoană fără suflet.

– Într-adevăr. Domnul Kirkward răsfoi documentele pe care le scoase din servietă, iar Robert îi observă disconfortul. Îl observase și la alți bărbați care nu știuseră cum să îl abordeze. Maniera directă de a fi și răceala lui intimidau mulți oameni. El știa acest lucru, care putea fi util – nu văzuse niciodată nevoia de a se schimba. Șarmul era un concept total necunoscut pentru el.

– Ai vreo preferință pentru următoarea opțiune, Rob? întrebă Jack, aruncându-i o privire deopotrivă amuzată și răutăcioasă.

Fără îndoială, Jack era unul dintre bărbații care nu erau intimidați de el. Dar vărul lui îl cunoștea mai bine decât majoritatea oamenilor.

– *Nu* am luxul de a alege, spuse Robert. După cum înțeleg, nu mai există nimeni potrivit. Trebuie să mă însor cu o descendentă a primului conte de Cardross și, din păcate, linia lui nu a fost foarte productivă. Doar domnișoara Brodrie și o altă verișoară sunt eligibile.

– Aceea ar fi Lady Annabel Channing, spuse Lady Methven, încuviințând din cap. E o fată drăguță, dar ușuratică. Nu ai ști dacă moștenitorul este al tău sau al altcuiva.

Domnul Kirkward icni surprins. Își scoase ochelarii și îi șterse cu înverșunare cu o batistă albă.

Jack râse.

– Nu m-ar deranja o mireasă necuviincioasă, spuse el. Acest lucru ar putea avea beneficiile lui.

Pe Robert l-ar fi deranjat, dar nu putea face mare lucru în această privință.

– Tentativele mele de a găsi o soție potrivită au eșuat, spuse el. Aș putea la fel de bine să aleg una nepotrivită, din moment ce este singura femeie eligibilă rămasă.

Dacă nu ar fi sărutat-o pe Lucy MacMorlan... Un sărut îl făcuse să o dorească pe Lady Lucy când era obligat să aleagă altă femeie pentru a-i fi soție. Nu o plăcea foarte mult pe Lucy. Amestecul ei în această chestiune îl costase scump. Fără îndoială, nu avea încredere

în ea. Dar nu trebuia să o placă pentru a o dori, iar el o dorea cu disperare.

– Nu vei aduce o rușine atât de mare numelui Methven, nu te vei căsători cu o ușuratică, Robert, îl corectă bunica lui.

– Voi face ce trebuie să fac, spuse sumbru Robert. Nu există altă alternativă, bunico!

S-ar fi căsătorit cu un bordel întreg de femei ușoare dacă acela ar fi fost prețul pe care ar fi trebuit să îl plătească pentru a-și păstra pământurile.

– Regret că trebuie să vă informez, dar Lady Annabel s-a căsătorit luna trecută la Londra, spuse pe un ton înțepat domnul Kirkward.

– Atunci suntem într-un impas, spuse Robert, simțind o furie violentă față de soartă.

Toată viața deținuse controlul, se luptase pentru el când nu îl avusese. Era insuportabil să fie manipulat de un decret regal vechi de trei secole, să nu poată face nimic pentru a-și asigura proprietățile și viitorul clanului său.

– Nu îi putem permite sinistrului Wilfred Cardross să ne ia pământul, rosti Lady Methven pe un ton implorator, de parcă ar fi bănuit că Robert era pe cale să renunțe la luptă. E un bărbat groaznic, care îi va alunga pe oameni de pe proprietate, le va distruge comunitățile, va vinde tot ce va putea și va risipi banii pe jocuri de noroc.

– Nu am nici cea mai mică intenție să îi permit lui Cardross să pună mâna pe proprietățile Methven, spuse Robert.

Contele era un bărbat dur, iar Robert știa că i-ar fi alungat pe arendași de pe pământurile lor. Multe dintre familiile care luptaseră pentru clanul Methven vreme de generații întregi aveau să fie lăsate în sărăcie sau să fie despărțite, iar spiritul comunității lor avea să piară. Cei de pe îndepărtatele insule nordice care făceau parte din clanul lui aveau să moară de foame în acele vremuri dificile din punct de vedere economic.

Nu putea permite să se întâmple acest lucru. Era datoria lui să își protejeze oamenii și nu avea de gând să renunțe în fața primului obstacol. În primul rând, era vina lui că ajunseseră în acea postură. Dacă nu ar fi întors spatele clanului Methven și datoriei lui ca moștenitor cu ani în urmă, nu s-ar fi aflat în Canada când murise

bunicul lui și nu i-ar fi luat atât de mult timp să își revendice moștenirea. Își dădu seama că își încleștase pumnii foarte strâns. Tensiunea îi reverbera în toți mușchii din corp. Era imposibil să îi permită lui Wilfred Cardross să triumfe. Și totuși, cum putea să împiedice acest lucru?

Domnul Kirkward își drese glasul.

– Milord, dacă îmi permiteți să menționez... spuse avocatul cu timiditate.

Robert se întrebă dacă bărbatul chiar se temea de el. Sigur nu avea o reputație chiar *atât* de rea.

– Desigur, domnule Kirkward, spuse Robert.

– Mai există o ramură familială pe care nu am explorat-o anterior, continuă Kirkward, răsfoind teancul de hârtii cu degete tremurânde, Robert văzând că ținea în mână un document cu un arbore genealogic. Am descoperit-o în urmă cu câteva săptămâni, dar cum erați deja logodit cu domnișoara Brodrie, mi s-a părut irelevant... Puse pergamentul pe masă și îl netezi cu mâna. Există o mică problemă, milord, dar cum sunteți, iertați-mă, disperat...

Robert începu să devină iritat. Prefera să i se spună direct, fără ocolișuri.

– Spune odată, Kirkward! îi ceru el.

– Ați fi obligat să deveniți cumnat cu bărbatul care v-a furat mireasa, bâigui avocatul. E un sacrificiu, dar unul mic având în vedere că este în joc jumătate din proprietatea Methven...

Robert îl întrerupse cu o mișcare bruscă a mâinii.

– Kirkward, habar nu am despre ce vorbești!

Domnul Kirkward întoarse spre el lista genealogică.

– Am interpretat foarte strict termenii decretului regal, căutând descendenți direcți ai contelui de Cardross pe linie masculină, spuse el. Totuși, când am căutat pe linie feminină, am găsit o altă linie de rudenie.

Robert își dădu părul de pe frunte cu un gest rapid, sugerând nerăbdare.

– Ar îndeplini termenii tratatului original? întrebă el.

Domnul Kirkward oftă cu aerul unui om aflat la capătul răbdării.

– Toate sfaturile juridice pe care le-am cerut sugerează că da, milord.

Robert simți o rază de speranță, apoi își aminti cuvintele de mai devreme ale avocatului.

– Când ai spus că aș fi obligat să fiu cumnat cu bărbatul care mi-a furat soția...

– Domnul Kirkward se referă la Lachlan MacMorlan, spuse Lady Methven, studiind arborele genealogic. Fiicele ducelui de Forres sunt înrudite cu Cardross.

Robert ridică brusc privirea.

– Știu că Forres e înrudit cu Cardross, zise el, dar credeam că este o legătură de rudenie prea îndepărtată.

Domnul Kirkward încuviință din cap.

– Direct din ramura celei mai mici fiice a primului conte de Cardross, spuse el, ochii plimbându-i-se de la Robert la Lady Methven și la Jack. Totuși, există un impediment.

– Firește, spuse ironic Robert. Când a fost ușor?

– Nu te poți căsători cu nici o lady peste vârsta de 30 de ani, nici cu o văduvă, spuse Jack, citind din tratatul original. Cu nici o lady sub vârsta de 17 ani și în special cu nici una cu sânge englez...

– Nu am nevoie să îmi amintești, spuse sec Robert.

Nu îi venea să creadă că prima dată când el și Jack auziseră termenii ridicol de stricți ai tratatului regal *râseseră*.

– Lady Christina MacMorlan are 31 de ani, spuse Lady Methven. Iar Lady Mairi este văduvă, deci nici una nu este eligibilă.

Asta însemna că singura opțiune era Lady Lucy.

Lady Lucy MacMorlan era singura lui șansă.

Lady Lucy, care scria scrisori erotice asemenea unei depravate și săruta precum o adolescentă inocentă. Lady Lucy, care îi distrusese logodna, îl mințise, cauzase scandal după scandal, care era înșelătoare și manipulatoare și făcuse toate aceste lucruri pentru bani.

Lady Lucy, pe care o dorea cu o pasiune inexplicabilă.

Jack se foi în scaun.

– Este ziua ta norocoasă, Rob, spuse el sec.

În încăpere se lăsă liniștea preț de o clipă. Toată lumea îl privea pe Robert.

– Ce vrei să spui, Jack? întrebă Lady Methven.

– Doar că Rob o place foarte mult pe Lady Lucy MacMorlan, spuse Jack rânjind.

– Mulțumesc, Jack. O intervenție utilă, ca întotdeauna, zise Robert, ridicându-se în picioare. Te înșeli. *Nu o plac* deloc pe Lady Lucy și nu am încredere în ea.

Lady Methven păru de-a dreptul scandalizată.

– Robert! Este o fată dulce.

– Este o mică obrăznicătură manipulatoare, spuse cu asprime Robert, gândindu-se la Lucy.

Avea tot dreptul să fie furios pe ea, dar nu putea nega faptul că încă era atras de Lucy. Se gândi la gustul buzelor ei și cum o ținuse în brațe. Poate că era o obrăznicătură mincinoasă, dar între ei exista o scânteie care putea stârni un incendiu. Acea căldură și acea dorință erau întocmai ce își dorea el de la femeia din patul lui.

Măcar de-ar fi putut avea încredere în ea!

Domnul Kirkward își drese glasul.

– Lady Lucy este moștenitoarea a 60 000 de lire și va avea acces la acești bani de îndată ce se va căsători.

Jack fluieră.

– Nu e o sumă de lepădat. Nu că ai avea nevoie de bani, Rob.

Robert chiar nu avea nevoie de bani. Făcuse o avere în Canada, dar nu era niciodată un lucru rău să te căsătorești cu o moștenitoare.

– De asemenea, este o donatoare generoasă pentru diverse cauze caritabile, continuă domnul Kirkward.

Robert ridică brusc privirea.

– Din ce bani?

Avocatul păru confuz.

– Cu ceea ce câștigă din scrierile dumneaei, milord. Lady Lucy este sponsor atât pentru Spitalul Foundling, cât și pentru Orfelinatul Greyfriars. Face donații anonime, dar nu a fost greu să aflu aceste informații.

– Abilitățile tale de investigator mă impresionează, Kirkward, spuse Robert.

Își aminti că Lucy pretinsese că scria pentru bani. Dar nu își justificase acțiunile invocând faptul că dona bani pentru cauze caritabile. Robert se întrebă de ce oare.

– Vezi? spuse triumfătoare Lady Methven. Ți-am spus că este o fată dulce și generoasă. Femeia oftă. Recunosc că Lady Mairi

ar fi fost mai potrivită ca soție. Este mai în vârstă, văduvă, deci nu își face iluzii deșarte legate de viața de femeie măritată...

– Mulțumesc, bunico, pentru votul de încredere, spuse Robert.

Lady Methven trosni din degete.

– Știi la ce mă refer, Robert. În plus, Lady Lucy este mai specială. A avut două sezoane la Londra și trei la Edinburgh, dar a refuzat toți pețitorii. Lady Methven strâmbă din nas. Se zvonește că i-a fost frântă inima când a murit logodnicul ei și nu a mai cunoscut pe nimeni care să se ridice la standardele lui, dar eu cred că e stupid. Duncan MacGillivray era un vulpoi viclean și bătrân, deloc potrivit pentru o fată tânără. Dar, oricum ar fi, Lady Lucy a refuzat multe cereri în căsătorie.

– Nu va avea șansa de a mă refuza, spuse Robert. Nu îmi permit un refuz. Își dădu părul pe spate. Știa că nu avea de ales decât să se însoare cu Lucy. Bunico, știi cumva dacă Lady Lucy s-a întors în Forres sau în Edinburgh după nuntă?

Domnul Kirkward își drese glasul.

– Milord, m-am interesat discret de locul în care se află fiicele ducelui de îndată ce mi-am dat seama că ar putea fi eligibile, spuse el răsfoind hârtiile. Se pare că sunt membrele unui club numit Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland. Este o societate elitistă și prestigioasă pentru doamnele din Scoția cu recomandări academice și are întruniri regulate într-un castel diferit în fiecare lună.

– Așa am auzit, confirmă Robert. Societatea este la fel de renumită pentru natura ei secretoasă pe cât este de cunoscută pentru interesele erudite. Dacă nu ești membru, nu poți participa la întruniri și nimeni nu știe ce se întâmplă cu adevărat la aceste întâlniri.

Robert își imagină un grup secret de femei care discutau toată ziua despre istorie și literatură, iar la cină se delectau cu și mai multe discuții pe teme intelectuale.

– Din păcate, continuă domnul Kirkward, nu am putut afla unde se vor întâlni de data aceasta. Este o informație secretă.

– Bunico? întrebă Robert.

Știa că Lady Methven nu era membră a societății respective, dar cunoștea o mulțime de doamne care erau.

Lady Methven își netezi falduriile rochiei.

– Serios, Robert, spuse ea. Este o societate secretă. Cuvântul-cheie este *secretă*. Nu te poți aștepta să îți dau detalii.

– Nici măcar pentru a salva clanul Methven? întrebă Robert. Trebuie să o găsesc repede pe Lady Lucy și să îi fac o propunere de căsătorie.

– Câtă grabă lipsită de romantism! Ar trebui să încerci să o *curtezi*, Robert, nu să o forțezi să se căsătorească!

– Nu am timp să fiu romantic, replică Robert.

– Mi-ar plăcea să te văd încercând, bâigui Jack.

Lady Methven oftă teatral.

– Of, bine, dar ai grijă să nu mă dai de gol că ți-am spus, altfel voi fi alungată din Edinburgh. Se vor întâlni la castelul Durness.

Robert reuși să își înăbușe o înjurătură. Nu se cuvenea să își jignească bunica prin limbajul lui vulgar. Femeia deja îl considera un barbar. Dar Durness era departe, în nordul Scoției; avea să îi ia câteva zile să ajungă acolo, chiar mai mult dacă vremea se înrăutățea. În plus, Wilfred Cardross deținea proprietatea de lângă Durness. Nu părea o simplă coincidență. Robert îl văzuse pe Cardross curtând-o pe Lucy la Brodrie, iar acum se întreba ce plănuia contele.

– Societății Doamnelor Intelectuale îi place să călătorească, spuse Lady Methven. Îți lărgește orizonturile.

Robert oftă adânc. Câteva dintre proprietățile lui, inclusiv fortăreața nordică Golden Isle, erau în aceeași zonă. Nu mai fusese acolo de când murise Gregor.

Afară păru să se întunece brusc, norii cenușii adunându-se deasupra lor și prevestind ploaia.

– Va fi bine pentru tine să te însori cu o membră a Societății Doamnelor Intelectuale, Robert, spuse gânditoare bunica lui. O femeie educată va avea o influență bună atât asupra manierelor, cât și asupra minții tale după toți anii pe care i-ai trăit în sălbăticia Canadei. Ea te-ar putea instrui în ceea ce privește atât normele sociale, cât și subiectele la care nu excelezi – literatură, matematică, astronomie, geografie...

Robert îl auzi pe Jack râzând în spatele lui și își puse în gând să îl amenințe cu moartea pe vărul său în caz că vreun cuvânt din acea conversație ajungea prin hanurile și cluburile din Edinburgh.

Aproape că se aștepta ca bunica lui să îi dea instrucțiuni despre modul în care să îndeplinească cealaltă cerință a tratatului, nevoia

de a avea un moştenitor în decursul a doi ani. Sfatul ei în această privinţă ar fi depăşit limitele.

Dar Lucy MacMorlan avea să îi ofere un dar mult mai valoros decât cel de a-l instrui: abilitatea de a-şi revendica pământurile fără impedimente. Tot ce trebuia să facă era să o convingă să se mărite cu el.

Lady Lucy îi era datoare cu o mireasă. Acum Robert avea să încaseze acea datorie.

Capitolul 6

Cârciuma Sheep's Head nu era genul de han frecventat de membrii aristocrației – mulți dintre ei oricum părăsiseră străzile înguste și aglomerate ale centrului orașului Edinburgh cu mulți ani înainte. Era întunecată, înghesuită și duhnea puternic a tutun și a bere stătută. Un bărbat nu și-ar fi recunoscut nici propria mamă în semiîntuneric și dacă ar fi făcut-o, ar fi fost șocat să o vadă acolo. Tocmai din acest motiv alesese Wilfred Cardross locul. De asemenea, își schimbase stilul vestimentar extravagant cu ceva mai puțin strident. Era unul dintre motivele pentru care nu avea o stare prea bună – ura să nu fie în centrul atenției.

Celălalt motiv pentru care contele bătea iritat cu degetele în masa de lemn tocită era că oaspetele lui întârzia. Nu îi plăcea să fie lăsat să aștepte. Nu se cuvenea pentru un bărbat cu statutul lui. Tocmai de aceea, când domnul Stuart Pardew se așeză pe scaunul de vizavi de el, Cardross îl întâmpină verificându-și ostentativ ceasul de buzunar și fără să îi ofere o băutură.

Domnul Pardew părea să ignore complet proasta dispoziție a contelui. Își scutură picăturile de ploaie de pe pelerină și își întinse picioarele spre foc, oftând mulțumit. Ridică o mână pentru a chema hangiul și ceru o halbă cu bere. Privi gânditor paharul aproape gol al contelui, dar nu se oferi să i-l umple.

De îndată ce hangiul plecă, Cardross împinse paharul deoparte și se aplecă înainte, cu coatele pe masă.

– Deci? întrebă el.

Domnul Pardew îl privi blând. Avea un chip rotund și senin, ducându-te cu gândul la un câine prietenos. Acesta era cel mai mare avantaj al lui ca infractor, pentru că părea atât de cinstit, încât nu trezea niciodată bănuieli.

– Methven intenționează să se însoare cu una dintre surorile MacMorlan, spuse el.

Cardross își țuguie buzele.

– Căsătoria va fi acceptată în instanță?

Pardew ridică din umeri.

– Kirkward așa crede. Descendența este pe cale feminină. Este convins că poate construi un caz solid, spuse bărbatul, apoi luă o gură strașnică de bere și își linse apreciativ buzele.

Cardross părea îndurerat. Se lăsă tăcerea. Contele știa că Pardew considera valoroasă fiecare informație. Scoase un săculeț din buzunarul mantiei. Zornăi încet când îl puse pe masă. Pentru o clipă, ochii lui Pardew licăriră, dezvăluind adevărata față a lăcomiei lui.

– Cu care dintre surori? întrebă încet Cardross, aplecându-se mai aproape de el.

Pardew nu se grăbi să răspundă, dar, în cele din urmă, zise:

– Cu Lady Lucy. Celelalte două nu sunt eligibile, conform termenilor tratatului.

Cardross se lăsă pe spate. Se simțea ușurat.

– Lucy nu va fi niciodată de acord, spuse el. Este hotărâtă să nu se căsătorească.

Toată lumea știa că Lucy MacMorlan refuzase nenumărați pețitori.

Pardew căscă.

– Atunci Methven va face tot ce îi stă în putință pentru a o convinge, spuse el, apoi înclină ușor capul și îl privi gânditor pe Cardross. Bărbatul nu are limite când vine vorba de protejarea moștenirii lui. Știți acest lucru.

Într-adevăr, Cardross știa. Din clipa în care Robert Methven se întorsese pentru a-și revendica proprietățile gestionate haotic de bunicul lui, se concentrase doar pe acest scop, iar Cardross îl ura pentru asta. Bătrânul marchiz fusese atât de neglijent, încât oamenii lui Cardross reușiseră cu ușurință să ia din vite și să anexeze câte o bucată de pământ. Arseseră sate din temelii și devastaseră recolte. Apoi se întorsese Robert Methven. Următoarea incursiune se ciocnise de o reacție atât de violentă, încât oamenii lui Cardross se întorseseră cu coada între picioare.

– Trebuie să fac ceva, spuse el, gândind cu voce tare. Nu mă pot baza pe soartă că mă va scăpa pentru a doua oară de o mireasă pentru Methven.

– Este prea riscant, fu de acord Pardew cu ochii pe săculeţul cu bani.

– Într-adevăr. Dar nu pot face nimic prea evident. În glasul lui Cardross se simţea iritarea pricinuită de problemele pe care i le cauza Robert Methven. Ducele de Forres este un om bogat şi influent. Nu îmi pot permite să-l îndepărtez.

– Aţi putea să vă căsătoriţi chiar dumneavoastră cu Lady Lucy, spuse Pardew, privindu-l din nou blând. Dacă aţi reuşi să o convingeţi.

Cardross îl privi cu asprime, dar nu văzu nici o urmă de sarcasm în expresia lui Pardew.

– Lady Lucy nu ar fi niciodată de acord, spuse el. Mă urăşte.

– E un lucru regretabil, fu de acord Pardew.

Preţ de o secundă, Cardross avu impresia că văzu un licăr batjocoritor în ochii bărbatului.

– Mă tem, milord, că va trebui să vă obişnuiţi să vă murdăriţi pe mâini. Totul pentru un bine suprem, desigur.

Cardross se înfioră. Nu obişnuia să se murdărească pe mâini fie la propriu, fie la figurat, dar probabil Pardew avea dreptate.

– Găseşte câţiva bărbaţi care pot plănui o răpire, spuse el. Bărbaţi obişnuiţi cu...

– Violenţa, milord? sugeră cu amabilitate Pardew.

Cardross încuviinţă din cap. Lui Pardew îi plăcea să îl provoace.

– Bărbaţi cu experienţă în răpiri, spuse el cu suficientă stăpânire de sine.

– Ah, zise Pardew, înţeleg. Făcu o pauză şi privi din nou săculeţul cu bani. Asta va costa foarte mult, milord. Răpirea este simplă, dar autocontrolul este foarte scump.

– Desigur, spuse plictisit Cardross, împingând săculeţul peste masă, pe care Pardew îl băgă în buzunar cu o mişcare abilă, asemenea unui păianjen înhăţându-şi prada.

– Mulţumesc, milord, spuse Pardew cu un respect înşelător.

– Methven dă vreun semn că ar vrea să viziteze Golden Isle? întrebă Cardross.

Pardew puse halba pe masă. Brusc, ochii i se luminară şi privirea îi deveni tăioasă.

– Nu, milord.

– Am nevoie de mai multe informații pentru omul meu de acolo, spuse Cardross.

– Ah, zise Pardew, părând resemnat. Acest lucru va necesita mai multă... finanțare. Ofițerii regelui sunt, după cum era de așteptat, foarte precauți, nu au încredere în oricine.

Cardross bâigui o înjurătură. Mai mulți bani. Întotdeauna totul se reducea la mai mulți bani. Împinse îmbufnat alt săculeț cu bani peste masă, iar Pardew îl luă și se întoarse astfel încât să nu îl vadă nimeni. Bărbatul desfăcu legătura, iar Cardross văzu licărul aurului.

– Sunt toți banii acolo, spuse el iritat. Dar, dacă vrei să îi numeri ca un cămătar afurisit, te rog, fă-o!

– Nu este nevoie, spuse Pardew, zâmbind jovial. Cel de-al doilea săculeț dispăru în buzunar, lângă primul. Suma este foarte satisfăcătoare, milord. Voi avea curând informații pe care să le dați omului dumneavoastră. Bărbatul își termină berea și se ridică. Este o plăcere să fac afaceri cu Excelența Voastră.

După ce plecă Pardew, Cardross comandă încă un pahar cu coniac și, ușor amețit de alcool, privi spre foc. Un sentiment vag de autocompătimire îi dădea târcoale. I se părea nedrept că își pierduse averea la jocurile de noroc, iar acum era forțat să le vândă secrete francezilor pentru a-și plăti datoriile. Nu-i era clar cum ajunsese în acea situație dificilă. Era chiar mai nedrept că afacerile pe care le dezvoltase în insulele nordice, vânzând bărbați și băieți ca sclavi în marină și făcând contrabandă, aveau să fie puse în pericol dacă Robert Methven decidea să își revendice teritoriile nordice. Cardross se temea de ziua aceea.

Dacă s-ar fi căsătorit cu Lady Lucy MacMorlan, nu doar că ar fi zădărnicit planurile de căsătorie ale lui Methven, dar ar fi pus mâna pe averea de 60 000 de lire a lui Lucy. Lăcomia crescu în el la acel gând. Avea nevoie de banii aceia. Îi merita.

Dar trebuia să acționeze rapid. Din fericire, fusese destul de prevăzător ca să strecoare un spion în castelul Forres cu mult timp înainte. Acum era momentul ca femeia să își merite banii.

– Draga mea, nu e nimic nepotrivit în asta, zise Lady Kenton și puse mâna pe brațul lui Lucy. Practica masajului are o istorie lungă și impresionantă ca tratament medical și terapeutic. Toate vechile civilizații au îmbrățișat-o.

Femeia se aplecă mai aproape de ea și începu să șoptească, pentru ca celelalte membre ale Societății Doamnelor Intelectuale din Highland să nu le audă. Luau ceaiul în sera castelului Durness. Clinchetul porțelanului și conversațiile umpleau aerul.

– Specialistul meu, Anton, a fost instruit de un doctor suedez, dr. Ling. Este expert. Ți-l recomand, spuse Lady Kenton, apoi se lăsă pe spate în scaun și luă o gură de ceai.

Jucându-se cu lingurița, Lucy evită privirea lui Lady Kenton. Nașa ei era una dintre cele mai respectabile membre ale Societății Doamnelor Intelectuale din Highland, dar Lucy nu putea accepta ideea că masajul nu era complet neadecvat. Gândul că un bărbat ar fi pus mâinile pe corpul ei – și nu ar fi fost nici măcar soțul ei – era de-a dreptul șocant. Dar spatele și umerii o dureau îngrozitor de la prea mult scris și voia cu disperare să găsească un remediu.

– Spui că este instruit din punct de vedere medical, repetă ea precaută.

Lady Kenton zâmbi.

– Da, este. Practic, el însuși e doctor. Iar dacă vei mai avea mustrări de conștiință, draga mea, permite-mi să îți spun că Anton nu este un bărbat – făcu o pauză – interesat de femei, dacă înțelegi. În plus, camerista ta va fi prezentă, pentru a fi o ședință decentă. Pot să-l trimit la tine în seara asta, dacă vrei. Mă însoțește pretutindeni.

– Mulțumesc, spuse Lucy. Ar fi util.

Anturajul de călătorie al lui Lady Kenton era bine-cunoscut. La fiecare ieșire a Societății Doamnelor, Lady Kenton era însoțită de propriul cofetar, de o spălătoreasă, o manichiuristă, o coafeză, iar acum de un maseur.

Lucy își încleștă degetele.

– Recunosc, am dureri după ce am stat atât de mult cu pana în mână, iar umărul mă doare încontinuu.

– Ce scrii în prezent? întrebă Lady Kenton, apoi umplu cestile de porțelan și îi dădu una lui Lucy. Data trecută când ne-am întâlnit, lucrai la un tratat despre sonetele lui Shakespeare. Cum merge?

– Domnul Walsh a fost de acord să îl publice în ediția de iarnă a *History Review,* spuse Lucy.

Lady Kenton radia de bucurie.

– Excelent! Ne-a fost întotdeauna un prieten bun și dornic să ne publice lucrările.

Lady Kenton însăși era o autoare renumită a unor povești bazate pe folclorul din Highland. Multe dintre membrele Societății Doamnelor Intelectuale din Highland erau autoare de poezii publicate în diverse jurnale. Lucy era mândră să fie cea mai tânără dintre autoarele Societății ale căror lucrări erau publicate.

– Te-ai mai gândit la o posibilă logodnă cu vărul tău, Wilfred Cardross? întrebă Lady Kenton. Sunt sigură că mama ta ar fi fost de acord.

Reveniră astfel la subiectul preferat al nașei ei. Lucy știuse că era doar o chestiune de timp. Lady Kenton avea o misiune.

– Nu mă pot căsători cu Wilfred, spuse ea, știind că francheța putea să o jignească pe femeie, dar era mai bună decât eschivarea. Ți-am spus deja, nu îl plac.

Lady Kenton afișă o expresie dezamăgită.

– Te agăți de fantoma lui Lord MacGillivray, spuse ea iritată. Tatăl tău nu trebuia să permită acea logodnă, promițându-te unui intelectual ramolit, destul de bătrân cât să îți fie bunic! Începu să bată cu degetele în brațul scaunului. Serios, Lucy, să te irosești pentru un bărbat cu un picior în groapă! Mă bucur că a murit *înainte* de căsătorie, pentru că noaptea nunții l-ar fi terminat, fără îndoială, iar acest lucru ar fi fost scandalos și foarte neplăcut pentru tine.

Lucy își simți obrajii înfierbântându-se. Nu avea de gând să îi spună nașei ei că ea și Lord MacGillivray plănuiseră să își petreacă noaptea nunții discutând despre poemele epice ale lui James MacPherson. Își deschise evantaiul și începu să își facă vânt pentru a-și răcori obrajii. Simțea că o strângea pieptul, de parcă ar fi avut corsajul prea strâns. Avea această senzație de fiecare dată când cineva vorbea despre logodna ei.

Ușa serei se deschise, iar Robert Methven intră cu pași mari. Era ultima persoană pe care se așteptase să o vadă, așa că inima îi sări în gât din pricina șocului. Bărbatul arăta de parcă ar fi bătut un drum lung călare. Mantia de călătorie îi era udă din pricina ploii. Lucy îl privi dând-o jos de pe umeri și dezvăluind o jachetă cu o croială foarte frumoasă. Methven nu părea în largul lui. Avea un aer prea agitat pentru a se simți confortabil în sera cu mobilier elegant, doamne cu rochii în culori în pastelate, clinchet de porțelan și discuții politicoase.

– Ce naiba caută *el* aici? exclamă Lucy, prea iritată pentru a rosti întrebarea cu politețea ei obișnuită.

Gentlemenii erau invitați la întâlnirile Societății doar dacă erau intelectuali eminenți. Ea era convinsă că Robert Methven nu se încadra în această categorie și nu avea de ce să fie prezent acolo. Cu toate acestea, lucrurile nu păreau să stea astfel, întrucât Lucy o văzu pe Lady Durness întâmpinându-l și luându-i mâna într-a ei. El făcu o plecăciune ușoară și îi sărută galant mâna. Conversațiile din încăpere se opriră pentru un moment, apoi fură reluate cu entuziasm.

Privirea lui Methven studie sera și se opri intensă asupra lui Lucy. Inima ei tresări. Evantaiul îi scăpă din degetele tremurânde, făcu un salt în aer și aterizâ pe covor, la picioarele ei.

– Ah! spuse încântată Lady Kenton. Îndrumătorul din această după-amiază a sosit.

– *Îndrumător!*

Lucy se aplecă să își recupereze evantaiul, recunoscătoare că astfel putu să își ascundă obrajii îmbujorați.

– Permite-mi să te ajut, Lady Lucy.

Methven se așezase într-un genunchi lângă masa lor, ridicând evantaiul și înapoindu-i-l solemn. Lucy ridică privirea și văzu un zâmbet fugar în ochii lui care îi observaseră expresia tulburată. Blestematul!

– Mulțumesc, zise Lucy, pe un ton nu foarte amabil.

Luă evantaiul din mâna lui, asigurându-se că degetele nu li se ating. El se ridică și făcu o plecăciune.

– Îmi permiți să stau alături? spuse el.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Lucy. Se simțea extrem de tulburată.

– Poate că ar fi mai bine, milord, spuse ea, coborându-și privirea pe ghetele lui murdare de noroi, dacă ai schimba ținuta după călătoria care pare să fi fost dificilă. Nu ești îmbrăcat corespunzător pentru un salon.

Methven își trase un scaun.

– Atunci, ce noroc că suntem în seră! spuse el. Sunt sigur că îmi vei ierta ținuta.

Fierbând de furie, Lucy își trase poalele rochiei de lângă ghetele lui. Lady Kenton gesticulă spre un lacheu, care aduse încă o ceașcă la masă și umplu ceainicul.

– Cum preferi ceaiul, Lord Methven? întrebă femeia.

– Fierbinte și tare, spuse Robert Methven, privind-o pe Lucy, care era furioasă pe sine, pentru că își simți din nou obrajii roșind.

– Am auzit că ești îndrumătorul întâlnirii noastre în această după-amiază, Lord Methven, rosti Lucy. Va fi foarte interesant.

– Nu mă consideri calificat pentru a vă îndruma, Lady Lucy? întrebă amabil Methven. Sau te temi că discursul meu va avea lacune?

Bărbatul se întinse, iar Lucy își feri privirea de mușchii ce se încordară sub materialul pantalonilor pătați de noroi. Până în acel moment, nu fusese conștientă de faptul că se uita la coapsele lui. Cât de neadecvat din partea ei!

– Ești într-o companie potrivită, adăugă Methven. Bunica mea mă consideră un netot.

– Nu aș putea să comentez, zise Lucy, până ce nu aflu care va fi subiectul. Totuși, avem standarde foarte înalte aici, la Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland.

– Am fost avertizat, spuse Methven. Promit să nu te dezamăgesc.

Lucy aștepta, dar el nu îi dezvălui subiectul întâlnirii pe care avea să îl propună. Tăcerea lui nu făcu decât să o irite și mai mult. El știa că ea voia să afle, astfel că ascunse în mod deliberat acea informație. Lucy presupuse că acea curiozitate era vulgară, iar aluzia ei referitoare la faptul că el nu era calificat să li se adreseze era de-a dreptul nepoliticoasă, dar nu se putu abține. Methven îi alunga orice urmă de calm.

– De unde ai aflat de Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, milord? întrebă ea.

Methven îi zâmbi.

– Câte întrebări, Lady Lucy! Sunt flatat de acest interes.

– Nu mă interesezi, spuse Lucy, sunt curioasă doar în privința sursei informației dumitale.

– Ah, zise el, părând amuzat. Pentru că Societatea Doamnelor Intelectuale este secretă?

– Întocmai.

– Poți avea încredere în discreția mea.

Din nou, Lucy nu primi un răspuns și se simți iritată de eschivarea lui intenționată. Îl urmări terminându-și ceaiul și punând încet ceașca de porțelan pe masă. Apoi Methven se ridică și făcu o plecăciune înaintea ei.

– Te rog să mă ierți. Trebuie să mă pregătesc pentru prelegere. Sper să te văd acolo, Lady Lucy.

– Depinde de subiect, rosti Lucy.

El râse.

– Întotdeauna ești atât de nerăbdătoare? Habar nu aveam, spuse Methven, punând mâna pe spătarul scaunului ei, apoi aplecându-se și apropiindu-se atât de mult, încât buzele lui aproape că îi atinseră urechea. Uneori, șopti el, așteptarea este partea cea mai bună.

Apoi se îndreptă și plecă.

– Cât de neplăcut este bărbatul acesta! izbucni Lucy.

În mod obișnuit, ea nu și-ar fi exprimat o părere despre o cunoștință și nicidecum în public, dar Robert Methven o irita. O senzație ciudată se învolbură în stomacul ei. El întoarse privirea spre ea, iar Lucy se simți de parcă începu să fie mistuită de o flacără. Nu era o senzație neplăcută, dar era deranjantă. Era un entuziasm pe care nu îl mai simțise până să îl cunoască pe el.

– Mă întreb de ce nu îl placi, spuse Lady Kenton, privind-o gânditoare.

– Este exact invers, zise Lucy, evitând privirea naşei sale. El nu mă place pe mine.

– Poate pentru că e direct, recunoscu Lady Kenton. Nu ca admiratorii tăi din Edinburgh. Dar nu a dat nici un semn că nu te-ar plăcea. Departe de mine gândul ăsta.

– Nu mă simt confortabil în prezența lui, spuse Lucy.

Mai mult nu avea de gând să admită, mai ales că era ceva la Robert Methven care o fascina și o tulbura deopotrivă. Sau, mai precis, reacția ei față de el o tulbura.

– Ai trăit prea mult printre erudiți, spuse Lady Kenton. Nu înseamnă că un bărbat educat ar fi un lucru rău, dar trebuie să aibă ceva mai natural, mai masculin. Robert Methven este un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Bogat, chipeș și inteligent. Și pun pariu că este foarte viguros în patul conjugal. Cred că îi poate oferi o plăcere imensă unei femei.

Lucy închise ochii și se înfioră. Lady Kenton făcea parte dintr-o generație mult mai deschisă la capitolul limbaj, dar să audă evaluarea sinceră a abilității sexuale a marchizului de Methven din partea naşei sale, în timp ce îl privea în capătul opus al încăperii, era mai mult decât deranjant.

– Eu nu am căutat vigoare în căsnicia mea, mătușă Emily, spuse ea. Mi-am dorit o uniune a minților, nu a trupurilor. Lord MacGillivray era sobru în comportament și intelectual în studiile sale.

Lady Kenton își înăbuși un căscat.

– Sunt perfect conștientă de acest lucru, draga mea, și mi se părea un om foarte plictisitor din acest motiv. Pe vremea mea, ne doream mai mult de atât, un erou venit direct de pe câmpul de luptă cu o sabie în mână. Mă tem că tinerele din ziua de azi și-au coborât standardele.

„Un erou venit direct de pe câmpul de luptă..."

Lucy tăcu. Da, asta era. Lord Methven avea un aer primitiv, tulburător, care îi invoca pe războinicii secolului trecut, pe bărbații sălbatici din insulele nordice, cărora le curgea sânge viking prin vene, odată cu aprigele gene scoțiene. O străbătu un fior. Ea nu își dorea asta. Nu își dorise niciodată pasiune. Viața ei era ordonată, cu o aparență calmă și perfectă, exact cum trebuia să fie. Și așa avea să rămână.

Capitolul 7

Prelegerea lui Robert despre astronomie și navigație, ilustrată cu anecdote din călătoriile lui, fu primită cu entuziasm. Doamnele din Highland îi oferiră un rând de aplauze furtunoase și insistaseră ca el să rămână la cină. Din moment ce la hanul Durness îl așteptau doar o cină rece și un pat incomod, Robert acceptă fără să stea pe gânduri. Curtarea lui Lady Lucy MacMorlan avea să decurgă mai bine dacă rămânea prin preajmă.

Robert se gândise foarte mult la acest lucru. Și nu avea absolut nici un plan. Abordarea lui preferată ar fi fost cea directă, dar, dacă ar fi cerut-o imediat în căsătorie pe Lady Lucy, s-ar fi confruntat cu un refuz ferm și la fel de direct. Luase în calcul și ideea de a o răpi. Era destul de tentantă, mai ales după acele momente fierbinți petrecute între ei la castelul Brodrie. Răpirea nu era privită cu ochi buni în acele vremuri, dar el credea că putea scăpa basma curată. Dezavantajul ar fi fost că Lucy ar fi devenit și mai reticentă la ideea de a se căsători, iar în circumstanțe normale, el nu ar fi forțat o femeie să se mărite cu el. Dar acestea nu erau circumstanțe normale.

Doamnele mai avură o întâlnire între prelegerea lui și cină. Avură de ales una din două teme, dar Robert nu fu invitat. Habar nu avea despre ce era vorba, dar fu surprins când își dădu seama că era curios. În timp ce se plimba pe coridoarele extravagant mobilate ale castelului Durness, auzea acorduri muzicale dintr-un salon. Muzica era exotică și orientală, întreruptă adesea de voci și râsete. Robert porni în direcția sunetului; imediat, un lacheu corpolent îi bloca accesul.

– Vă pot fi de folos, milord?

Expresia bărbatului îi contrazicea tonul curtenitor. Stătea cu brațele încrucișate la piept, iar postura lui agresivă îi transmitea lui Robert că nu avea să afle ce se petrecea dincolo de ușa închisă.

Activitățile Societății Doamnelor Intelectuale din Highland erau, într-adevăr, ca o carte închisă. Robert deveni extrem de curios.

Ieși pe terasă. Aerul era rece și înțepător, zăpada amenințând să cadă chiar dacă era deja primăvară. Obloanele salonului erau închise, dar Robert putea vedea lumină în spatele lor și umbre unduindu-se. Auzea pe cineva bătând din picior în ritmul muzicii senzuale, care își țesea vraja ispititoare și plină de promisiuni. Nevrând să pară un pervers care trăgea cu ochiul, se retrase de pe terasă și porni în căutarea bibliotecii. Și ușa acesteia era încuiată. Un alt lacheu corpolent apăru în calea lui și îl informă pe un ton amabil că acolo doamnele participau la un curs de artă. Nu înțelegea de ce acele activități necesitau ca ușile încăperilor respective să fie încuiate, dar înțelese aluzia și se retrase în camera lui.

În salonul de zi, înainte de cină, doamnele păreau foarte bine dispuse. Robert nu era singurul gentleman prezent; mai erau un bărbat durduliu și vesel, cu o bogată mustață cenușie, care fu prezentat drept domnul Florence, profesorul de artă, și doi tineri foarte chipeși, ale căror roluri rămaseră destul de neclare. Robert începu să suspecteze că motivul pentru care activitățile Societății rămâneau învăluite în mister era că unele dintre acestea erau mai deocheate. Era evident că presupunerea lui, conform căreia femeile citeau tratate intelectuale plictisitoare înainte de cină, era greșită.

O găsi pe Lady Lucy așezată lângă sora ei, Lady Mairi MacLeod, pe unul dintre fotoliile de catifea argintie și întrebă dacă li se putea alătura. Lucy părea tentată să refuze. Totuși, Mairi era foarte bucuroasă să îl vadă și bătu ușor cu palma pe locul de lângă ea.

– Ne-a plăcut foarte mult prelegerea ta, Lord Methven, spuse Mairi, ochii albaștri licărindu-i. Lucy a fost foarte impresionată. A spus că nu te credea atât de interesant.

Robert o văzu pe Lucy strângând din buze și îi zâmbi.

– Mă bucur că îți pot risipi prejudecățile, Lady Lucy, spuse el, apoi aruncă o privire spre cei doi tineri voinici care erau înconjurați de un grup mare de femei avide.

– Sper, adăugă el, că v-ați bucurat de următorul curs la fel de mult ca de prelegerea mea. A fost cel de desen realist, nu?

Privirea lui Lucy o întâlni pe a lui.

– Eu nu am participat la cursul de artă, spuse ea. Nu mă pricep deloc la desen.

– Un motiv în plus să exersezi, mai ales cu subiecți atât de dornici să ajute, rosti Mairi, ronțăind o migdală cu zahăr. Nu ești de acord, Lord Methven?

– Sunt sigur că domnii în cauză s-au expus în avantajul vostru, zise Robert, lucru suficient să inspire orice femeie.

Mairi chicoti, dar Lucy nu păru impresionată.

– Desenul realist este o formă serioasă de artă, spuse ea. Este o preocupare intelectuală.

– Și distractivă totodată, o corectă Mairi, aruncându-i lui Robert o privire cu subînțeles. Dacă vei dori vreodată să ne fii model, Lord Methven, am fi încântate.

După părerea lui Robert, lui Mairi MacLeod îi plăcea să flirteze. Avea încrederea specifică unei văduve în prezența bărbaților, o încredere provenită din experiență, fără îndoială. Prin comparație, Lucy era opusul, dar nici ea nu era o debutantă naivă. Robert se gândi la reacția inocentă, dar provocatoare a lui Lucy la sărutul lor. Apoi își dori să nu o fi făcut, întrucât Mairi se uita direct la pantalonii lui. Se foi stânjenit.

– Sunt onorat de invitația de a poza pentru voi, spuse el. Totuși, mă tem că nu mă pot ridica la înălțimea distinșilor domni.

– Mă îndoiesc că ar trebui să îți faci griji în această privință, Lord Methven, spuse Mairi, încă privindu-i fix pantalonii. Îmi pari un bărbat foarte capabil în toate privințele.

Robert zâmbi, apoi se întoarse spre Lucy.

– Dacă nu ai participat la cursul de artă, Lady Lucy, presupun că ai învățat dansuri orientale.

Lucy făcu ochii mari. În acel moment, păru o debutantă speriată.

– De unde ai știut că asta făceam? întrebă ea pe un ton poruncitor. Ne-ai urmărit?

– Nu am tras cu ochiul pe gaura cheii, spuse Robert. Am recunoscut genul de muzică și am presupus că dansați. Ți-a plăcut?

Deveni și mai interesat când o văzu roșind.

– A fost... diferit.

– De formalitatea cadrilului și a cotilionului?

– Da, și chiar de energia horelor scoțiene. A fost... Lucy se opri, iar obrajii i se îmbujorară și mai mult. Întotdeauna am crezut că muzica are o latură matematică datorită abilităților pe care le necesită scrierea ei. Totuși, această... Privirea ei însuflețită

și înfierbântată o întâlni pe a lui, apoi Lucy își feri ochii. Această muzică a fost straniu de senzuală.

În acel moment, Robert își dori ca Lady Mairi să nu fi fost prezentă. Ar fi vrut ca el și Lucy să fie în cu totul altă parte, de preferat într-un loc cald și confortabil, unde puteau fi singuri, pentru a vedea unde ducea acea conversație. Abordarea intelectuală și rece a lui Lucy față de toate lucrurile pasionale era naivă și fascinantă deopotrivă. Robert își aminti că la castelul Brodrie își spusese în sinea lui că ea aborda viața într-un mod rațional, nu emoțional. Acum se părea că avea aceeași părere despre muzică – putea fi excitantă, însuflețitoare și senzuală.

Era timpul ca Lady Lucy MacMorlan să cunoască toate lucrurile fascinante pe care le oferea pasiunea.

Totuși, în mod frustrant, nu era momentul potrivit. Încăperea era luminoasă și plină de oameni. Mairi, probabil simțindu-i dorința, se ridică în mod ostentativ în picioare și bâigui ceva, spunând că trebuia să îi vorbească lui Lady Kenton înainte de cină. Robert o văzu pe Lucy ridicând mâna, parcă pentru a o împiedica pe sora ei să îi lase singuri. Deschise gura, părând pe punctul de a protesta. Dădu să se ridice, vrând să îl abandoneze și ea.

– Sper, spuse Robert, că nu mă vei lăsa singur, la mila atâtor doamne, Lady Lucy.

– Sunt sigură că te vei descurca admirabil, zise ea. Le poți ține la distanță.

– Exact asta nu vreau să se întâmple, spuse el. Gândește-te cât de nepoliticos ar fi din partea mea! S-ar simți jignite.

Lucy schiță un zâmbet. După o clipă, se relaxă și se așeză înapoi pe scaun.

– Credeam că nu te sfiești să fii sincer, chiar cu riscul de a jigni.

– Până și eu trebuie să am o limită la un moment dat, zise Robert. Cred, adăugă el, că nu te simți confortabil în compania mea. De aceea încerci să fugi de mine.

Ochii li se întâlniră, iar ai ei erau complet lipsiți de expresie.

– Te asigur că mă simt confortabil cu oricine, spuse ea cu răceală.

– Deci nu am ceva special? Ce devastator! Robert se lăsă pe spate pe perne și o privi gânditor. Mă gândeam că după ultima noastră întâlnire...

Lucy se îmbujoră și mai tare și își feri privirea. Brusc, acea fațadă de femeie sofisticată dispăru, iar ea păru îngrozită.

– Îmi pare foarte rău, spuse. Regret profund că ți-am distrus logodna.

Părea cu adevărat sinceră. Postura ei vulnerabilă, umerii ușor lăsați îi treziră un nepotrivit sentiment de tandrețe. Până în acel moment, ar fi spus că nu conta dacă Lucy regreta sau nu, dacă el o credea sau nu. Era irelevant dacă ei îi părea rău pentru ceea ce făcuse sau dacă el o iertase sau nu. Dar acum, văzându-i vulnerabilitatea, se simți altfel. Se simți protector.

Nu îi plăcea prea mult sentimentul acela fiindcă tulbura apele. El nu avea timp de romantism, voia doar o mireasă.

– Nu mai sunt furios, spuse Robert brusc.

Ea făcu ochii mari.

– Ai tot dreptul să fii.

– Poate, zise el, ridicând din umeri și privind oamenii care se perindau prin salon, încercând să facă orice pentru a evita să o privească din nou pe Lucy și să simtă acea emoție stranie.

– Mă gândeam că te-aș putea ajuta, spuse ea, aplecându-se în față. Aș putea să scriu niște scrisori pe care să le folosești pentru a curta altă domnișoară...

Ea tăcu. Robert o privea. Lucy încă avea acea expresie rugătoare pe chip care îl făcu să se simtă ca un ticălos, pentru că știa exact cum îl putea ajuta.

– Probabil ar fi mai bine dacă nu ai face asta, spuse el.

Lucy păru descumpănită.

– Presupun că da. Câtă lipsă de tact din partea mea, rosti ea și își mușcă buza. Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Te voi anunța, spuse Robert, zâmbind și schimbând subiectul. Apropo, Lord Brodrie a fost de-a dreptul iritat când a descoperit că i-a dispărut o cantitate considerabilă din cel mai bun vin de Bordeaux, zise el, ridicând din sprâncene. Am presupus că l-ai consumat tu. Îmi cer iertare dacă sărutul meu te-a împins să bei. Nu este rezultatul pe care mi l-aș fi dorit.

Lucy trăgea de ciucurii argintii ai pernelor, fiind singurul gest care îi trăda stânjeneala.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta? întrebă ea.

– Atât de rău a fost?

Lucy ridică privirea.

– Am băut vinul din pricina șocului, spuse ea.

– Din ce în ce mai rău, spuse Robert. Habar nu aveam că am o tehnică lipsită de tact.

Lucy aruncă o privire speriată în jur.

– Te rog, să nu mai vorbim despre asta! Reputația mea...

– Ar avea mai mult de suferit dacă s-ar afla că participi la cursuri de dans oriental și pictură realistă, spuse Robert. Ce societate interesantă aveți voi, doamnele intelectuale din Highland! Pot să înțeleg de ce activitățile sunt secrete.

Obrajii lui Lucy se aprinseră, făcând-o să pară tulburată într-un mod adorabil.

– Doamnele din Highland doresc să învețe și să își lărgească orizontul, spuse ea. Preocupările noastre sunt strict educative.

– Presupun că poate fi un cuvânt pentru a le descrie, zise Robert.

– Ai prejudecăți, spuse Lucy. Nimeni nu l-a condamnat pe Rubens pentru nudurile pe care le-a pictat. Nimeni nu le reproșează nimic domnilor care frecventează cluburile din Edinburgh pentru preocupările lor. Oamenii se grăbesc să judece.

Robert o studie cu atenție. Lucy arăta splendid în acea seară – purta altă rochie pudică de debutantă, din mătase albă cu fire din argint, iar părul de un roșcat strălucitor îi era prins discret și elegant cu ace cu diamante.

– Este un lucru curios, spuse el încet, că pari atât de decentă, Lady Lucy, dar scrii poezii erotice, bei vin și consideri că muzica și dansul sunt senzuale. Bunăcuviința ta este doar de fațadă?

Acum nu exista nici o îndoială că o provocase. Robert văzu un licăr furios în ochii ei – și încă ceva diferit. Surprindere. „Panică?"

– *Sunt* cuviincioasă, spuse ea. O lady perfectă. Toată lumea spune acest lucru.

Degetele ei se jucau cu evantaiul. Robert îl auzi trosnind în semn de protest.

– Toată lumea *crede* că ești cuviincioasă, o corectă el. Desigur, dacă nu cumva te păcălești singură și chiar crezi că nu ai pic de pasiune în tine. Se aplecă spre ea, iar degetele lui îi mângâiară brațul dezgolit, deasupra marginii mănușii. Robert o simți înfiorându-se și zâmbi. Bănuia că Lady Lucy își nega propriile dorințe pasionale, iar el ar fi fost fericit să îi arate ce își dorea ea cu adevărat.

Spune-mi, zise Robert, ce ar trebui să aibă bărbatul cu care ai alege să te căsătorești?

Lucy păru surprinsă, apoi își plecă privirea, ascunzându-și expresia.

– De ce întrebi? spuse ea.

– Sunt curios, răspunse Robert, văzându-i ezitarea. Fă-mi pe plac. Ai respins mulți pețitori. De ce?

În ochii lui Lucy se aprinse un licăr straniu, dar apoi se stinse brusc, de parcă ar fi ridicat un zid pentru a-l împiedica să-i citească emoțiile.

– E adevărat că sunt considerată specială, spuse ea. Am fost logodită cândva. Lord MacGillivray a fost idealul meu de gentleman. Nu mă aștept să mă căsătoresc întrucât nu mă aștept să se ridice cineva la standardele lui.

Vorbea de parcă ar mai fi rostit de multe ori acele cuvinte. Robert se întrebă de ce nu o credea. Ceva nu era tocmai adevărat. Nu credea că Lucy mințea, ci mai degrabă că devenise atât de obișnuită cu acele cuvinte, încât începuse ea însăși să le creadă.

– Idealul? Robert încercă, dar nu reuși să își ascundă scepticismul din glas. Iartă-mă, dar nu am auzit în viața mea un lucru atât de stupid. Nu există ideal.

Lucy se încordă. Robert citi uimirea și totodată confuzia în ochii ei. Era limpede că nimeni nu o contrazisese înainte în privința asta.

– Mulțumesc că mi-ai împărtășit gândurile tale, Lord Methven, spuse ea după o clipă pe un ton tăios. Uitasem cât de grosolan poți fi.

– Pentru că sunt sincer? întrebă Robert.

– Pentru că ești nepoliticos și tăios, îl corectă Lucy. Nu ai maniere elegante sau rafinate.

Robert se amuză.

– Atunci, spuse el, îmi închipui că nu corespund *idealului* tău de soț perfect.

– Cu siguranță nu, zise Lucy cu o politețe zdrobitoare. Ești mult prea sincer și vulgar.

– Și? Doar acestea sunt defectele mele?

Robert ridică din sprâncene, îndemnând-o să spună și alte indiscreții. Așteptă, privind-o pe Lucy captivă între bunele maniere

înnăscute și dorința de a-i da o replică usturătoare. Ea mușcă momeala.

– Ești prea înalt. Și prea *lat*.

Robert își mușcă buza pentru a-și reprima un zâmbet.

– De acord, spuse el. Sunt înalt și lat, dar nu pot face mare lucru în această privință.

– Nu ești un intelectual, zise Lucy.

Acum, când începuse să-i enumere defectele, se părea că avea o listă întreagă. Robert fu surprins că se gândise atât de mult la el.

– M-aș mărita doar cu un bărbat cu atribute intelectuale, zise ea. Sobru, academic, mai interesat de lucrurile cerebrale decât de cele fizice. Tu ești prea viguros.

– Mă subestimezi. În foarte multe privințe. Poate că nu sunt intelectual, dar citesc. Am citit scrisorile tale de dragoste, spuse Robert. Încă privind-o, începu să recite: Frumusețe desăvârșită, dincolo de orice imaginație, o capcană care ar tenta orice bărbat să își dorească...

O auzi pe Lucy icnind. Ea se foi, de parcă vorbele lui o stânjeneau. Cu fiecare respirație sacadată, sânii îi urcau și coborau în decolteul rochiei albe din mătase.

Privind-o, Robert continuă încet:

– Să îți fur un sărut, să îndrăznesc să te ating, să te gust și să zăbovesc cu fiecare dulce mângâiere...

Lucy își trecu limba peste buza inferioară, ca un gest nervos. Ochii îi ardeau în timp ce ridică privirea spre chipul lui.

– Să mușc și să ling și să iau o gură din dulceața ta, recită Robert în șoaptă, țintuind-o cu privirea. Să mă afund adânc și să beau până la ultima picătură senzuală...

Lucy scoase un sunet dulce, care îl făcu pe Robert să se încordeze, excitat. Voia să o ducă la etaj, să o dezbrace de acea rochie și să facă dragoste cu ea.

În încăpere răsună gongul care anunța cina. Robert o văzu pe Lucy tresărind. Expresia întunecată și încețoșată din ochii ei se stinse. Avea buzele ușor întredeschise și părea derutată și năucită, lucru care îl făcu să o dorească și mai mult.

Robert o zări pe Lady Durness venind să îl revendice drept însoțitorul ei la masă. El se ridică pentru a o întâmpina politicos, sperând că avea să se poată mișca fără prea mult disconfort.

Lady Durness își strecură mâna pe brațul lui, în scobitura cotului.

– Aici nu suntem foarte protocolari, spuse ea, dar voi profita de privilegiul meu de gazdă pentru a te revendica, Lord Methven. Îi strânse brațul pentru a-și sublinia ideea. Sper, adăugă femeia, întorcându-și ochii de un gri palid asupra lui Lucy, că pe Lady Lucy nu o va deranja să renunțe la tine.

– Îmi voi da toată silința să mă împac cu acest gând, spuse ea cu răceală. Își recăpătase cumpătul foarte repede. În ochii ei nu mai era nici o urmă din emoția pe care Robert o văzuse în urmă cu o clipă. Lucy făcu o reverență foarte scurtă, chiar disprețuitoare. Să te bucuri de cină, Lord Methven.

Pe parcursul cinei, Robert află mai multe lucruri despre activitățile Societății Doamnelor Intelectuale din Highland. Pentru o societate secretă, se părea că avea un număr mare de membri foarte indiscreți. Activitățile variau de la prelegeri academice despre artă și științe la preocupări mai puțin cerebrale și mai mult fizice, precum călăritul, vânătoarea cu șoimi și asistarea la lupte între bărbați dezbrăcați. Această ultimă activitate i se spusese că era doar pentru distracția văduvelor și a doamnelor căsătorite. Luând în calcul cursul de desen realist, lui Robert i se părea că multe doamne din Highland păreau dornice să dezbrace bărbați în moduri cât mai variate și excitante. Bănuia că Lady Mairi era prezentă pentru a-i încuraja pe luptătorii dezbrăcați, în timp ce lui Lady Lucy probabil accesul îi era interzis de statutul de femeie nemăritată și de ideile ei stricte despre decență.

Înainte de cină, Robert îl plătise discret pe majordom pentru a o așeza pe Lucy lângă el la masă, dar, când veniră să își ocupe locurile, se amuză când își dădu seama că fusese dus de nas. În mod evident, Lady Lucy verificase masa și își schimbase locul cu unul mai îndepărtat. Savura mâncarea cu grație și cu eleganță, așa cum făcea toate celelalte lucruri. Conversa lejer cu oaspeții din stânga și din dreapta ei, iar când fu atrasă în conversație de unul dintre modelele tinere, îi păru flirtul cu o politețe exersată, nici prea implicată, nici prea rece. Robert începu să înțeleagă de ce Lucy avea reputația de a fi perfectă. În aparență, era într-adevăr imaginea întruchipată a bunelor maniere. Se întrebă dacă acesta era motivul pentru care

pasiunea ei evada în alte moduri. Probabil era al naibii de plictisitor să fii un model de respectabilitate.

Lucy nu aruncă nici măcar o privire în direcția lui Robert, iar el descoperi amuzat că indiferența ei îl irita, la fel ca atenția pe care i-o acorda tânărului și chipeșului model. Lui nu îi păsase niciodată de o femeie, nu trăise gelozia. Totuși, această femeie era diferită. Această femeie era a lui, chiar dacă ea nu știa încă acest lucru și chiar dacă îl considera cel mai nepotrivit soț din lume.

Robert intenționase să vorbească din nou cu Lucy după cină, dar își dădu seama că, dacă o aborda în maniera convențională, cauza lui era lipsită de speranță. Nu îi era indiferent lui Lucy; și ea simțea atracția dintre ei la fel de intens ca el, dar i se împotrivea din motive personale. Din câte își dădea Robert seama, Lucy se împotrivea căsătoriei cu orice bărbat, dar mai ales celei cu el. Onoarea lui se revoltă la gândul de a forța o femeie să se mărite cu el, dar, pentru prima dată în viața lui, avea de ales între onoarea proprie și supraviețuirea clanului său. Robert știa ce trebuia să aleagă.

Nu mai zăbovi asupra acelor gânduri și evită în mod politicos eforturile profesorului de desen de a obține de la el un comision pentru un portret. Când domnii li se alăturară doamnelor în salon, Robert văzu că Lucy deja pleca. Se întrebă dacă se retrăgea devreme la culcare, dar observă că avea un aer hotărât, de parcă ar fi avut un scop care îi trezi curiozitatea. Robert îi lăsă un avans de câteva minute, apoi o urmări discret după ce părăsi salonul. O zări urcând scările și ajungând pe unul dintre coridoarele late de la etaj. Când ajunse la primul etaj, ea dispăruse. Apoi o ușă se deschise pe furiș în capătul unui coridor. Curios, Robert așteptă. O servitoare scoase capul pe ușă, studiind coridorul în ambele direcții și, văzându-l, se încruntă. Fără să îi dea șansa de a vorbi, femeia încuviință din cap, făcându-i semn să intre în cameră.

– Ai ajuns devreme, se răsti ea. Stăpâna mea încă nu e pregătită. Așteaptă aici! îi ceru și încuviință iar din cap, indicând o ușă în partea dreaptă.

Robert se simțea de parcă îi turnase cineva o găleată cu apă rece ca gheața pe spate. Era de-a dreptul șocat. Lucy aștepta un musafir în camera ei, unul de sex masculin. Nu era de mirare că plecase de la cină atât de grăbită. Era limpede că acea conversație cuviincioasă

cu chipeşul model fusese oricum numai respectabilă nu. Probabil că stabiliseră o întâlnire.

Robert fu luat prin surprindere de sentimentul de furie care puse stăpânire pe el. În urmă cu nici o săptămână, jurase că avea să se însoare chiar şi cu o femeie uşuratică pentru a salva clanul Methven. Dar nu îşi închipuise nici o clipă că acea femeie uşuratică avea să fie Lady Lucy MacMorlan. La castelul Brodrie, ea îi jurase că era inocentă, iar instinctul lui îi spusese că era adevărat.

Închise ochii pentru o secundă. Cuvintele din scrisorile erotice dansau pe sub pleoapele lui, parcă râzând de el. Bineînţeles că Lady Lucy nu era o inocentă. Cum putea să fie? Încercase să îl păcălească, să îl manipuleze cu farmecul şi cu inteligenţa ei. Avea înşelăciunea în sânge, iar el fusese un prost când avusese încredere în ea. Servitoarea aştepta ca el să intre, ridicând exasperată din sprâncene.

– Intri când eşti gata, spuse ea.

Mişcându-se în mod automat, Robert intră în camera de garderobă şi o auzi pe servitoare închizând ferm uşa în urma lui. Îşi lipi imediat urechea de panourile din lemn şi auzi dincolo de ele voci înăbuşite, de parcă ar fi fost sub apă.

– Gentlemanul este aici, milady, spuse servitoarea, rostind cuvântul *gentleman* de parcă ar fi fost o insultă vulgară. L-am rugat să aştepte în camera de garderobă.

– Mulţumesc, spuse Lucy, părând la fel de senină ca de obicei.

Fără îndoială, îl aştepta pe acel musafir. Robert simţi cum inima începu să îi bată mai tare.

Se auziră foşnete, apoi din nou vocea servitoarei:

– Nu este un lucru bun, milady. Ştiu că nu este treaba mea să vorbesc, dar trebuie să îmi spun părerea.

– Prostii, Sheena, rosti Lucy, uşor tulburată. Părea agitată. Este un act medical. Lady Kenton recomandă acest lucru, iar ea este o femeie respectabilă.

„Un act medical?" Robert auzise diverse atribute pentru actul sexual, dar act medical nu era printre ele.

– Nu îmi place, spuse servitoarea. Este de-a dreptul grosolan.

– Of, Sheena! Lucy părea indulgentă, iar glasul i se auzea mai vag, de parcă se îndepărtase. Gata cu prostiile! Ajută-mă să mă dezbrac, te rog!

„Să se dezbrace?" Robert întinse mâna spre masă pentru a-și menține echilibrul. Lady Lucy MacMorlan se dezbrăca pentru a primi un vizitator de sex masculin în camera ei. Inima i-o luă la goană, la fel și imaginația. Imagini desfrânate cu Lucy întâmpinându-și amantul complet dezgolită i se învălmășiră în minte. Imagini cu trupul ei palid între așternuturi, părul desprins din acele cu diamante revărsându-se peste umerii și sânii ei. Și-l închipui pe bărbat în spatele ei...

Robert înjură în barbă.

Servitoarea făcu o ultimă încercare:

– Milady...

– Adu-l înăuntru acum, te rog, spuse scurt Lucy.

O clipă mai târziu, ușa se deschise, iar servitoarea în rochie neagră intră în încăpere. Obrajii îi ardeau de rușine și își feri privirea.

– Milady spune că poți intra, zise ea pe un ton iritat, pentru a sublinia faptul că, dacă ar fi fost alegerea ei, Robert ar fi fost alungat de la castel și probabil din oraș.

El o urmă în camera spațioasă, cu o fereastră imensă care dădea spre mare. Draperiile groase din catifea erau trase, iar ultimele raze aurii ale soarelui amiezii pătrundeau prin fereastră, revărsându-se peste femeia care stătea întinsă pe bancheta lată din catifea din centrul bovindoului, expunându-și pielea roz și strălucitoare.

Pentru o clipă, Robert avu impresia că păși direct în propria fantezie.

Lucy era întinsă pe burtă, cu capul întors într-o parte și cu ochii închiși, de parcă ar fi dormit. O pătură o acoperea de la talie în jos, dar spatele îi era dezgolit. Era arcuit în același mod elegant precum fereastra bovindoului. Linia gâtului era delicată pe perna de catifea, vulnerabilă și ispititoare. Robert voia să își plimbe degetele pe scobitura tandră a spatelui ei și buzele pe umerii rotunzi. Simți cum i se usucă gâtul. Mintea îi era o învălmășeală de gânduri și de imagini. Forma fundului și a picioarelor ei lungi se distingea sub pătura de mătase. Lucy ținea brațele suple și palide pe lângă corp. Nu deschise ochii, nici nu i se adresă. Robert se întrebă dacă ea aștepta ca el să înceapă pur și simplu să facă dragoste cu ea. Apoi servitoarea vorbi:

– Ei bine, spuse ea, nu ai de gând să începi masajul? Stăpâna mea poate răci stând acolo în timp ce tu pierzi timpul.

În acel moment, Robert observă flaconul cu ulei de pe masa de lângă banchetă. Mirosul vag și dulceag de lavandă îi gâdilă nasul. Văzu prosopul împăturit pe spătarul de lemn al unui scaun și fu învăluit de un sentiment de ușurare.

Fusese confundat cu un maseur. Probabil că aceasta era altă activitate a doamnelor din Highland.

– Deci? insistă servitoarea.

Un gentleman i-ar fi explicat că se produsese o încurcătură. Un gentleman și-ar fi cerut scuze și s-ar fi retras.

Dar Robert făcu un pas în față.

Capitolul 8

Lucy intenționase să îl întâmpine politicos și cu răceală pe maseur, dar în ultima clipă fu paralizată de timiditate. Îl auzi înaintând încet către ea, odată cu foșnetul dezaprobator al poalelor rochiei Sheenei, care îl însoțea. Servitoarea îi fusese alături încă de când terminase școala. Era extraordinar de protectoare și de conservatoare. Sheena considera sugestia lui Lady Kenton de a apela la un maseur de-a dreptul scandaloasă. Acum, când era prea târziu, Lucy tindea să îi dea dreptate.

Stând întinsă pe bancheta din catifea, conștientă de aerul rece care îi mângâia umerii goi și spatele, convinsă că bărbatul o privea, Lucy se simțea mult prea expusă. Lady Kenton spusese că Anton era un profesionist și, în plus, că nu îl interesau femeile, dar, chiar și așa, lui Lucy situația i se părea stânjenitoare. Se gândi ca în două secunde să își ia halatul, să se ridice și să îi ceară maseurului să plece fără să îi dea vreo explicație. „Două secunde, una..."

El o atinse. Mâinile îi erau calde, nu reci, așa cum își închipuise. Începură să coboare de pe gât pe umeri și omoplați. Lucy simți mireasma lavandei din uleiul pe care îl pregătise Sheena mai devreme, dar pe pielea lui sau pe a ei se încălzise și mirosea și a alte ierburi, cu arome dulci și amețitoare. Lucy simți o uimitoare stare de bine. Începu să se relaxeze. Mâinile lui i se plimbară din nou pe spate, coborând spre zona lombară. Mușchii încordați începură să se destindă în timp ce el stabili un ritm, masându-i gâtul, apoi coborând pe spate și urcând din nou – un ritm liniștitor, care o făcu pe Lucy să piardă noțiunea timpului și să fie conștientă doar de senzațiile plăcute.

– Este foarte bine, spuse ea, ținând ochii închiși în timp ce mâinile lui se plimbau pe trupul ei.

Durerea ei începu să se transforme în plăcere. Glasul i se păru chiar și ei ușor amorțit. Tresări când Sheena interveni brusc, din

apropiere. Probabil că servitoarea simțise relaxarea din vocea ei, pentru că spuse:

– Este *act medical,* milady. Ați uitat? Apoi se întoarse spre maseur: Pe stăpâna mea o deranjează umărul stâng din pricina scrisului.

– Și spatele, băigui Lucy. Mă doare.

Maseurul schimbă poziția, iar degetele lui începură să frământe mai tare umărul lui Lucy. Pentru o clipă, avu o senzație de plăcere amestecată cu durere și aproape că fu tentată să îl oprească. Totuși, durerea persistentă care o chinuise începea deja să se domolească sub mâinile lui abile. Lucy oftă ușurată și îl auzi râzând încet.

– Mai bine? întrebă el în șoaptă.

– Oh, da! Mulțumesc.

O auzi pe Sheena bâiguind ceva dezaprobator, dar nu îi păsă. Masajul continuă, alternând între o intensitate mai mare în zona umerilor, pe care ea îi mișca încântată, și una mai blândă pe spate și pe talie. Mâinile lui alunecară ușor, atingându-i în treacăt sânii. Lucy încremeni, cu răsuflarea întretăiată. El o făcu din nou. De data aceasta, ea își simți corpul agățându-se cu lăcomie de acea senzație, iar când se întâmplă din nou, se simți învăluită de o căldură dulce și moleșitoare, trezindu-i dorințe ascunse.

Lucy fu coruptă. Acesta trebuia să fie un proces terapeutic. Își dădu seama, șocată, că voia să dea pătura la o parte și să simtă atingerea maseurului pe tot corpul. Mâinile lui îi atinseră din nou ușor sânii, iar Lucy aproape că gemu. Sfârcurile i se întăriră pe catifeaua ușor aspră a banchetei, iar ei i se păru că era o senzație foarte excitantă. De fapt, corpul ei părea să se trezească la viață într-un mod pe care nu îl mai experimentase înainte. Pielea îi era incredibil de sensibilă. Lucy trăise întotdeauna în mintea ei, gândurile și ideile luptându-se pentru control. Niciodată nu fusese cu adevărat conștientă de corpul fizic, cu excepția acelor momente în care simțise durere: când căzuse de pe cal sau când o duruse umărul. Însă acum era concentrată pe ceea ce simțea, nu pe ceea ce gândea. Se gândea numai la modul în care corpul ei reacționa la atingerea lui, implorându-l să îi ofere mai mult.

Sheena îi trase pătura mai sus, peste talie. Lucy deveni imediat conștientă că începuse să se foiască sub mâinile maseurului, lăsându-se în voia senzațiilor, și încercă să își domolească trupul.

Era prea târziu. Nu putea scăpa de senzațiile captive înăuntrul ei, abia așteptând să izbucnească de plăcere.

Se auzi o bătaie în ușă. Mâinile maseurului se opriră o clipă, apoi își reluară mișcările lente. Mai degrabă pierderea atingerii lui decât bătaia în ușă o smulse pe Lucy din coconul de plăcere. Deschise ochii. Sheena se duse la ușă. Părea să se certe cu cineva și clătina ferm din cap. Apoi îi făcu semn nou-venitului să intre în cameră, după care veni grăbită lângă banchetă.

– Milady! Tonul ei o trezi pe Lucy mai repede decât o găleată cu apă rece ca gheața. Aici este un gentleman care spune că a fost trimis de nașa dumneavoastră. Pretinde că este maseurul. În acest caz, continuă Sheena, întorcându-se și arătând spre Robert, el cine este?

Lucy se ridică în capul oaselor, luând pătura și acoperindu-se cu ea, și dădu nas în nas cu Robert Methven.

Pentru o clipă, nu îi veni să creadă că el era acolo. Era imposibil ca el să fie bărbatul care o atinsese atât de intim în urmă cu câteva secunde. Totuși, din moment ce nu mai era nimeni în încăpere, el trebuia să fi fost.

Robert luă micul prosop pe care Sheena îl pusese pe spătarul scaunului și își șterse mâinile. Nu părea deloc surprins sau deranjat de faptul că fusese prins dându-se drept maseur.

– Ce naiba faci aici? întrebă Lucy pe un ton pițigăiat și furios.

Se simțea în dezavantaj, având în vedere că doar pătura îi acoperea trupul gol. Fu din nou foarte conștientă de corpul ei, dar de data aceasta nu într-un mod plăcut.

– Servitoarea ta m-a confundat, spuse Methven.

– Mi-am dat și eu seama de asta, izbucni Lucy. Misterul este de ce nu i-ai spus.

El zâmbi răutăcios.

– Nu sunt sigur că este un mister, cel puțin nu pentru un gentleman.

O studie din cap până în picioare, asigurându-se că vorbele îi fură înțelese. Lucy simți un nou val de căldură punând stăpânire pe ea.

– Te ajutam să scapi de durerea de umăr și de spate, adăugă el. Și, ca să mă flatez, mă descurcam destul de bine. Am puțină experiență în domeniu, având în vedere că am fost învățat arta masajului în călătoriile mele...

Lucy îl întrerupse cu un gest exasperat din mână, iar el se supuse și tăcu, deși ochii lui albaștri încă erau amuzați.

– Te rog să îi ceri maseurului lui Lady Kenton să plece, Sheena, spuse Lucy. Începea să o doară capul. Ar fi vrut să își maseze tâmplele cu degetele, dar asta însemna să dea drumul păturii. Se întoarse spre Methven. Tu, domnule... Și tu vei pleca. Acest comportament scandalos... Se opri când își dădu seama că îi tremura vocea.

– Ești supărată, spuse Robert Methven.

– Nu sunt supărată! se răsti Lucy. Sunt furioasă!

Mințea. *Era* supărată, tulburată, șocată. Dar ce o deranja cel mai mult era amintirea mâinilor lui atingând-o și modul în care trupul ei vibrase sub atingerea lui. Poate că... Nu, cu siguranță nimeni nu ar fi trebuit să se simtă așa de excitat în timpul unui masaj. Era un act medical. Toată lumea îi spusese acest lucru, dar ea uitase și, în schimb, se comportase necuviincios. Toate simțurile ei erau în alertă, corpul încă o durea din pricina dorinței nesatisfăcute și părea incapabilă să scape de acele senzații. Aștepta ca Methven să își ceară scuze pentru comportamentul scandalos, dar nu o făcu. Lucy se încruntă la el.

– Ce mai aștepți? spuse ea. Ți-am cerut să pleci. Te rog!

Nu se simțea capabilă să mai dea vreodată ochii cu el. Sărutul din biblioteca de la castelul Brodrie fusese destul de grav din punctul ei de vedere, inexplicabil, contrar firii sale. De data aceasta, era cu totul alt lucru.

Methven merse alene la fereastră, iar pe Lucy o înfurie acest lucru. El deținea complet controlul, în timp ce ea stătea încremenită pe banchetă, simțindu-se rușinată. Era nedrept, rolurile ar fi trebuit să fie inversate, având în vedere că el comisese o gafă atât de șocantă.

– Aș vrea să îți fac pe plac, spuse Robert încet, dar cred că ar trebui să discutăm despre efectele produse reputației tale de acest incident.

– Nu te-ai gândi la efectele asupra reputației mele când ai decis să te dai drept maseurul nașei mele, spuse Lucy.

Urmă un moment de tăcere straniu.

– De fapt, spuse blând Methven, m-am gândit întocmai la compromiterea reputației tale. Soarta mi-a oferit o șansă, iar eu... Ridică din umeri. Am profitat de ea.

Lucy își simți inima tresărind din pricina șocului.

Methven intenționase să o compromită. O făcuse în mod deliberat.

Un sentiment înfiorător de teamă se strecură în pieptul ei, împiedicând-o să respire. Era șocată și, brusc, speriată și disperată.

– Nu înțeleg, spuse ea încet.

– Eu cred că înțelegi, zise Methven. Ea îi întâlni ochii aspri și nemiloși și fu izbită de încă un val de șoc. Senzația de panică din piept se intensifică.

– Este modul tău de a te răzbuna pentru scrisori? întrebă Lucy, încercând să își păstreze calmul, dar vocea tremurândă o dădu de gol. Ai făcut intenționat acest lucru ca să mă distrugi?

Pentru o clipă, Robert păru surprins.

– Nici măcar eu nu sunt atât de diabolic, spuse el, privind-o.

Lucy nu îi putea descifra expresia feței, iar acest lucru o neliniști și mai mult. Se simțea pierdută.

– Din moment ce ai nevoie de lămuriri, spuse Methven, recunosc că ți-am compromis reputația prin comportamentul meu scandalos din această seară. Prin urmare, consider că este o mare onoare să îți cer să te căsătorești cu mine.

Lucy nu fusese niciodată goală când primise o cerere în căsătorie. Nici nu își imaginase vreodată că avea să ajungă în această postură. Pur și simplu nu era posibil. Ea era prea cuviincioasă, era perfectă. Cu toate acestea, iat-o acoperită doar de o pătură, purtând doar pantalonași, păcălită să se mărite cu marchizul de Methven.

Lucy nu putea să se căsătorească cu el, era exclus. Nu se putea căsători cu nimeni. Și, fără îndoială, nu avea să nască vreodată moștenitori pentru vreun bărbat.

Ideea o îngrozea.

Nici nu putea să își dezvăluie motivele, nu dacă voia să păstreze secretele lui Alice, să păstreze trecutul secret.

Încercă să se concentreze, să își domolească gândurile învălmășite.

– Cred, spuse ea, că ești un ticălos dacă profiți în felul acesta de mine.

Robert făcu o plecăciune.

– Cred, rosti el, că ai dreptate.

– Un bărbat fără onoare! adăugă ea furioasă.

Robert păru jignit.

– Asta e puțin cam dur.

– Poate că ești obișnuit să te căsătorești cu persoane pe care abia le cunoști, dar nu este și obiceiul meu.

De data aceasta, el avu îndrăzneala să râdă.

– *Touché*, spuse Robert. Nu o cunoșteam prea bine pe domnișoara Brodrie, dar noi doi... Gesticulă spre banchetă și spre silueta ei pe jumătate dezgolită. Credeam că ne descurcăm destul de bine pentru a ne cunoaște.

Conversația nu decurgea deloc în direcția în care intenționase Lucy. Se simțea stânjenită, tulburată și complet depășită de situație.

– Nu mă pot concentra când sunt îmbrăcată atât de sumar! izbucni ea. Încercă să se ridice în picioare, înfășurându-se în pătură și aproape scăpând-o din pricina mâinilor care îi tremurau. Dacă te retragi ca să mă pot îmbrăca, spuse ea, putem vorbi apoi.

– Desigur, spuse Methven. Arăți încântător și nu am nici o obiecție referitoare la stilul tău vestimentar, dar dacă insiști... Îți alunecă pătura, adăugă el.

Lucy țipă furioasă, își strânse pătura mai bine și alergă în camera de garderobă, unde o aștepta Sheena. Se gândea că servitoarea avea să înceapă să o certe, să îi spună că o avertizase că masajul era o treabă periculoasă și că nu ar fi trebuit să facă asta. Nu era sigură că putea suporta faptul că Sheena avusese dreptate.

– V-am spus... începu servitoarea.

– Știu! o întrerupse Lucy.

Sheena își țuguie buzele. Fără să mai spună vreun cuvânt, îi dădu lui Lucy mai întâi cămășuța și apoi corsetul. Lucy se înfioră când hainele îi atinseră pielea dezgolită. Îi era frig. Mâinile îi tremurau ușor în timp ce încerca să o ajute pe Sheena să încheie nasturii corsajului rochiei albastre. Își dădu seama că trebuia să se îmbrace mai repede pentru a simți că își recăpăta controlul. Era straniu că acum, când purta o rochie respectabilă, se simțea mai necuviincioasă decât mai devreme, când purtase doar pantalonași.

– Pot să garantez că nu s-a întâmplat nimic indecent, milady, spuse Sheena.

– Nu cred că poți, zise Lucy deznădăjduită.

Era conștientă de faptul că mărturia servitoarei nu ar fi contat în eventualitatea unui scandal. Reputația ei era compromisă, iar singura modalitate de a se salva era să se mărite cu Robert Methven.

„Căsătorie."

Se simțea prizonieră și îi era teamă. Marchizul de Methven pierduse o mireasă și acum voia alta. O alesese pe ea și de aceea o compromisese.

Lucy tremura. După ce murise Alice, îngropase adânc toate gândurile despre iubire și căsătorie. Viitorul i se schimbase odată cu moartea surorii ei. Regretul, rușinea și amărăciunea pierderii lui Alice apăsau în fiecare zi pe umerii ei. Nu își putea închipui o viață cu un soț și o familie. Nu își dorea acest lucru, îi era prea teamă. Nu se putea culca vreodată cu un bărbat, nu îi putea oferi un moștenitor și era nedrept să se mărite cu cineva în aceste circumstanțe.

Înăuntrul ei nu era nimic altceva în afară de întuneric rece și pustiu.

Sheena îi prinse părul cu o panglică simplă.

– Nu vă puteți căsători cu el, milady, spuse ea. Este imposibil...

– Știu! izbucni Lucy.

Nu erau prea multe de spus sau de făcut pentru a amâna confruntarea cu Robert Methven. Trecuse deja o jumătate de oră, iar ea bănuia că, dacă nu ieșea în curând din camera de garderobă, Methven avea să intre în încăpere pentru a se asigura că ea nu fugise pe fereastră.

Sheena termină de legat panglica. Lucy se privi în oglindă. Arăta la fel ca întotdeauna, perfect echilibrată și elegantă. Imaginea ei senină nu trăda faptul că stomacul i se învolbura și că se simțea înfrigurată și bolnavă.

Methven stătea acolo unde îl lăsase, cu mâinile în buzunarele jachetei, privind spre golful care se întindea dincolo de fereastra bovindoului. Era încruntat și avea un aer intimidant. Teama rece își întinse ghearele spre inima lui Lucy. Methven era nepotrivit pentru ea în toate privințele, fiind mult prea puternic și hotărât. Era convinsă că marchizul de Methven nu s-ar mulțumi niciodată cu o căsnicie de conveniență. În mod sigur își dorea un moștenitor pentru proprietățile pe care era decis să le salveze. Lucy trebuia

să găsească o cale de ieșire din această situație, deși nu știa cum putea să facă acest lucru și să rămână cu reputația intactă.

Când el o văzu, merse lângă ea și îi luă mâinile într-ale lui.

– Arăți minunat, spuse el. Deși preferam pătura.

Lucy își retrase mâinile și se îndepărtă de el. Atingerea lui deja o deruta, distrăgându-i atenția de la tentativa de a-și ordona gândurile în mod logic. Prezența lui o făcea să se simtă amețită și înfierbântată. Până să revină Robert în viața ei, nu își închipuise că avea să simtă vreodată pasiune sau dorință. El o făcea să le simtă pe ambele, dar teama dinăuntrul ei era mai puternică.

– Căsătoria este o afacere, Lord Methven, spuse ea, luptându-se să își recapete cumpătul, netezindu-și faldurile rochiei în timp ce se așeză. Să discutăm despre afaceri.

În ochii lui se aprinse un licăr de amuzament.

– Cât de practică ești, Lady Lucy! spuse Robert. Chiar te rog, să începem.

Se așeză pe scaunul din fața ei, își întinse picioarele și își încrucișă gleznele, apoi aștepta ca Lucy să continue.

– Ai venit la Durness cu intenția clară de a mă compromite? întrebă ea pe un ton poruncitor.

Robert își înclină ușor capul.

– Am venit să te cer în căsătorie.

– Atunci de ce nu ai făcut-o într-o manieră onorabilă? întrebă Lucy, apoi trase adânc aer în piept și încercă să se calmeze.

Nu era ușor, mai ales sub privirea lui perspicace – bărbatul părea să vadă direct în sufletul ei.

– M-ai fi refuzat, spuse el, fără să ezite.

Avea dreptate, l-ar fi refuzat și nu putea să nege acest lucru. Nu vorbi imediat, astfel că Robert își întinse mâinile într-un gest implorator.

– Iartă-mă, spuse el, dar nu am avut de ales decât să îți forțez mâna.

– Nu te iert, spuse Lucy, iar glasul i se stinse. Fu șocată de dezamăgirea pe care o simțea. Este șantaj, adăugă ea. Nu ai pic de onoare.

– Loialitatea mea, o corectă el ferm, este față de clanul meu. Clanul trebuie să fie prioritatea mea.

Urmă un moment de tăcere. Methven nu invocă nici o scuză, nu încercă să își justifice acțiunile.

Lucy își apăsă tâmplele cu degetele. O durea capul. Voia să îl refuze pe loc, să îi spună că nu avea de gând să se mărite vreodată cu el, că nici nu încăpea vorbă în această privință. Problema era că se îndoia că Methven avea să accepte un refuz direct. Probabil ar fi vrut să știe de ce era pregătită să își sacrifice reputația în loc să se mărite cu el.

Lucy era captivă. Trebuia să îl convingă să o elibereze din capcană. Habar nu avea cum să facă acest lucru, dar era singura ei speranță. Ridică privirea. Methven părea atât de neînduplecat, încât Lucy aproape că își pierdu curajul, dar își înfipse unghiile în palme și se forță să se calmeze.

– Am înțeles că opțiunile legate de alegerea soției ți-au fost limitate de termenii moștenirii tale, milord, spuse ea. În ce fel s-a schimbat acest lucru?

– S-a schimbat doar în sensul în care tu ești o soție eligibilă, răspunse Methven, afișând brusc acel zâmbet cald, care o lua întotdeauna prin surprindere. Cunoști arborele genealogic al familiei tale?

– Nu detaliat, răspunse Lucy. Ai o copie disponibilă?

– Mă tem că nu, zise Methven. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Am avut cei mai buni avocați din Edinburgh pentru această problemă.

Bineînțeles că avusese cei mai buni avocați. Era imposibil să facă o greșeală fundamentală într-o chestiune atât de importantă. Lucy își mușcă buza. Evident că nu aceasta era calea de scăpare.

– Nu știam că eram pe lista ta de posibile soții, spuse ea cu răceală.

„Undeva spre sfârșitul listei dacă Dulcibella Brodrie era la începutul ei."

Gândul acela o irită și mai mult. Era irelevant. Mai rău decât atât, era stupid. Nu știa de ce, dar îi păsa. Era prea mândră pentru a fi pe o listă mai jos decât Dulcibella.

Zâmbetul lui Methven se lărgi, de parcă bărbatul îi aflase sentimentele contrare.

– Nici eu, spuse el. Altfel, poți fi sigură că te-aș fi abordat înainte de a-i face propunerea domnișoarei Brodrie.

Lucy ridică brusc privirea. El o privea amuzat, dar în ochii lui albaştri era o căldură care îi făcu sângele să gonească prin vene. Îşi drese glasul şi încercă să se concentreze. Lucrurile mergeau în direcţia greşită dacă intenţiona să îl refuze.

– Nu mă pot căsători cu tine, zise Lucy. Cuvintele ieşiră mai directe decât intenţionase, dar se simţi uşurată că spusese adevărul. Va trebui să îţi găseşti altă soţie.

Brusc, Robert o privi cu asprime. Amuzamentul încă se citea în expresia lui, dar acum avea un aer nemilos, hotărât.

– Mă refuzi, zise el, iar un zâmbet diabolic i se aşternu pe buze. Recunosc, nu am crezut că o vei face. Se aplecă înainte şi îşi sprijini braţele pe genunchi, fără să îşi ia privirea de la chipul ei. Am presupus că, din moment ce erai aproape goală şi mi-ai permis o intimitate şocantă cu trupul tău, vei vedea necesitatea unei logodne urgente.

Lucy se concentră din răsputeri să blocheze cuvintele *goală, intimitate şocantă* şi *trup,* mai ales în aceeaşi propoziţie. Un val de căldură se înălţă în stomacul ei, aprinzându-i sângele în vene. Clipi rapid. Trebuia să se concentreze pe argumentele raţionale, nu pe reacţia ei fizică faţă de Methven, care nu o ajuta deloc.

– Nu doresc să mă căsătoresc, spuse ea, şi este greşit din partea ta să încerci să mă şantajezi ca să accept.

Trebuia să se concentreze pe singurul lucru important, pentru că, atunci când privea în ochii lui, avea tendinţa de a-şi pierde şi ultima fărâmă de raţiune.

– Sunt conştient că e greşit să apelez la şantaj, spuse el calm. Totuşi, dacă vorbim de fărădelegi, a fost greşit din partea ta să scrii scrisorile care mi-au furat mireasa. Aceasta este compensaţia, o mireasă pentru altă mireasă.

Methven se lăsă iar pe spătarul scaunului, aşteptând răspunsul ei în mod politicos.

Lucy se strădui să răspundă.

– Recunosc că am fost parţial responsabilă pentru fuga fratelui meu cu domnişoara Brodrie, spuse ea, dar nu mă pot căsători cu tine pentru a remedia situaţia. Va trebui să îţi găseşti altă soţie. Trase aer în piept, întrucât ajunse la argumentul cel mai important al refuzului. Nu ar fi galant din partea ta să faci public modul în care am fost compromisă în această seară. Nici un gentleman

nu ar distruge reputația unei lady în mod deliberat pentru beneficiul personal. Așadar... Lucy se forță să îl privească în ochi. Pot doar să te implor să îmi accepți refuzul și să nu mai vorbim despre acest lucru.

Urmă un moment lung de tăcere apăsătoare. Afară se lăsa seara peste întinderea mării. Umbrele din încăpere o împiedicau să îi citească expresia lui Robert Methven. Se simțea agitată, dar se forță să rămână așezată și să aștepte răspunsul lui.

Methven se ridică brusc în picioare și merse spre fereastra care dădea spre golf, dar apoi se întoarse spre ea și o privi de parcă ar fi fost un mister pe care încerca să îl dezlege. Ultima rază de lumină a zilei îi căzu pe chip, iar Lucy putu să îi citească gândurile în ochii albaștri. Era amuzat de refuzul ei neclintit de a ceda în fața șantajului. Îi admira curajul, dar, în același timp, îi blestema încăpățânarea. Totodată, ea simți frustrare în postura lui.

– Dacă nu îndeplinesc termenii tratatului din secolul al XV-lea, spuse el, vărul tău, Wilfred Cardross, pune mâna pe jumătate din proprietățile mele. Tu știi acest lucru.

Ochii li se întâlniră, iar inima lui Lucy tresări din pricina a ceea ce văzu.

– Nu îți face iluzii, continuă Methven. Pentru mine este mai important decât orice să păstrez pământurile strămoșilor mei, Lady Lucy. Eu protejez ceea ce este al meu.

Un fior rece o străbătu, iar în minte îi răsunară cuvintele lui Lady Kenton: „Un erou venit direct de pe câmpul de luptă..."

Robert Methven avea să lupte pentru ceea ce își dorea și pentru a-și proteja clanul. Lucy nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de hotărât și de neclintit. Își feri privirea de ochii lui arzători.

– Tu ești singura mea șansă, spuse el direct. Nu există altcineva cu care să mă pot căsători.

Inima lui Lucy tresări din pricina șocului. Nu se așteptase la acest lucru. Ridică brusc privirea.

– Trebuie să existe! Fără îndoială – aruncă o mână în aer –, dacă eu sunt eligibilă, la fel trebuie să fie Mairi sau Christina...

Ceva în expresia lui o făcu să tacă.

– Din diverse motive, ele nu sunt eligibile. Glasul lui încă era blând. Doar tu ești, Lucy.

Era prima dată când îi spunea pe nume. Intimitatea dintre ei o făcu să se înfioare. La fel gândul că era singura care îl putea ajuta, pentru că acest lucru însemna că Methven avea să fie și mai hotărât să se însoare cu ea. Își frecă brațele dezgolite pentru a se încălzi, apoi se întinse după șalul de pe canapea. Serile de mai încă erau răcoroase și nu avusese timp să aprindă focul.

Methven veni lângă ea, se aplecă și își puse mâinile pe brațele scaunului ei, ținând-o captivă. Îi studie chipul cu ochi pătrunzători. Nu o atinse, dar ea era foarte conștientă și intimidată de prezența lui, aproape copleșită de masculinitatea pură pe care o emana. Îi făcu inima să bată cu putere și corpul să îi clocotească.

– Nu îți pot da drumul, Lucy, spuse el. Sigur înțelegi acest lucru, nu? Dar aș prefera să te conving să te alături cauzei mele decât să le spun tuturor de căderea ta în dizgrație și să te forțez să mergi la altar.

Lucy se ridică pentru a recăpăta măcar parțial controlul. Dar fu o greșeală, întrucât gestul o aduse mai aproape de el în loc să îi îndepărteze. În aceste circumstanțe, Methven părea chiar mai masculin într-un mod foarte deranjant.

– Te rog, Lucy, ajută-mă! zise el, iar în ochi i se citiră pasiunea și rugămintea.

Lucy se gândi că, dacă Wilfred ar fi pus mâna pe pământurile Methven, mulți bărbați, femei și copii ar fi fost condamnați la sărăcie și foamete. Închise ochii parcă pentru a-și alunga imaginile din minte, dar nu reuși să scape de ele.

– Nu pot, zise neputincioasă. Sincer. Aș vrea să pot, dar... Glasul i se stinse.

Robert era atât de aproape! Făcu încă un pas spre ea, până când trupurile li se atinseră. Lucy tremura, încremenită în loc; ridică ochii spre el. Chipul lui era neînduplecat, umbrele înăsprindu-i expresia. Lucy simți o dorință bruscă de a ridica mâna și de a-și trece degetele peste obrazul și bărbia lui, pentru a simți trăsăturile aspre. Reacția ei intensă la apropierea lui o izbi ca un val violent și avu senzația că rămase fără suflare sub greutatea lui. Brusc, gura i se uscă, iar pulsul îi zvâcni în gât.

– Ajută-mă! repetă Robert, iar respirația lui îi mângâie obrazul.

Buzele lui erau la doar câțiva centimetri de gura ei.

Un fior straniu o străbătu. Deschise gura pentru a-i spune că nu putea să îl ajute, dar cuvintele nu ieșiră. Robert ridică mâna și îi dădu o șuviță de păr de pe obraz. O sărută în colțul gurii. Genunchii îi tremurau, iar degetele de la picioare i se încordară în pantofi.

Buzele lui trecură ușor peste ale ei. Lucy avea să se topească în curând dacă el nu o săruta și avea să explodeze dacă o făcea. Apoi Methven puse stăpânire pe gura ei, iar acela fu ultimul ei gând clipe îndelungate.

Capitolul 9

Robert tânjise să o sărute pe Lucy din clipa în care terminase masajul, iar ea deschisese ochii atât de înceţoşaţi de plăcere şi îl privise confuză, cu o dorinţă inocentă. Aşteptase acest moment. Nu crezuse că avea să vină vreodată, dar iată că venise. Trebuia să aibă grijă să nu îl irosească; dacă nu o convingea pe Lucy MacMorlan să fie soţia lui după acest sărut, nu mai exista speranţă pentru el.

Lucy avea ochii închişi şi genele odihnindu-se pe obrajii ei perfecţi. Robert o sărută din nou cu blândeţe, înfrânându-şi dorinţele. Îşi dădu seama că încă era ceva nou pentru ea, o revelaţie, şi voia să îi arate cât de minunat putea să fie. Când o sărutase în biblioteca de la castelul Brodrie, se întrebase dacă Lucy mai sărutase vreodată pe cineva în afară de el. Ezitarea şi lipsa ei de experienţă sugerau că nu. Era evident că logodna ei fusese complet lipsită de pasiune, iar ea nu ştia ce era senzualitatea.

La Brodrie, îi dăduse să guste pasiunea. Acum era timpul să o trezească înăuntrul ei, să o trezească pe Lucy. Trupul lui, deja excitat, se încordă şi mai tare la acel gând, dar îşi ignoră dorinţele şi se concentră asupra ei.

Buzele lui se mişcau cu blândeţe peste ale ei, depărtându-le uşor, până când respiraţiile li se unire. Ezitantă, Lucy se supuse. Limba lui se plimbă peste buza ei inferioară, apoi o atinse pe a ei, iar Lucy suspină de plăcere.

– Te-aş putea convinge, şopti el. Nu trebuie să fim certaţi.

Lucy deschise ochii. Erau de culoarea cerului verii scoţiene şi al miezului nopţii, un albastru intens, dar uşor moleşit. Lucy părea năucită, pierdută într-o lume deloc familiară. Robert simţi o dorinţă atât de vie, încât aproape că gemu. Dar nu era doar dorinţă carnală. Era un cuvânt mult prea nepotrivit pentru ceea

ce simțea, nu descria nici emoțiile lui, nici expresia de pe chipul ei. Buzele ei se întredeschiseră. Robert cedă în fața tentației și o sărută pentru a treia oară, de data aceasta intens și îndelung.

Lucy icni, șocată de intimitatea sărutului. Dar deja se deschidea pentru el, oferindu-i gura ei, limbile lor unindu-se, corpul ei relaxându-se și predându-se instinctiv. Robert se abținu cu greu să nu o ia în brațe, să nu o ducă la banchetă și să nu o dezbrace de rochie pentru a o expune din nou privirii și atingerii lui. În schimb, o sărută pe gât și îi simți corpul cutremurându-se. Lucy era atât de receptivă! Și habar nu avea de pasiunea captivă înăuntrul ei. Sau poate că începea să bănuiască.

Robert nu avea nici cea mai mică intenție să o seducă. Ar fi fost de-a dreptul o ticăloșie din partea lui să o seducă acum, când lucrurile nu stăteau tocmai bine între ei. Dar voia să îi arate cât de potriviți erau din punct de vedere fizic. Acest lucru putea să o convingă să se răzgândească și să îi accepte cererea în căsătorie. Îi putea oferi plăcere, îi putea descătușa sentimentele.

Oh, da, și lui i-ar fi făcut plăcere! Nu era atât de ipocrit încât să pretindă că tot ce făcea era doar în avantajul ei.

Își coborî buzele pe marginea dantelată a corsajului. Dantela era delicată, dar pielea ei era și mai fină. Lucy scoase un sunet gutural, care trezi tot ce era primitiv și posesiv în Robert. El ridică mâna și îi mângâie ușor sânul. Ea se înfioră și se împinse ușor spre el, căutându-i trupul. Era dorință pură și naivă, mai mult decât și-ar fi închipuit Robert. El îi trasă ușor forma sânului, apoi își trecu degetul peste sfârc prin muselina subțire a rochiei. Simțea tensiunea acumulându-se în corpul ei, până când Lucy scoase un sunet pasional, iar el o sărută din nou, mai aspru de data aceasta. Ea se supuse, gustându-l mai dornică, trăgându-i capul spre ea, limbile lor împletindu-se.

Era prea mult, prea periculos fără consimțământul ei în privința căsătoriei. Încă un sărut, iar el avea să îi smulgă rochia de pe umeri pentru a-i săruta sânii.

Se desprinse din sărut și se îndepărtă de ea. Amândoi gâfâiau. Buzele ei erau roșii, umflate, umede și întredeschise. Sfârcurile ei împungeau materialul subțire al rochiei. Lucy părea răvășită și depravată, iar erecția lui Robert deveni aproape insuportabilă.

– Ești sigură că nu aș fi un soț bun? întrebă el.

Tot ce se întâmplase între ei i se păruse perfect.

Lucy făcu ochii mari. Părea uluită, de-a dreptul șocată. Trase adânc și ezitant aer în piept, ducând o mână la piept, parcă pentru a se calma.

– Nu vreau ca soțul meu să mă sărute astfel, spuse ea încet. Nu vreau ca soțul meu să mă sărute cu pasiune și – dădu din mâini agitată – cu dorință.

– Nu vrei ca soțul tău să te dorească? întrebă Robert.

Existau destule căsnicii mai reci decât zăpada scoțiană. O oarecare pasiune făcea mult mai tolerabilă o căsătorie aranjată.

Lucy clătină scurt din cap. Începu să își recapete cumpătul, folosindu-l ca pe o pelerină protectoare. Obrajii încă îi erau de un roșu aprins, dar își recâștigase parțial autocontrolul. Robert simți că distanța dintre ei se adâncea, își dădea seama că Lucy îi scăpa printre degete.

– Dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, ar fi o uniune a intelectelor, nu a pasiunilor, milord, spuse ea.

– De ce? întrebă Robert, făcând un pas spre ea, dar Lucy se retrase, interzicându-i în mod tacit să o sărute din nou.

– Pentru că asta îmi doresc, șopti ea.

Robert o prinse de umeri și o întoarse spre oglinda de pe perete. Lucy arăta delicios de răvășită, asemenea unui înger decăzut. El își plecă încet capul, își plimbă limba peste clavicula ei și o simți înfiorându-se drept răspuns. Era atât de ușor să îi distrugă calmul și să retrezească pasiunea în ea! Calmul ei atârna de un fir de păr.

Robert îi dezgoli umărul, coborându-i ușor mâneca pe braț. Pielea ei palidă era aproape translucidă și brăzdată de pistrui. O mușcă foarte blând de umăr și o auzi icnind.

– Uită-te la noi, spuse el, ridicând privirea. Negi că îți dorești asta?

Ochii li se întâlniră în oglindă. În ai ei se citeau tulburarea și încă ceva. Teamă. Era atât de intensă, încât îl izbi în plin. Mâinile îi căzură pe lângă corp și își îndreptă umerii.

– Lucy?

– Nu vreau să simt pasiune, șopti ea. Niciodată!

Înainte ca el să poată spune ceva, ea se întoarse și o luă la fugă. Lucy mări pasul când ajunse la ușă, care se închise violent în urma ei, lăsându-l pe Robert singur într-o tăcere apăsătoare.

Reacția lui instinctivă fu să meargă după ea și să îi ceară o explicație. Aproape că ajunse la ușă, dar se opri brusc. Lucy fugise pentru că nu voia să-i vorbească. Trebuia să îi dea timp, altfel nu avea să ajungă la vreun consens.

Robert se așeză pe bancheta pe care stătuse Lucy mai devreme și simți mirosul vag de zambilă sălbatică al parfumului ei. Un fior de dorință îl străbătu în timp ce își aminti de trupul ei gol pe catifeaua banchetei, așa că se ridică, merse lângă masă și aprinse lumânarea de acolo. Camera fu învăluită într-o lumină aurie. Lumânarea se reflectă în oglindă și, brusc, el văzu din nou chipul lui Lucy și groaza din ochii ei.

El o speriase. Era șocat, îngrozit și se simțea ca un ticălos.

Și totuși...

Reacția ei pasională la săruturile lui trăda o dorință la fel de mare ca a lui. Pentru câteva momente, Lucy se pierduse în atingerea și în brațele lui. Ceea ce nu avea sens dacă se temea de el.

Robert înjură în sinea lui, își turnă o cantitate zdravănă de vin în paharul prăfuit de pe masă și îl dădu pe gât de parcă ar fi fost un medicament. Apoi se trânti în fotoliul de lângă șemineu, care era rece și mirosea a cenușă. Se întrebă încotro fugise Lucy. Fără îndoială, servitoarea ei iritantă avea să se întoarcă în curând pentru a-l mustra pentru comportamentul lui îngrozitor, care o speriase pe stăpâna ei. Dar femeia nu o îl putea face să se simtă mai josnic decât se simțea deja.

Robert se întrebă dacă pe Lucy o speriaseră pasiunea, faptul că îi arătase cât de bine puteau decurge lucrurile între ei. Ea nu experimentase dorința până să o sărute el. Citise și scrisese despre asta, dar nu cunoscuse niciodată sentimentul. Apoi, fără nici un avertisment, dorința și pasiunea deveniseră realitate și îi copleșiseră toate ideile despre gentlemeni perfecți și căsătorii platonice.

Robert era curios și în privința lui MacGillivray. Se părea că Lucy, proaspăt ieșită din școală, îl idealizase pe bărbatul mult mai în vârstă decât ea. Îi fusese mai degrabă mentor, o figură paternă, nu un iubit. Poate că o făcuse să se simtă în siguranță. Iar acum descoperise

pentru prima dată că iubirea fizică nu era nici sigură, nici blândă sau intelectuală și îi era teamă.

Era plauzibil. Cu toate acestea, dintr-un anume motiv, îndoiala continuă să îi bântuie gândurile. Groaza din ochii lui Lucy spunea altceva. Reflecta durere și amintiri insuportabile, iar Robert le recunoscuse pentru că și el purta pretutindeni cu el propria vină insuportabilă și durere.

Lucy nu se temea de el. Se temea de altceva. I se întâmplase ceva în trecut, ceva atât de șocant și de îngrozitor, încât nu putea scăpa de acea amintire. Robert mai văzuse acea frică oglindindu-se în ochii bărbaților care fuseseră la luptă, care fuseseră martorii unor lucruri groaznice și pe care nu le puteau uita.

Robert oftă adânc. Avea nevoie de timp ca să descopere care erau temerile lui Lucy și să o curteze cu blândețe. Era singura cale de a progresa. Din păcate, cum Wilfred Cardross se înverșuna să pună mâna pe pământurile lui, timpul era un lux pe care Robert nu și-l permitea.

– Mie mi se pare perfect, spuse Mairi. Este chipeș, bogat, interesant și atrăgător, zise ea, enumerând pe degete calitățile lui Robert Methven. Este inteligent. Ah, după tot ce mi-ai spus, știe să sărute. Nu ai cu cine să îl compari, dar ești destul de sigură că se pricepe la asta.

– Ești așa de superficială! spuse îmbufnată Lucy, începând să regrete că i se destăinuise surorii ei.

Pur și simplu, Mairi nu o înțelegea. Le despărțea doar un an, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiate. Lucy nu putea vorbi cu Mairi despre moartea lui Alice; nu îi putea dezvălui șocul și groaza incidentului. Doliul lui Mairi era pentru sora pe care o iubise și o pierduse. Al lui Lucy era pentru geamăna mult iubită care îi murise în mod tragic în brațe, pentru sora pe care simțea că o dezamăgise. Sentimentele de rușine și regret o despărțeau de Mairi și păreau să le îndepărteze și mai mult în loc să le apropie.

Lucy încă avea coșmaruri, iar amintirile erau atât de vii, încât o transportau înapoi în acea cameră întunecată și o făceau să simtă mâinile reci ale lui Alice într-ale ei. Auzi plânsetul subțire al copilului. Lucy era bântuită. Nu înțelegea de ce se simțea

astfel, dar în locul din inima ei unde fusese Alice era pustiu, un vid care uneori o făcea să se simtă atât de vinovată, încât abia putea să respire.

– Mereu am fost superficială, scumpo, îi spunea Mairi veselă, punând paharul de cristal pe masă. Este caracteristica mea definitorie. Ridică din umeri. Ei bine, nu te aștepta să mă mărit eu cu Lord Methven doar pentru a-i salva moștenirea. Oricât de tentant ar fi – și, crede-mă, este un bărbat foarte tentant –, îmi place să fiu văduvă. Statutul ăsta are multe beneficii.

– Nu vreau să te căsătorești tu cu el, zise Lucy și mai îmbufnată. Și oricum nu poți. Nu ești eligibilă.

„Știu că este un bărbat tentant."

Lucy tremură ușor, întrebându-se dacă avea să simtă mereu acest fior când se gândea lui Robert Methven. El îi putea trezi dorințele cu o simplă atingere, dar nu îi putea șterge teama, durerea și sentimentul de vinovăție.

– Nu. Mairi îi aruncă o privire ageră. Tu l-ai refuzat, dar nu vrei să îl aibă altă femeie.

Lucy își feri privirea.

– Nu înțelegi, spuse ea, simțind o durere în piept. Voia să plângă, pentru că era adevărat; o durea inima de fiecare dată când se gândea că Robert Methven se putea căsători cu altcineva.

– Nu am înțeles niciodată, spuse Mairi, apoi căscă. Ai respins fiecare burlac eligibil din țară pentru că ai impresia că nu se ridică la înălțimea calităților lui Duncan MacGillivray. Își fixă sora cu ochii mari și albaștri. Ai nevoie de ajutor, Lucy. MacGillivray era potrivit, dar nu era perfect nici măcar pe departe. Era un simplu bărbat, unul chiar plictisitor.

Lucy își înfipse unghiile în palme. Își aminti că Lady Kenton îi spusese același lucru și că Robert Methven era convins că partenerul perfect nu exista. Se simțea tristă și descumpănită. Lord MacGillivray avusese ceva atrăgător, un aer protector. Era singurul lucru pe care și-l dorea Lucy, să se simtă în siguranță.

– Și acum gândește-te la Robert Methven, spuse Mairi. Măcar el ar face dragoste cu tine într-un mod minunat.

Lucy se înfioră. Era adevărat, fără îndoială. Se gândi la Methven recitându-i propria poezie înainte de cină, ușorul lui accent

irlandez tulburând-o. Se gândi la săruturile lui. Fusese complet copleșită de puterea atingerii lui. Fusese atât de blândă, foarte diferită de felul în care îl percepea ea. Era un bărbat necruțător, aspru, dar sărutul lui fusese foarte tandru. Brusc, se simți din nou înfierbântată. Valul de căldură îi scăldă pielea și se simți din nou copleșită de senzații.

Nu se simțise niciodată astfel, captivă într-un conflict între mintea și simțurile ei.

Lucy tremură violent în aerul cald al nopții.

Mairi nu observă. Căscă în mod ostentativ și se uită la micul ceas de porțelan de pe polița șemineului.

– Este târziu, spuse ea.

Lucy se dădu jos de pe pat.

– Aștepți pe cineva? întrebă ea ușor țâfnoasă.

Mairi nu i-ar fi putut spune mai clar că voia să rămână singură.

Pentru o clipă, sora ei păru surprinsă, dar apoi zâmbi.

– Nu în seara asta. Lady Durness a luat ambele modele în camera ei. Se spune că este nesătulă. L-ar fi preferat pe Methven, dar el este interesat doar de tine.

– I-a luat pe amândoi, repetă Lucy, roșind când își aminti desenele din biblioteca bunicului ei. Foarte elegant.

Mairi râse de ea, iar Lucy se simți naivă.

– Mă mir că până acum nu a făcut o gloată de copii cu diverși tați, spuse ea.

– Există modalități de a te asigura că nu se întâmplă acest lucru, spuse Mairi. Apărători, poțiuni – modalități ca să fii în siguranță, adăugă ea, apoi o privi pe Lucy. Lucruri pe care o moștenitoare virgină și respectabilă nu ar trebui să le știe.

– Lucruri despre care nici o văduvă respectabilă nu ar trebui să vorbească, replică Lucy.

Nu se întâlni cu nimeni în timp ce cutreieră coridoarele lungi ale castelului Durness. În sfeșnicele de pe pereți erau torțe aprinse, dar lumina lor nu străpungea umbrele care învăluiau zidurile înalte. Lucy ezită înainte de a deschide ușa camerei ei. Nu își închipuia că Robert Methven încă era acolo – era convinsă că plecase de mult la hanul Durness –, dar amintirea lui era suficient de intensă cât să o facă să se oprească și să tragă aer în piept.

Camera era încălzită și luminată de foc și de lumânări. Sheena moțăia în micul fotoliu din fața șemineului. Cămașa de noapte a lui Lucy era întinsă pe grilajul din fier pentru a fi caldă. Lucy răsuflă ușurată, simțindu-se din nou în siguranță pentru prima dată în acea noapte. Poate că avea să doarmă, la urma urmei.

Dar nu știa ce avea să îi spună lui Robert Methven în dimineața următoare.

După ce Sheena o ajută să se dezbrace și se retrase în camera alăturată, Lucy merse lângă comoda din lemn lustruit, turnă puțină apă din carafă în micul bazin și își spălă fața. Astfel reuși să își răcorească pielea, dar fierbințeala care îi alerga prin vene nu o lăsa să doarmă. Încercă să invoce amintirea lui Duncan MacGillivray, cu blândețea și curtoazia lui de modă veche. El nu îi ceruse nimic în afară de companie intelectuală. Lui Lucy îi plăcuse acest lucru, o făcuse să se simtă în siguranță.

Totuși, imaginea lui Lord MacGillivray părea mai șterșă acum, mai fragilă, de parcă ar fi fost o fantomă care se evapora în fața ochilor ei. Nu își mai amintea clar momentele lor plăcute de camaraderie intelectuală. În schimb, imaginea lui Robert Methven era limpede în fața ei – puternic, aspru și hotărât.

Lucy se băgă în pat și stinse lumânarea. Căldura neașteptată a zilei se stinsese complet și începuse ploaia, picături mari ropotind pe acoperișul castelului, apa bolborosind în jgheaburi și stropind terasa de dedesubt. Fereastra era deschisă, iar sunetul îi umplea urechile. Era liniștitor, astfel că îi alungă toate problemele și o adormi, în cele din urmă. Castelul era cufundat în tăcere, iar toți oaspeții dormeau. Edificiul doar scârțâia ușor, liniștindu-și oasele greoaie peste noapte.

Lucy dormea când ceva o deranjă, scoțând-o din bezna somnului lipsit de vise. Deschise ochii. Încăperea era cufundată în umbră, iar ea nu vedea nimic. Mintea ei încă se lupta cu somnul, dar urechile auziră pașii și scârțâitul podelei din lemn. Apoi întunericul păru să se miște și ceva sau cineva veni lângă pat. Se ridică rapid în capul oaselor și vru să țipe, dar era prea târziu. Fu înfășurată în faldurile sufocante ale unui material – nu mai vedea nimic și abia dacă putea să respire. Se luptă cu înăbușeala și cu întunericul, zbătându-se și sperând să lovească pe oricine era lângă ea, dar mâinile îi fură

prinse și legate, iar lupta ei deveni zadarnică. Auzi un bărbat înjurând în barbă și lovi cu piciorul, sperând să îl nimerească. El înjură din nou și o aruncă peste umăr. Lucy se simțea amețită. Nu avea deloc aer. Întunericul sufocant se adânci. Încercă să rămână conștientă, dar ceva o lovi puternic la ceafă, iar totul dispăru.

Capitolul 10

Primul lucru pe care îl văzu Lucy când deschise ochii fu un felinar. Se legăna înainte și înapoi într-un ritm amețitor și ținea pasul cu durerea ei de cap și cu starea de greață care îi chinuia stomacul. Se rostogoli și resimți și mai intens greața. Din fericire, cineva avusese inspirația de a anticipa acest lucru – lângă patul ei era un lighean. Se simți profund recunoscătoare și doar puțin mai bine. Gemu și se întinse pe spate, închizând ochii, iar după o clipă simți o compresă rece pe fruntea fierbinte. Nu era curioasă în privința locului în care se afla sau ce i se întâmpla. Conștientiza doar cât de rău se simțea. Închise ochii și lăsă somnul să pună stăpânire pe ea.

A doua oară când se trezi, se simți diferit. Camera nu se mai învârtea de parcă ar fi fost într-un carusel. Deschise ochii și văzu același felinar pe perete, deasupra capului, aruncând umbre în încăpere. Nu era nimeni în cameră, iar ea se simți foarte ușurată.

Se ridică în capul oaselor și își legănă picioarele peste marginea patului. Brusc, se simți amețită și greața reveni. Își duse mâna la ceafă și simți un cucui de dimensiunea unui ou mic. Era extrem de dureros. O dureau și mâinile, și picioare din cauza vânătăilor. În același timp, își dădu seama că era în cămașa de noapte, ruptă și pătată. Era desculță. Amintirile începură să revină. Lucy își aminti camera din castel și sentimentul de teamă care o cuprinsese când își dăduse seama că fusese cineva în întuneric. Își aminti inutilitatea luptei împotriva răpitorilor, violenta lovitură pe care o încasase în cap și apoi întunericul, presărat uneori cu o licărire, care îi aduseseră groază și greață.

Totuși, nu o molestase nimeni. Își dădu imediat seama de acest lucru și se simți atât de ușurată, încât aproape că începu să plângă. Apoi se simți atât de furioasă, încât tremura și își dorea să spargă

ceva. Rămase așezată pe marginea patului până ce se calmă și putu să gândească din nou limpede.

Privi în jur. Camera era mică, iar lumânarea din felinarul de pe perete dezvălui mobilierul ponosit din lemn, patul în care dormise cu așternuturile învălmășite și salteaua diformă, un scrin vechi cu un bazin ciobit din porțelan și un urcior cu trandafiri pictați, șterși. Lucy merse și turnă puțină apă în lavoar. Era călduță și avea un miros ușor rânced, dar era destul de bună pentru a-și spăla fața și a-și limpezi mintea. După aceea se duse la fereastră și deschise obloanele rupte. Afară era noapte, acea noapte de vară scoțiană în care cerul nu se întuneca pe deplin. Lucy se gândi că probabil era târziu – zece, poate unsprezece noaptea? Dar nu avea sens, pentru că bărbații care o răpiseră veniseră după ea la miezul nopții. O bănuială, o teamă îi străbătură corpul.

Era imposibil să fie aceeași noapte.

Se aplecă afară pe fereastră. Vedea pereții văruiți ai hanului luminați de razele slabe ale lunii, cerul senin și stelele palide și plăcuța hanului legănându-se într-o briză puternică. Curtea de dedesubt era pustie. Plecă de la fereastră și merse în vârful picioarelor la ușă, tresărind când scândurile vechi ale podelei scârțâiră sub picioarele ei desculțe. Nu voia să alerteze pe nimeni că se trezise.

Răsuci mânerul, dar ușa rămase cu încăpățânare închisă. Lucy nu fu surprinsă de acest lucru, dar inima începu să îi bată mai tare, trimițându-i fiori până în vârful picioarelor. Sperase ca ușa să se deschidă și ea să fugă, doar în cămașă de noapte, ca să ceară ajutor. Probabil că ar fi fost stupid să se avânte dintr-un pericol în altul, dar era disperată. Nu avea de gând să stea acolo, la mila răpitorilor.

Se auzi o cheie răsucindu-se în yală, iar Lucy traversă repede camera, chiar în timp ce ușa se deschise și intră Robert Methven. Fu atât de șocată, încât genunchii îi cedară, așa că se așeză imediat pe marginea patului.

– Te-ai trezit, spuse el. Cum te simți?

– Tu? întrebă Lucy.

Senzația de dezamăgire fu atât de puternică, încât aproape că îi tăie răsuflarea.

Robert Methven o răpise.

O lovise în cap și o luase de la castel.

Ea îi respinsese cererea în căsătorie, refuzase să fie compromisă de el, așa că Methven își luase singur ceea ce îi refuzase. O rănise, o speriase și o răpise.

Cruzimea acelei lovituri în cap o înfuria cel mai mult.

– Tu! repetă ea. Furia și dezamăgirea o copleșiră. Se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. M-ai răpit! Ticălos josnic, viclean, înșelător! Lucy trase adânc aer în piept. Sângele îi clocotea în vene și, pentru o clipă, furia îi anihilă durerea de cap, dar și pe cea din mimă, pricinuită de revelația că el nu era bărbatul pe care îl crezuse. Prefăcut, șiret, calculat! adăugă și îl lovi din nou cu pumnii ei mici.

– Evident, să fii intelectual e un avantaj, spuse Methven. Nu duci lipsă de cuvinte descriptive.

Îi prinse brațele într-o strânsoare neglijentă, imobilizând-o. Atingerea lui fu blândă, iar Lucy fu înfuriată și mai mult de faptul că el putea fi atât de tandru, când înainte fusese foarte violent.

– Te credeam mai bun de atât! spuse ea cu amărăciune.

– Mulțumesc, spuse Methven. Sunt onorat de părerea ta bună.

Lucy ducea o luptă împotriva unei dorințe perfide de a plânge. Își spuse în sinea ei că era din cauza stării de greață și a loviturii primite în cap, nu din cauza faptului că era atât de dezamăgită de el. Methven nu însemna nimic pentru ea. Trădarea lui nu însemna nimic. Înăuntrul ei încă clocotea furia, dar știa că violența fizică era inutilă împotriva unui bărbat atât de puternic precum el. Avea nevoie de inteligență și de viclenie pentru a scăpa de el – sau de un pistol, dacă reușea să găsească unul.

Capul îi zvâcni brusc de durere, iar Lucy se legănă pe picioare. Methven o susținu, iar ea nu putu suporta blândețea lui.

– Nu mă atinge! strigă Lucy și se smuci, eliberându-se din strânsoarea lui. M-ai lovit...

În glasul ei era prea multă durere, chiar și ea o auzea. Nu voia ca el să știe că îi păsa.

– Te înșeli, spuse el pe un ton aspru. Nu te-aș răni niciodată!

Ochii li se întâlniră, iar Lucy își simți inima tresărind. În privirea lui era o furie protectoare. Ea o simțea în fiecare centimetru din corpul lui încordat. Apoi Methven îi întoarse spatele.

– Vărul tău Wilfred te-a răpit, îi spuse el peste umăr. A angajat oameni pentru asta.

Methven nu îi oferi nici o dovadă, nu făcu nimic pentru a o convinge că spunea adevărul. De în clipa în care ochii li se întâlniseră Lucy știu că el nu mințea.

– Wilfred? întrebă ea. De ce ar face asta?

Era uluită. Era adevărat că Wilfred îi acordase o atenție neobișnuită în acea noapte la castelul Brodrie, dar cu siguranță nu fusese serios când o curtase. Doar dacă nu cumva avea datorii foarte mari la cămătari, iar zvonurile că avea nevoie să se însoare cu o moștenitoare erau adevărate.

– Îmi închipui că a plănuit să te forțeze să te căsătorești cu el, spuse Methven. Ori să te împiedice să te măriți cu mine, ca apoi să poată revendica pământurile mele. Știe că trebuie să mă însor cu o rudă de-ale lui, iar dacă a aflat că te-am ales pe tine...

Lucy duse mâna la cucuiul de la ceafă.

– M-au lovit, spuse ea.

– Da, zise el din nou cu asprime în glas. De aceea ai fost inconștientă atât de mult timp.

– Mi-a fost rău.

Lucy își aminti ligheanul de lângă pat și compresa rece pe frunte. Oare Robert Methven fusese cel care stătuse cu ea în timp ce se simțise atât de rău? Îl privi, dar chipul lui era impasibil.

– Îmi pare rău, spuse el. Au fost duri cu tine, dar au spus că nu te-au rănit. Au fost foarte bine plătiți să nu o facă.

– Oh, făcu Lucy și își simți obrajii înfierbântați. Știa la ce se referea – la rănile pe care le-ar fi putut căpăta. Tu... i-ai întrebat?

– Sub amenințarea sabiei, răspunse Methven cu un umor negru în glas. Mă bucur că este adevărat. Probabil ar fi jurat că roșul era albastru ca să scape de mine.

Lucy își putea închipui furia lui și teama bărbaților. O făcu să se înfioare.

– Dar Wilfred? întrebă ea. Unde este acum?

Nu îi venea să creadă că vărul ei o putea trata cu o asemenea cruzime. Nu le păsase niciodată prea mult unul de altul, dar acest lucru era revoltător, de-a dreptul rușinos. Lucy se așeză din nou pe pat și își trase cuvertura cu cocoloașe în jurul ei, căutând confort.

– Habar nu am unde este, zise Methven.

Părea indiferent, dar ea auzi furia adânc îngropată în cuvintele lui. Lucy aproape că se temea de Wilfred.

– Aici i-am ajuns din urmă, continuă el. Cardross te ducea la castelul de la Cairn Rock, pe coastă. L-am gonit într-acolo pe jos, dezbrăcat, în ploaie. Methven ridică din umeri. Norocul lui că acum s-a oprit ploaia, deși poate că și-a găsit deja moartea pe undeva.

Lucy ridică brusc privirea.

– I-ai luat *hainele?*

– E norocos că nu l-am trimis pe fundul lacului, zise Methven. Dacă s-ar fi atins de tine, l-aș fi ucis.

Lucy îl privi un moment îndelungat.

– Chiar vorbești serios, spuse ea, încruntându-se ușor.

– Da, rosti el, iar maxilarul i se încordă. Aștepta ca oamenii lui să te aducă aici, foarte mulțumit de sine și de planurile lui, puțin amețit de băutură, ceea ce l-a făcut să își dea și mai multă importanță... Methven își scutură umerii, parcă pentru a scăpa de o amintire neplăcută. Este un om jalnic și grotesc dacă încearcă să folosească o femeie împotriva mea.

– Mulțumesc că ai venit după mine, spuse Lucy. Nu am fost prea recunoscătoare mai devreme. Îmi cer iertare.

Un zâmbet vag domoli îndârjirea din ochii lui.

– Mereu voi veni după tine, spuse el pe un ton ferm. Mereu te voi proteja.

Era o promisiune. Ca și cum Methven o revendica. Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Lucy o sparse, privind în jur, studiind camera neîngrijită.

– Unde suntem? întrebă ea.

– Într-un han în apropiere de Thurso. Privi și el în jur și strâmbă din nas. Îmi pare rău. E puțin cam spartan pentru fiica unui duce, dar, dacă îți este foame, e posibil să aibă niște pâine și brânză.

Lucy clătină din cap. Nu îi era foame. Își dorea era să facă o baie, dar se îndoia că hanul dispunea de un asemenea lux, mai ales în toiul nopții.

– E în regulă până mâine, spuse ea. Când mă vei duce înapoi la Durness.

Methven nu răspunse. Lucy ridică privirea și îi văzu expresia ironică în timp ce se uita la ea. Brusc, inima îi urcă în gât și simți că nu mai avea aer. În acel moment, îi înțelese cuvintele de mai devreme. Chiar o revendica.

– Nu mă duci înapoi la Durness, spuse ea încet și brusc i se făcu frig.

– Nu ar avea rost, spuse el sec și indiferent, punând-o față în față cu adevărul. Este prea târziu. Era deja prea târziu când te-am găsit. Lipsești de o zi și o noapte, Lady Lucy. Dacă te duc înapoi necăsătorită, vei fi distrusă. Robert zâmbi. De data asta, ar fi inevitabil.

Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă doar de vuietul vântului și de trosnetul bușteni lor din șemineu. Lucy înghiți în sec. Pulsul îi zvâcnea în urechi.

„Căsătorie. Sau ruină."

Viața și reputația ei perfectă erau ruinate. De data asta, nu mai exista nici o scăpare.

Se uită la Robert.

– Și cum sunt deja ruinată, mă ții pentru tine, spuse ea, începând să se teamă.

Un fior rece o străbătu. Era imposibil, trebuia să existe o cale de scăpare.

El ridică din umeri.

– Dacă așa vrei să privești lucrurile, da. Dacă mi-ai fi cu adevărat recunoscătoare, ai putea spune că îți salvez reputația.

– Recunoscătoare! Teama și neîncrederea îi puseră un nod în gât. Refuz să fiu compromisă de tine! Nu poți să iei pur și simplu ceva ce îți este refuzat...

Tăcu. Bineînțeles că el putea să ia ce îi era refuzat. Ea era acolo, sub controlul lui. Lucy nu îl credea un bărbat care să o ia cu forța, dar, singură cu el, speriată și cu trupul chinuit de durere, nu mai era sigură de nimic.

Simți salteaua lăsându-se când Methven se așeză la capătul patului. El nu îi răspunse imediat și, cumva, tăcerea lui o sperie și mai mult decât implicațiile acțiunilor sale. Însemna că Robert se gândise deja pe îndelete la toate lucrurile pe care trebuia

să le ia în considerare, că hotărâse deja ce avea să facă. Iar ea nu putea să îl facă să se răzgândească.

– Lady Lucy, îți ofer protecția numelui meu. Este tot ce pot face ca să te ajut în acest moment.

– Ce noroc pentru tine că este întocmai rezultatul pe care îl doreai! spuse ea cu răceală și privi din nou în jur. Dacă se ajunge acolo, de unde știu că povestea pe care mi-ai spus-o despre vărul meu este adevărată? Poate că tu m-ai răpit!

Expresia lui Methven se înăspri, devenind mai dură decât o stâncă.

– Poți să crezi asta dacă vrei. Tot ce pot spune este că ți-am spus adevărul și aș fi onorat dacă mi-ai accepta cererea în căsătorie de data asta.

– Și dacă refuz? rosti Lucy. Sau ar trebui să lăsăm politeturile deoparte și să cădem de acord că nu am de ales?

– Întotdeauna ai de ales, spuse Methven.

– Nu și dacă vreau să îmi păstrez reputația intactă, zise ea.

El zâmbi.

– Și asta este o alegere.

Lucy își frecă fruntea, încercând să alunge durerea groaznică de cap.

„Căsătorie. Sau ruină." Cuvintele îi răsunau în minte. Știa cum ar fi fost viața ei dacă nu s-ar fi căsătorit. Numele ei ar fi devenit sinonim cu scandalul – moștenitoarea răpită, care se întorsese acasă cu reputația pătată. Nu avea să mai fie debutanta perfectă, nu avea să mai fie *nimic* perfect. Avea să fie distrusă, dezonorată, bârfită în șoaptă. Tatăl ei ar fi fost îngrozit, iar întreaga familie ar fi căzut în dizgrație.

Singura soluție de a se salva era să accepte cererea lui Robert Methven. Dar el ar fi vrut o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului. Ar fi vrut un moștenitor. Întunericul îi dădea târcoale lui Lucy. Nu se putea căsători cu el, nu îi putea dărui un moștenitor. Gândul acela o îngrozi. Văzu în fața ochilor chipul speriat și brăzdat de lacrimi al lui Alice și îi simți degetele reci ca gheața. Atât de mult sânge, atâta durere... Își înghiți suspinul care îi bloca gâtul.

Alegeri de neconceput.

Capul îi zvâcni din nou brusc, iar Lucy închise ochii.

– Trebuie să te odihnești, spuse blând Methven. Vorbim mâine.

– Nu o voi face, spuse ea, simțind cum frica îi strânge pieptul. Nu mă voi căsători cu tine. Nu pot.

El o privi ferm, iar ei îi veni să plângă când văzu blândețea din ochii lui.

– Nu te gândi la asta acum, spuse Methven. Ai trecut printr-o încercare grea. Te vei simți mai bine dimineață.

Lucy nu avea să se simtă mai bine. Nimic nu putea rezolva situația, nu și de data asta. Își feri privirea și închise strâns ochii pentru a împiedica lacrimile să cadă. Nu avea de gând să dea dovadă de slăbiciune.

– Trebuie să îmi dai cuvântul tău că nu vei încerca să fugi, zise Methven.

Lucy deschise ochii și îl privi încruntată.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să fug.

El ridică din sprâncene.

– În acest caz, mă văd nevoit să te leg pentru propria siguranță.

Lucy sări în picioare furioasă.

– Să mă legi? Nu fi absurd!

El zâmbi implacabil.

– Atunci dă-mi cuvântul tău!

Era lucrul cel mai rațional pe care putea să îl facă, dar era sătulă să i se spună ce să facă. I se păru o revoltă să i se împotrivească, indiferent cât de copilăresc era gestul. În plus, era convinsă că Methven nu avea să își ducă la capăt amenințarea.

Lucy îi întoarse spatele.

– Nu promit nimic, spuse ea îmbufnată.

El ridică din umeri, de parcă tentativa ei de a se răzvrăti era inutilă.

– Atunci trebuie să te leg. Te-am avertizat.

– Nu o vei face, spuse Lucy. Nu o poți face.

– Ba pot, zise Methven peste umăr.

Merse la dulap și răscoli conținutul sertarului de sus. Lucy văzu că era plin cu haine vulgare: fuste, bluze, probabil ținute de hangiță. Methven scoase ceva ce semăna cu o eșarfă din mătase, dar țipătoare.

Bărbatul vorbea serios.

Pentru o secundă, șocul o țintui în loc, dar apoi alergă spre ușa descuiată. Methven fu prea rapid pentru ea. O prinse de încheietură chiar când întinse mâna spre mâner.

– Nu am nici cea mai mică intenție să te rănesc.

Căldura trupului său și intimitatea bruscă a atingerii o imobilizară. Methven o luă în brațe și o așeză înapoi pe pat. Lucy își pierdu echilibrul pentru o secundă crucială, iar în acel moment el își sprijini un picior pe pat și se aplecă pentru a înfășura eșarfa în jurul stâlpului patului și apoi îi legă cu pricepere încheietura mâinii. Lucy trase de ea și nu reuși decât să strângă nodul, asemenea unui garou.

– Dă-mi drumul! spuse ea printre dinții încleștați.

Nu îi venea să creadă că el făcea asta. Descoperea o față diferită a lui Robert Methven, un bărbat lipsit de formalități, care – își dădu brusc seama – fusese destul de necruțător cât să își croiască singur drum prin sălbăticia Canadei când familia îi alungase. Lucy văzuse deja frânturi din acea îndârjire în el. Acum ieșea la suprafață nedeghizată.

Methven râse și o privi cu superioritate.

– Mă vei implora? întrebă el.

Lucy se încruntă.

– Sunt fiica unui duce. Eu nu implor pe nimeni.

– Ești încăpățânată, spuse el în timp ce îi lega mâna dreaptă. Îmi place asta la tine.

– Nu are importanță dacă îți place sau nu, zise Lucy, dând neputincioasă din picioare. Dă-mi drumul!

– Nu, zise el calm. Nu am încredere în tine că nu vei fugi. Nu doar că mi-ai da bătăi de cap pentru a te aduce înapoi, dar te-ai pune pe tine însuți în pericol.

– Ești un bădăran, spuse Lucy. Un țărănoi!

– Ești foarte politicoasă cu insultele. O adevărată lady, spuse Methven, înclinând capul într-o parte. Dar nu mereu. Nu m-ai sărutat așa cum ar face-o o lady, zise el și afișă zâmbetul acela răutăcios, care o făcea să se înfioare. Mi-a plăcut și acest lucru.

Methven se retrase și își admiră opera. Brațele lui Lucy erau depărtate, legate de stâlpii patului, nu atât de strâns ca ea să se poată

plânge, dar nici prea lejer ca să se poată elibera. Era roșie de furie pentru că el își pusese amenințarea în practică.

– Deci asta este ideea ta de curtare, izbucni ea. Ar fi trebuit să îmi dau seama după tentativele tale mârșave de a mă compromite. Intenționezi să mă ții legată până ce voi accepta să fiu soția ta?

– Nu cred că *mârșave* este cuvântul potrivit, spuse Methven, verificând nodurile. Nu mă gândisem să te țin legată, adăugă el cu același zâmbet vag, dar ideea e tentantă.

Din cine știe ce motiv, gândul și expresia lui o înfierbântară. Văzu că ochii lui căzură pe cămașa ei de noapte, transparentă în lumina palidă. Lucy coborî privirea și văzu ce vedea el – sfârcurile ei pe sub bumbacul fin împungând materialul subțire. Având brațele atât de depărtate, nu putea face nimic pentru a se acoperi. Se simțea expusă, neputincioasă și vulnerabilă, dar totodată înfierbântată și excitată. Se foi agitată pe pat, iar Methven o privi lacom, ochii albaștri coborându-i pe locul unde coapsele ei se uneau, dar apoi îi fixă din nou pe chipul ei.

Inima lui Lucy tresări. Ochii li se întâlniră, iar în stomacul ei se aprinse un foc mistuitor. Buzele i se întredeschiseră.

– Nu voi lua ce nu îmi aparține, spuse el.

Apoi o acoperi cu pătura și se întoarse brusc cu spatele, rupând legătura intensă dintre ei și lăsând-o tremurând.

– Încearcă că dormi, spuse el cu asprime.

– Așa? întrebă Lucy.

Methven îi aruncă o privire întunecată.

– Vei reuși, zise el, apoi încuie ușa și puse cheia în buzunar.

Lucy se simți ușor descumpănită, legată și captivă cu el în cameră. De data aceasta, Methven chiar intenționa să se însoare cu ea.

Lumina încă străpungea obloanele rupte. Acolo, în nordul îndepărtat, noaptea nu era niciodată complet întunecată. Lucy încă putea distinge forma mobilierului, a scaunului din lemn pe care se așezase Robert Methven, care părea mult prea incomod pentru odihnă.

– Chiar nu există nimeni altcineva care să te ajute să îți salvezi moștenirea? întrebă ea după o clipă.

El îi aruncă fugar o privire.

– Dacă vei continua să vorbești, nu vei dormi.

– Nu sunt obosită, spuse Lucy.

El mormăi încruntat.

– Eu sunt, și chiar foarte obosit. Am călărit toată ziua ca să te găsesc și uite ce mulțumiri primesc.

Lucy își dădu seama că Robert nu voia să vorbească, dar ea insistă. Putea fi singura ei șansă de a-l convinge să o lase să plece. Dacă reușea să îl convingă, avea să găsească o cale de a evita scandalul. Familia avea să o ajute. O făcuse și înainte, când murise Alice. Putea să o facă din nou. Un licăr de speranță se aprinse în inima ei – probabil că era complet inutilă această fărâmă de speranță, dar trebuia să creadă în ea.

– Dacă am găsi o altă ramură a familiei, se încumetă Lucy, poate că există cineva cu care te-ai putea căsători...

– Nu te obosi.

Methven părea țâfnos, de parcă ideea de a se căsători cu altcineva i se părea respingătoare în acest moment. Poate că așa era. Lucy își dădu seama că nu se gândise nici o clipă la sentimentele lui față de acest aranjament. Era forțat să se însoare, dar nu avea prea multe opțiuni la îndemână.

– Ai renunțat complet la formalitate, spuse ea, acum, când crezi că nu mai trebuie să mă curtezi.

– Iartă-mă, dar nu știam că suntem într-o situație formală, spuse el, iar Lucy îi simți amuzamentul din glas.

– Ești absolut convins că sunt singura femeie eligibilă? insistă ea.

De data aceasta, îl văzu ridicând din sprâncene, de parcă ar fi fost surprins de întrebare. Poate că simțise vanitatea din spatele ei. Methven zâmbi vag.

– Sunt absolut convins, răspunse el foindu-se, iar scaunul din lemn scârțâi. Este ironic, din moment ce tu nu ai nici cea mai mică dorință să te măriți cu mine, că ai tot ce îmi doresc la o soție.

Cuvintele lui o încântară. O încântară foarte mult, deși știa că nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru. Mai știa că nu ar fi trebuit să rostească următoarea întrebare.

– De ce?

El o privi lung, iar de data aceasta nu zâmbi.

– Te doresc, spuse Methven.

În cameră se așternu o tăcere grea pentru câteva momente, apoi el se răsuci în scaun, astfel încât Lucy să nu îi mai poată vedea chipul.

– Ți-am spus să încerci să dormi, zise el cu asprime. Mâine ne așteaptă un drum lung călare.

– De ce ești convins că știu să călăresc? întrebă Lucy.

– Sunt sigur că știi, zise Methven. Alternativa ar fi să stai cu mine pe calul meu și nu cred că ți-ar plăcea asta.

– Altfel mă vei lega de șa?

– Da, zise el, zâmbind ușor sumbru. Și eu voi conduce. În caz că încerci să fugi.

Lucy încercă să își găsească o poziție mai confortabilă, dar era dificil pe salteaua diformă. Faptul că era legată astfel o înfuria, dar acum, când primul val de furie se domolise, fu nevoită să recunoască faptul că nu fusese prea matur din partea ei să îi spună că avea de gând să fugă. Ar fi fost o prostie să o facă având în vedere că era singură, neînarmată și îmbrăcată neadecvat. Umblau mulți rebeli prin văile sălbatice, iar Lucy nu voia să se arunce direct în ghearele unui pericol mai mare. Pe de altă parte, văzuse hainele în sertarul dulapului din care Robert luase eșarfele cu care o legase. Putea găsi ceva de schimb acolo. Și dacă reușea cumva să se înarmeze, evadarea nu era imposibilă. Se putea întoarce la Durness, iar de acolo putea lua o trăsură spre casă. Din moment ce Methven nu avea să o ajute, trebuia să se descurce singură.

Se gândi la un plan o vreme, făcând calcule și îndrăznind să spere.

El se foi din nou, oftând adânc din pricina disconfortului.

– Nu ai de gând să dormi? întrebă Lucy pe un ton candid. Cu cât el adormea mai repede, cu atât mai curând ea putea încerca să se elibereze.

– Aș adormi dacă ai tăcea din gură.

Methven părea chiar mai morocănos, de parcă îi era imposibil să doarmă pe o piesă de mobilier atât de incomodă. Așa îi trebuia!

Salteaua avea un miros vechi de mucegai și de excremente de șoarece. Lucy strâmbă din nas și încercă să nu inspire prea mult.

Ar fi vrut să facă o baie. Probabil că mirosea la fel de rău precum așternuturile și patul.

În micile raze de lumină care pătrundeau prin obloane și în palidul licăr al focului, văzu centironul sabiei lui Methven rezemat de spătarul scaunului. Un fior de entuziasm o străbătu. Fără îndoială, bărbatul avea și un pistol la el.

Lucy testă din nou legăturile de la mâini. Mătasea era alunecoasă, iar acest lucru îi dădu speranță.

Se liniști și așteptă ca Robert Methven să adoarmă.

Capitolul 11

Scaunul din lemn era îngrozitor de tare.

Pe Robert îl dureau locuri din corp de care nici măcar nu știa că existau. Fuseseră două zile îngrozitoare. Lady Mairi MacLeod îl trezise din patul lui de la hanul Durness în primele ore ale dimineții precedente, speriată, spunându-i că sora ei fusese răpită. El nu mai dormise de atunci, căutând-o pe Lucy pe toate străzile din Durness, luând urma răpitorilor, până când îi prinsese în acest loc uitat de Dumnezeu. Scăpase de infractorii angajați de Wilfred, iar pe acesta îl trimisese la plimbare. Apoi o îngrijise pe Lucy în timp ce fusese bolnavă, iar toată recunoștința pe care o primise pentru eforturile lui fură refuzul continuu al cererii lui în căsătorie și amenințarea că avea să fugă.

Lady Lucy MacMorlan era încăpățânată și răsfățată. Era o belea, dar el tot o dorea.

Și acum era legată de pat, iar acest lucru îl făcea să o dorească și mai mult. Poate că era epuizat, dar nu într-atât încât să nu poată face dragoste cu ea. Se gândi la legăturile din mătase și la Lucy legată. Se gândi la formele ei delicate și la goliciunea trupului sub cămașa de noapte subțire, la mirosul pielii și la senzația ei sub mâinile lui. Toate aceste gânduri neîmplinite se jucau cu simțurile lui, provocându-i o erecție atât de puternică, încât avea impresia că urma să explodeze. Robert își dorea să îi depărteze picioarele și să se cufunde înăuntrul ei.

Își trecu o mână prin păr, frecându-și fruntea și încercând să alunge imaginile senzuale. Își blestemă în sinea lui imaginația bogată, în timp ce erecția deveni insuportabilă.

Robert se foi în scaun pentru a mia oară.

– Ești încă treaz, spuse Lucy, nepărând foarte încântată.

– La fel și tu.

– Stau într-o poziție incomodă.

– Și eu, spuse Robert. De ce nu mă inviți în pat? adăugă el. Ar fi mai plăcut pentru amândoi.

Nu se putea întâmpla nimic rău dacă făcea dragoste cu ea acum, din moment ce urma să fie soția lui. Tânjea să îi simtă trupul. Dorința îi pulsa în vene.

– Nu cred, spuse Lucy pe un ton formal, dar în glas i se simți teama, iar Methven își aminti că era virgină.

Trebuia să se poarte tandru cu ea, nu să o bruscheze. Fără îndoială, nu avea să fie sedusă pe o saltea veche, într-un han infestat de șoareci.

„La naiba!"

– Atunci ne este menit amândurora să îndurăm câteva ore de disconfort, spuse el.

Cu toate acestea, adormi după ceea ce păru o eternitate. Fu bântuit de imaginea lui Lucy în vis – la un moment dat, chiar își închipui mâinile ei pe trupul lui –, apoi se foi, dar nu se trezi complet. Oboseala adunată în ultimele două zile, ușurarea datorată faptului că Lucy era în siguranță și promisiunea viitorului îl adormiră la loc.

Se trezi la câteva ore după răsărit. Camera era rece și învăluită într-o palidă lumină cenușie. Obloanele erau deschise, legănându-se în bătaia vântului. Îi luă doar o fracțiune de secundă să se dezmeticească pe deplin, instinctul avertizându-l că era ceva în neregulă. Sări de pe scaun blestemând și toți mușchii lui protestară.

Din doi pași ajunse lângă pat. Era gol, iar eșarfele din mătase atârnau de stâlpii din lemn, sfidându-l. Nu fuseseră tăiate, ceea ce însemna că Lucy reușise cumva să își elibereze mâinile. Robert se încruntă. Probabil că evadarea fusese un proces dureros, ceea ce demonstra cât de hotărâtă era să scape de căsătoria cu el.

Fereastra era larg deschisă. Alergă și se aplecă în afară. Sub fereastră era un acoperiș jos, înclinat, la aproximativ doi metri de sol. Robert se întoarse brusc și studie încăperea. Sertarul dulapului era pe jumătate deschis, iar pe podea era un maldăr de haine. Cămașa de noapte a lui Lucy zăcea abandonată peste ele.

Centironul lui dispăruse. Și pistoalele fuseseră luate – la fel și banii. De data aceasta, Robert înjură mai tare. Cel puțin încă avea pumnalul. Își luă repede haina, descuie ușa și coborî scările câte trei de-odată. Pe peretele din ipsos din hol era expusă o sabie – o luă și pe aceea.

Calul lui lipsea. Nu fu deloc surprins. O mai subestimase pe Lady Lucy MacMorlan. De data asta, greşeala fusese spectaculoasă. Robert se gândi că, atâta vreme cât uşa era încuiată, cheia era la el, iar ea era legată de pat, el putea lăsa garda jos. Fusese o greşeală de amator. Poate că Lady Lucy era cuviincioasa fiică a unui duce, dar era un urmaş direct al lui Malcolm MacMorlan, Vulpoiul Roşu din Forres. Se trăgea dintr-un neam de războinici. Asta zăcea sub aparenţa podoabelor civilizaţiei secolului al XIX-lea.

Robert zâmbi într-un mod sinistru. Lady Lucy era magnifică. Într-adevăr, era exact aşa cum îşi dorea el să fie soţia şi mama copiilor lui.

Celălalt cal din grajd era o mârţoagă râioasă, care arăta de parcă avea să leşine dacă era forţată prea mult. Robert trebuia să se mulţumească cu ea. Ignorând strigătele furioase ale hangiului, care pierduse o sabie şi fusese înşelat în privinţa preţului camerei şi al mârţoagei, Robert o luă pe drumul spre Thurso în cea mai mare viteză de care era capabil calul.

Lucy călărea deja de câteva ore. Nu era sigură că mergea în direcţia corectă. Orientarea nu se număra printre punctele ei forte. Nu întâlnise ţipenie de om, astfel că nu avusese pe cine să întrebe. Peisajul stâncos era colorat în auriu de diversele soiuri de ferigă şi în violet-cenuşiu de iarba-neagră. Soarele era deja dogoritor. Nimic şi nimeni nu se mişca în jur. Doar un vultur dădea alene târcoale pe cerul de un albastru palid.

Era neobişnuit de linişte, iar Lucy simţi un fior de teamă. Şi calul îl simţi. Animalul ciuli urechile, iar Lucy îl simţi încordându-se.

Îi plăcea calul lui Robert Methven. Era castaniu şi avea ochi luminoşi, ageri. Era rapid, curajos şi inteligent. Îi amintea de stăpânul lui, dar nu voia să se gândească la acest lucru, deoarece îl tratase scandalos pe Methven; îi furase calul, pistoalele, sabia şi banii. Fusese destul de uşor. El dormea buştean şi abia se mişcase când ea ridicase centironul cu sabia de lângă scaun şi îşi aruncase pe umăr coburii cu pistoalele. Lui Lucy i se păruse riscant să îi caute cheia uşii în buzunare, astfel că ieşise pe fereastră şi alunecase uşor în grajd de pe acoperiş. Ea şi Alice petrecuseră ani întregi ieşind şi intrând pe ferestrele castelului Forres. Cel puţin Alice o făcuse. Lucy o urmărise îndeaproape, aşa că ştia cum să procedeze.

Singurul lucru de care nu era total mulțumită era costumația ei. Nu avusese prea mult timp să cotrobăie prin sertare. Prin urmare, se alesese cu un amestec pestriț de haine. Purta o bluză albă cu decolteu adânc, pe care și-l ascunsese cu o eșarfă colorată, o pereche de pantaloni bărbătești care i se potriveau cât de cât, o jachetă care era mult prea mică și strâmtă și ciorapi cu găuri. Încălțămintea reprezentase o problemă până când ajunsese în grajd și reușise să fure o pereche de cizme ponosite de la un grăjdar. Îi erau puțin mari și, fără îndoială, aveau să îi provoace răni dacă încerca să meargă prea mult cu ele în picioare. Avea părul desprins și nepieptănat. Una peste alta, știa că arăta neîngrijită și jerpelită.

Cărarea șerpuia ușor la vale, spre un lac ce licărea în razele soarelui, reflectând albastrul palid al cerului. De o parte a drumului erau răsfirate ferme mici, nu suficiente pentru a fi considerate un sat. Câteva găini scormoneau în praf și niște rufe fluturau pe o sârmă la uscat. Zidurile caselor stăteau să cadă, iar pământul neroditor abia putea susține rândurile ordonate de varză și fasole care fuseseră sădite. În depărtare, Lucy văzu case care fuseseră abandonate, cu acoperișurile prăbușite și înghițite de buruieni. Câteva fuseseră distruse de foc, iar ruinele arse și înnegrite ale căpriorilor licăreau malefice în lumina soarelui. În locul acela era o atmosferă stranie, stăpânită de frică, dar și de disperare. Lucy simți acest lucru când un fior îi străbătu spinarea.

Când ajunse în dreptul primei ferme, un bărbat ieși pe poartă, lăsând deoparte sapa și scuturându-și palmele de pământ. Era tânăr, nu avea mai mult de 23 sau 24 de ani, dar chipul îi era brăzdat de oboseală și se mișca destul de încet.

– Bună dimineața... stăpână.

Ridică o mână pentru a-și feri ochii de soare în timp ce ridică privirea spre Lucy. Era evident că nu știa ce să creadă despre ea. Lucy îi citi gândurile – calul era de rasă, ea purta sabia unui bărbat într-un centiron mult prea mare pentru statura ei, coburii erau ușor umflați, iar hainele ei erau ieftine. Bănuia că bărbatul o credea o hoață, deși îi vorbi destul de politicos.

– Încotro călătoriți? o întrebă el.

– Merg către Durness, răspunse Lucy. Sunt pe drumul cel bun?

– Trebuie să o luați spre nord-vest, spuse bărbatul, care făcu ochii mari când auzi accentul ei șlefuit și își îndreptă ușor postura.

Drumul se bifurcă dincolo de desișul de pini, arătă el. Puteți adăpa calul lângă lac.

– Mulțumirile mele, spuse Lucy, apoi îi trecu un gând prin minte. Cine este stăpân aici? întrebă ea.

Chipul bărbatul se întunecă.

– Cardross, răspunse el și scuipă în praf.

Cardross.

Așadar, acești oameni erau arendașii lui Wilfred. Erau atât de săraci, încât abia puteau trăi de pe urma pământului neglijat. Lucy fu străbătută de un fior rece, cu toate că soarele dogorea. Nu îi trecuse prin minte că era posibil să se fi întors pe proprietatea lui Cardross. Trebuia să aibă foarte mare grijă.

Simți privirea bărbatului pe spatele ei în timp ce porni călare spre lac, dar, când se întoarse spre el, dispăruse. Își dorea să fi avut mâncare. Ar fi putut să ceară cuiva în sat, dar bănuia că nu aveau. Merse puțin pe malul lacului, lăsând calul să bea apă în voie. Nu îndrăznea să facă un popas mai lung acum, când știa că se afla pe teritoriul lui Wilfred. Poate că Robert Methven îi alungase pe Wilfred și pe oamenii lui, dar ea era convinsă că aveau să se întoarcă, dornici de răzbunare.

În urma ei se auzi un strigăt, iar Lucy mână calul și se întoarse. Spre groaza ei, trei bărbați ieșeau călare din desișul de pini și veneau direct spre ea. Pe unul dintre ei, călare pe un cal sur țanțoș, îl recunoscu – era vărul ei, Wilfred Cardross. Găsise niște haine pe undeva și, evident, de data aceasta avea de gând să facă el treaba murdară.

Lucy țipă. Habar nu avea dacă o auzea cineva sau dacă avea să primească ajutor, dar merita să încerce. Dar țipătul ei îl agită pe armăsarul lui Wilfred, care se ridică pe picioarele din spate și aproape că îl aruncă din șa.

Lucy scoase un pistol, degetele alunecându-i pe catarama cobur-ului în graba ei, și îl îndreptă spre bărbatul din dreapta, care venea în galop spre ea. Mâna îi tremura, iar glonțul îl rată cu mult. Nu fusese niciodată un bun țintaș. Alice fusese cea priceputa la tirul cu arcul. Bărbatul ajunse lângă ea câteva secunde mai târziu și o apucă de braț, răsturnând-o din șa. Lucy căzu pe pământ și aproape că i se tăie răsuflarea din cauza căzăturii dure. Scăpă pistolul din mână. Instinctul îi spuse să se ridice și să încerce să fugă, dar agresorul

ei o prinse de braț și o întoarse spre el. Lucy simțea pământul cutremurându-se sub copitelor celorlalți doi cai care se apropiau.

Bărbatul o lovi cu putere peste față. Lucy își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Pietrele îi crestară palmele. Fu cuprinsă de șoc și de durere. Nimeni nu ridicase vreodată mâna la ea. Brusc, situația deveni foarte reală – reală și terifiantă.

Lucy îl auzi pe Wilfred protestând:

– Ți-am spus să nu o rănești!

Bărbatul înjură drept răspuns.

Lucy se rostogoli pe burtă. Nu avea de gând să zacă acolo, la picioarele lui Wilfred, ca o ofrandă neputincioasă. Voința puternică și refuzul de a fi înfrântă o aduseseră atât de departe. Nu își putea pierde curajul tocmai acum.

Ceva dur o împungea în șold: mânerul sabiei lui Robert Methven. Pentru o clipă, rămase complet încremenită. Apoi spiritul de luptă se trezi în ea, iar Lucy duse mâna la mâner, sări în picioare și se răsuci ținând sabia cu ambele mâini, luându-l pe bărbat prin surprindere cu o tăietură lungă pe braț. Agresorul urlă de durere, bătând în retragere. Celălalt bărbat înjură și sări de pe cal, scoțându-și sabia în timp ce alerga spre ea.

Erau doi contra unu. Lucy strânse din dinți și îi înfruntă.

Robert auzi țipătul lui Lucy și, pentru o secundă, îi îngheță sângele în vene. Abandonă mârțoaga la marginea pădurii și o luă la goană printre copaci, cu sabia în mână. Nu credea că avea să uite vreodată priveliștea care îi apăruse în fața ochilor.

Lucy era cu fața spre el, ținând sabia lui cu ambele mâini. Unul dintre agresori era deja doborât, sângerând abundent – brațul cu care își ținea sabia îi atârna inutil pe lângă corp. Celălalt bărbat îi dădea precaut târcoale lui Lucy, în timp ce Wilfred Cardross avansa spre ea din partea stângă.

Wilfred vorbea.

– Lucy, draga mea, spunea el, toată treaba asta este stupidă. Lasă sabia jos și hai să vorbim. Suntem ru...

Lucy nu îi aruncă nici măcar o privire.

– Taci din gură, Wilfred! spuse ea, fără să își ia ochii de la bărbatul din fața ei. Vrei doar să mă derutezi.

Cu un țipăt, Robert se năpusti asupra primului bărbat, care se întoarse uimit și îngrozit spre el. Poate că sabia luată de la han era veche, dar era străşnică. Lupta fu scurtă și sângeroasă. Robert luptă murdar, dar nu avea timp să procedeze altfel. Își îngrămădi adversarul, nevrând să îi dea timp pentru a-și folosi arma în voie, și îl dezechilibră. Bărbatul se împiedică, iar Robert îl atacă fără milă, dezarmându-l și înfigându-și sabia în coapsa agresorului. Bărbatul se prăbuși la pământ cu un țipăt de durere și cu o expresie îngrozită pe chip când Robert îi puse vârful sabiei la gât.

– Robert, ai grijă!

Strigătul lui Lucy îl făcu să se întoarcă. Celălalt membru al clanului lui Wilfred luase al doilea pistol din cobur și îl ațintise spre el, deși era întins la pământ. Robert lovi pistolul cu piciorul, iar glonțul îl rată, șuierându-i pe lângă umăr. Bărbatul se ridică în picioare împleticindu-se și porni după tovarășul lui, spre cai, șchiopătând și blestemând. Robert îl lăsă să plece. Toți oamenii lui Wilfred Cardross erau lași.

Cât despre Wilfred, Lucy alerga în jurul lui și părea să îi facă plăcere. Sabia ei atacă atât de rapid la un moment dat, încât aproape că îi străpunse gâtul lui Cardross. Acesta pară la timp atacul cu propria sabie. Robert era pregătit să intervină. Crezuse că înălțimea avea să îi ofere un avantaj lui Cardross, dar Lucy era mai rapidă și mai agilă. Cardross lupta cu seriozitate acum, dar verișoara lui era prea bună pentru el – calculată, nemiloasă și pregătită de luptă. Robert, care cândva avusese cele mai rapide reacții și o agilitate șlefuită de traiul periculos, nu era convins că o putea învinge în luptă dreaptă.

Lucy zâmbea. Robert nu o mai văzuse niciodată astfel. Părea imposibil ca Lady Lucy MacMorlan să se transforme în această fiară sălbatică, cu licărul demonic al luptei în ochi. Fu surprins să descopere că i se părea foarte excitant acest aspect al ei, așa că stătu deoparte și se bucură de spectacol. Sabia lui Lucy trasă un cerc jos, periculos de aproape de vintrea lui Wilfred. Robert râse. Acela ar fi fost sfârșitul planurilor lui Wilfred pentru generațiile viitoare.

Wilfred se săturase. Se aplecă pe sub sabia lui Lucy și alergă spre cal.

– Fugi, laşule! strigă Lucy, în timp ce Cardross și oamenii lui încălecară și porniră la galop, pietrele sărind din copitele cailor.

Robert merse lângă ea. Lucy gâfâia, sânii urcând și coborând într-un ritm rapid de furie, dar și de epuizare. Părul roșcat-auriu îi încadra chipul și ochii încă aruncau scântei. Privirile li se întâlniră. Nevoia de a o săruta cu pasiune, de a o avea îl izbi pe Robert ca o lovitură în piept.

Era pe punctul de a o lua în brațe când observă semnele de pe fața ei, iar furia și șocul se năpustiră deodată asupra lui. Robert făcu un pas, ridică mâna și îi atinse obrazul.

– Ei ți-au făcut asta?

Expresia feroce din ochii ei se schimbă, de parcă abia în acel moment își aminti ce se întâmplase. Își atinse ușor obrazul cu vârful degetelor și tresări.

Furia lui Robert dădu în clocot. Nu mai simțise niciodată o furie atât de protectoare. Se întoarse pentru a porni pe urma lui Cardross și a oamenilor lui în pădure, dar Lucy se agăță de brațul lui.

– Lasă-i să plece! spuse ea. Nu contează.

– Contează, zise Robert.

– Ba nu. Nu acum. Te rog, milord!

El simți vulnerabilitatea din cuvintele ei. Lucy părea înfrigurată și palidă acum, când își dăduse seama de gravitatea situației. Robert îi acoperi mâna cu a lui și o simți tremurând.

– Mi-ai spus Robert înainte, îi aminti el.

Lucy zâmbi vag.

– Nu era momentul pentru formalități.

– Mulțumesc pentru că m-ai avertizat, zise el.

Cardross și oamenii lui aproape că nu se mai vedeau acum. În urma lor rămăsese doar praful învolburat de copitele cailor.

– Ai fi putut să îl lași să mă împuște și te-ai fi scutit de necazul de a-mi refuza pentru a treia oară cererea în căsătorie, spuse el.

Lucy se încruntă.

– Nu glumi, zise ea.

– Nu glumesc. De ce m-ai ajutat?

Ea ridică privirea plină de candoare spre el, studiindu-i chipul.

– Eram amândoi de aceeași parte, răspunse Lucy.

– Da?

Robert se simți încurajat de faptul că ea credea acest lucru. Noaptea trecută, în camera de la han, făcuseră parte din tabere

diferite. Ea preferase să se expună pericolului în loc să se mărite cu el. Cu toate acestea, se părea că nu îl considera un dușman.

O simți din nou tremurând. Vântul sufla rece lângă apă.

– Vino, spuse Robert. Trebuie să plecăm de pe proprietatea lui Cardross și să te duc la adăpost. Data viitoare se va întoarce cu mai mulți oameni.

Lucy își desprinse centironul de la brâu și i-l întinse cu grijă. Acum, după ce fierbințeala luptei se stinsese, Robert îi observă hainele pentru prima oară. Fiica elegantă a ducelui, cu rochiile ei decente și pastelate de debutantă, dispăruse. Lucy purta un amalgam pestriț de haine: o eșarfă din bumbac cu dungi roșii, albe și albastre, o pereche de pantaloni bărbătești, care erau destul de mulați pe corpul ei, și o bluză albă cu decolteu adânc, care îi tulbură concentrarea și vintrele. Mare noroc că nu observase mai devreme!

Lucy începu să își aranjeze eșarfa la gât, îndesând-o în decolteul bluzei. Robert, încă admirându-i bluza și pantalonii, își dădu seama că se holba la ea. Și Lucy îi observase direcția privirii.

– Ce e? întrebă ea, ținând strâns eșarfa în jurul gâtului, ferindu-se de privirea lui. În ochii ei albaștri se citea iritarea.

Robert își drese glasul.

– Foarte patriotic din partea ta, zise el. Eșarfa cu roșu, alb și albastru, adăugă el când Lucy ridică o sprânceană.

Ea se încruntă.

– Nu am găsit altceva în hanul acela uitat de lume, spuse Lucy și ridică din umeri. Dar era o oglindă acolo. Am văzut cum arăt.

– Și cum crezi că arăți?

Robert nu avea nici o obiecție.

– Neîngrijită, răspunse Lucy și își îndesă capetele eșarfei mai adânc în decolteu. Ca o cârciumăreasă.

– Eu nu aș face asta, spuse Robert. Nu faci decât să atragi atenția asupra sânilor tăi.

– M-au încurcat în luptă, zise Lucy, coborându-și privirea dezgustată pe propriul decolteu. Îmi era teamă că îmi vor ieși din bluză.

– Asta sigur i-ar fi oprit pe oamenii vărului tău.

– Nu sunt obișnuită să fiu atât de expusă, zise ea și brusc păru vulnerabilă. Nici o debutantă nu este.

– Eu am văzut mai mult decât atât.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă.

– Mulțumesc, nu mă ajută să știu acest lucru.

Eșarfa flutură în vânt asemenea unui drapel zdrențuit, amintindu-i lui Robert de eșarfele din mătase cu care o legase de pat.

– Cum te-ai eliberat? întrebă el. Am crezut că te-am legat destul de bine.

– M-am zvârcolit, spuse pe scurt Lucy.

Răspunsul ei nu ajută la calmarea imaginației lui Robert, care și-o închipui zvârcolindu-se în pat, legată de mâini cu eșarfele din mătase. Pe pielea ei albă se vedeau vagi urme roșii. Robert se simți un ticălos. Îi eliberă încheietura, iar Lucy își frecă ușor locul unde o strânsese.

– Ai sărit de la fereastră, spuse Robert.

– Am coborât pe acoperiș, îl corectă Lucy.

– De ce nu ai luat cheia, pur și simplu?

Ea îl privi de parcă ar fi fost nebun.

– Și să risc să te trezesc cotrobăindu-ți prin buzunare?

– De obicei, dorm buștean, chiar și pe un scaun din lemn.

– Mulțumesc, spuse Lucy. Voi ține minte pe viitor. Privi în jur. Credeam că vrei să plecăm. Sau stăm aici și așteptăm să se întoarcă Wilfred cu o armată de oameni?

Alungându-și din minte imaginea lui Lucy legată de pat, Robert își luă centironul, puse pistoalele în coburii de șa, încălecă pe Falcon și îi dădu o mână de ajutor lui Lucy, pe care o urcă pe cal în fața lui. Pentru prima dată, ea nu se opuse.

– Ce făceai aici? întrebă el, privind lacul în care se reflecta cerul albastru.

– Voiam să fac baie, răspunse ea sec.

– Apa e sloi, zise el.

– Când eram copil, înotam în mare în fiecare vară, spuse ea.

Așadar, înotul era altă înzestrare de-ale ei. Robert nu fu surprins. Se gândi că nimic din ce putea Lucy să facă nu avea să îl mai surprindă vreodată.

Pe măsură ce Falcon mări pasul spre drumul principal, Robert o simți pe Lucy moleșindu-se în brațele lui, de parcă începuse, în sfârșit, să se relaxeze. Tensiunea începu să se evapore din corpul ei. Oftă, rezemându-și capul pe pieptul lui, iar lui i se păru foarte plăcut. Corpul ei se potrivea lângă al lui. Părul ei mirosea a aer

proaspăt și mere dulci. Când o senzație ciudată, care nu era dorință, dar pe care nu o recunoscu, se instală înăuntrul lui, Robert o trase mai aproape în brațe.

– Ce s-a întâmplat cu al doilea pistol? întrebă el, buzele fiindu-i aproape de urechea ei. Ai tras cu el?

– Am ratat, răspunse ea, părând nemulțumită. Trasul cu arma nu se numără printre talentele mele.

Robert încercă să nu râdă de tonul ei.

– Ei bine, poate că nu știi să tragi cu pistolul, dar lupți extraordinar de bine.

– La fel și tu, zise Lucy, aruncându-i o privire peste umăr. Deși nu lupți după reguli.

– Unde am fost eu nu exista noțiunea de luptă dreaptă. Robert o trase și mai aproape, până când trupurile li se atinseră. Eu lupt să câștig.

– Mă gândeam eu, spuse Lucy și zâmbi. Pentru o secundă, obrazul ei îl atinse pe al lui. Nu existau legi acolo, în sălbăticia Canadei?

– Deloc, răspunse Robert. Apoi fu surprins când adăugă: Îți voi povesti totul despre asta într-o zi.

– Mi-ar plăcea, zise ea și se sprijini de el. Trebuie să fi fost foarte greu să fii trimis departe de tot ce cunoșteai.

Fusese insuportabil. La început, Robert nu știuse cum avea să supraviețuiască, plângând moartea fratelui său, alungat de lângă tot ce cunoștea și iubea. Un fior rece îi învălui din nou inima. Fusese un tânăr naiv și impetuos când pusese la îndoială planurile bunicului său. Ironia era că și bătrânul lord era în doliu, deplângând pierderea nepotului și moștenitorului său. Acum Robert înțelegea acest lucru. Bunicul său își vărsase asupra lui toată durerea și dezamăgirea, dar el fusese prea tânăr și suferința lui prea puternică pentru a le putea gestiona. Îi spusese bătrânului că avea să își demonstreze curajul altundeva, departe de Methven, și se îmbarcase pe primul vas care îi ieșise în cale.

Voia să schimbe subiectul, să revină la Lucy. Nu se simțea confortabil când vorbea despre el însuși, nu o făcea niciodată.

– Presupun că tatăl tău și-a instruit și fiicele în mânuirea sabiei, nu doar fiii, rosti Robert.

Auzise că mulți lorzi din Highland făceau acest lucru, mai ales dacă fiii lor erau la fel de greoi ca Angus sau de leneși precum Lachlan.

O simți pe Lucy râzând la pieptul lui.

– Bineînțeles că nu ne-a învățat tata să luptăm, zise ea. El este un intelectual, nu un războinic. Am învățat din cărți, continuă Lucy și îi zâmbi din nou. De aceea lupt ca la carte, spre deosebire de tine, care lupți ca un... tâlhar.

– Nimeni nu poate învăța să lupte atât de bine din cărți, spuse Robert.

Lucy își plecă privirea.

– Păi, am avut câteva lecții practice la Societatea Doamnelor Intelectuale. Am angajat cel mai bun spadasin din Edinburgh să ne învețe.

– Bineînțeles că ați făcut asta, spuse Robert. Presupun că ați avut lecțiile între cele de dans oriental și masaj.

– O lady ar trebui să se poată apăra, zise cu seninătate Lucy.

– Ce altceva ai învățat la Societate? întrebă Robert. Ca să fiu pregătit.

– Să trag cu arcul și să vânez cu șoimi, răspunse ea. Scrimă și tras cu pistolul. Dar, după cum am spus, nu sunt un țintaș bun.

– Ghinion, zise el. De fapt, e bine de știut că există ceva la care nu excelezi. Ți-au plăcut luptele cu sabia, nu-i așa?

Robert îi simți surprinderea când Lucy tresări brusc.

– Nu, spuse ea, părând speriată. Luptele nu sunt lucruri care să îți facă plăcere. Se încruntă și continuă: Nu sunt civilizate.

– Asta ai vrea să crezi, zise el, dar duelul cu sabia poate fi primitiv, sălbatic și captivant. Parcă îți face sângele să cânte în vene.

Își dădu seama că vorbele lui o tulburaseră din modul în care ea se încordase. Apoi își îndreptă ușor umerii, ieșind din siguranța brațelor lui.

Pentru Robert era interesant că Lucy nu se înțelegea pe sine. Avea în ea toată ferocitatea unui scoțian războinic din Highland. Pur și simplu, o ascundea bine. Dar pasiunea ei ieșea la suprafață în foarte multe feluri: în modul senzual în care scria scrisori de dragoste, în plăcerea incontestabilă pe care o simțea față de lucrurile fizice. Probabil era la fel de pasională și în pat – Robert era dispus

să își parieze toți banii pe asta. Dacă săruturile ei erau un indiciu, probabil că Lucy l-ar fi mistuit din temelii.

El se foi în șa. Trebuia să înceteze a se mai gândi la aceste lucruri, altfel călătoria deja lungă și dificilă avea să fie foarte inconfortabilă.

Capitolul 12

Până la ora patru după-amiaza ajunseseră în Findon, un mic sat de pe coastă. Lucy se clătina de epuizare, o durea tot corpul și era înfometată, dar își dăduse silința să ascundă toată aceste lucruri. Se simțea foarte agitată și conștientă de prezența lui. Își spuse în sinea ei că era din cauza apropierii fizice dintre ei în timp ce Methven îl mâna pe Falcon cu grație și cu forță. Totuși, ceea ce simțea nu era simplă precauție. Se simțea vulnerabilă, de parcă nu ar fi fost capabilă să se apere de el. Robert văzuse în ea multe lucruri pe care ea nici măcar nu le bănuise. Nu știa cum era posibil ca el să o înțeleagă atât de bine când nimeni altcineva nu o făcea.

Lucy nu se considerase nici măcar puțin sălbatică. Alice fusese cea neastâmpărată și intrase mereu în bucluc. Ea fusese geamăna sensibilă, dar, după moartea surorii ei, acea cuviință devenise sufocantă. O dezamăgise pe Alice singura dată când contase cu adevărat și, pentru a-și ispăși păcatul, încercase să se transforme într-un model de perfecțiune. Dar ferocitatea care probabil că fusese îngropată adânc în ea în acest timp tot ieșise la suprafață. Se întâmplase când scrisese acele scrisori șocante, când simțise acea furie primitivă când o atacase Wilfred și când fusese în brațele lui Robert Methven.

El o ținea acum în brațe, cu o mână pe frâie, iar pe cealaltă în mod posesiv în jurul taliei ei. Gestul o tulbura și i se părea ciudat, dar îi dădu și o senzație de bine.

Lucy încercă să își distragă atenția privind casele ordonate și respectabile, străzile curate și fațadele frumos vopsite ale prăvăliilor. Locul acesta arăta mult mai îngrijit decât proprietățile lui Cardross. Văzu un debarcader din piatră, unde erau ancorate câteva bărci care se legănau pe apă, iar plasele de pescuit se uscau la soare. Aerul era tăios și mirosea a pește și a sare.

– E foarte drăguț aici, spuse Lucy. Cine e proprietarul acestor pământuri?

– Eu, răspunse Robert. Eu dețin partea aceasta de coastă și întinderea de acolo. Gesticulă spre marea albastră. Eu dețin Golden Isle.

Trase de frâie și calul se opri, iar Robert privi un moment insulele întunecate care presărau orizontul. În ochii lui se oglindea ceva: mândrie, dar și altceva ce Lucy nu putea descifra, ceva mai întunecat. Se așteptă ca el să mai spună ceva, dar mână brusc armăsarul în josul unei străzi laterale pavate, unde umbrele amiezii răcoreau aerul, și se trecură pe sub o poartă boltită, intrând în curtea unui han.

Sosirea lor stârni agitație. Hangiul, un bărbat roșu la față, în vârstă de aproximativ 55 de ani, veni alergând în întâmpinarea lor, ștergându-și mâinile pe șorțul în dungi pe care îl avea legat în talie.

– Milord!

– McLain. Robert sări din șa și întinse mâna. Cum merge afacerea?

– Merge bine, milord, bâigui bărbatul, dar habar nu aveam că veniți în vizită. Nu ați trimis vorbă...

– Stai liniștit, spuse Robert și îl bătu prietenește pe umăr. A fost o schimbare de plan bruscă.

O coborî pe Lucy din șa.

– Permite-mi să ți-o prezint pe logodnica mea, Lady Lucy MacMorlan, spuse el, iar glasul îi deveni deodată rece și formal. Am avut o călătorie grea și avem nevoie de două camere, de apă caldă pentru baie și de mâncare, bineînțeles.

Hangiul rămase cu gura căscată, privind-o lung pe Lucy. Își dădu seama de acest lucru, închise grăbit gura și făcu o plecăciune adâncă.

– Bine ați venit, milady! spuse omul, aruncându-i o privire lui Robert. Logodnică ați spus, milord?

Lucy încercă să se abțină din râs. Își închipuia cum arăta obosită și plină de praf, îmbrăcată în pantaloni bărbătești și o bluză demnă de o femeie ușoară. Hangiul nu putea fi învinuit dacă crezuse că stăpânul își adusese ibovnica în vizită, nu pe viitoarea soție.

– A fost o logodnă bruscă, spuse cu nonșalanță Robert, aruncându-i o privire lui Lucy, parcă pentru a o avertiza să nu îl contrazică. Tu ești primul care află.

Hangiul se întoarse spre ajutoarele în bucătărie, care rămaseseră și ele cu gura căscată.

– Chemați-o pe soția mea ca să o conducă pe Lady Lucy într-o cameră! spuse el, apoi bătu din palme zgomotos. Acum! Fuguța!

Bărbatul îi conduse înăuntru. Lucy era atât de obosită și de încordată din pricina șeii, încât picioarele îi tremurau, dar se forță să calce cu fermitate și să le zâmbească servitorilor care se holbau la ei. Simți un miros delicios de carne friptă, iar stomacul îi chiorăi. Ar fi vrut să fugă pe coridorul care ducea spre bucătărie și să dea iama în mâncare, indiferent cât de înjositor ar fi fost pentru fiica unui duce. Acest lucru chiar l-ar fi convins pe hangiu că era o femeie neîngrijită.

McLain îi conduse în salonul cu lambriuri închise la culoare și se duse să aducă băuturi răcoritoare. De îndată ce ușa se închise în urma lui, Robert se întoarse spre Lucy.

– Sper că înțelegi, spuse el formal, că nu am avut de ales decât să te prezint drept logodnica mea. Nu voiam să te dezonorez în fața oamenilor mei.

Lucy înțelese, dar nu vedea nici un motiv să îl lase să scape cu acest comportament arogant.

– Înțeleg, spuse ea cu răceală.

Robert renunță imediat la formalitate și rânji.

– Nu e nevoie să îmi vorbești pe tonul ăsta rece, milady. Nu aveam de gând să accept al treilea refuz.

– Sunt conștientă și de acest lucru, spuse Lucy.

Nu avea să fie o logodnă de conveniență, făcută pentru a salva aparențele și ruptă când urma să-și fi atins scopul. Era prea târziu pentru acest lucru. Lucy avea să se mărite și să consume căsătoria. Simți senzația de panică sufocantă urcându-i în gât și înghiți în sec.

Robert îi studie chipul o clipă. Deși ea își feri privirea, îi simți ochii ațintiți asupra ei, apoi o luă prin surprindere. Se aplecă și o sărută scurt, sărut pe care ea îl simți până în vârful picioarelor.

– Vom vorbi despre asta la cină, spuse Robert.

– Chiar trebuie? întrebă Lucy, refuzând să cedeze.

Robert zâmbi larg.

– Da, trebuie. Iar până atunci – își scoase inelul cu sigiliu de pe deget –, cred că ar trebui să ai un inel de logodnă.

Inelul era cald de pe degetul lui, iar când i-l strecură pe deget, îl simți greoi și solid. Era mult prea mare, iar ea strânse instinctiv pumnul ca inelul să nu îi cadă.

– Îți voi cumpăra ceva mai drăguț, spuse el pe un ton blând.

– Îmi place acesta, zise Lucy, apoi își drese glasul. Se simțea straniu, de parcă Robert o revendicase, în sfârșit, iar protecția lui o învălui. E puternic și neînduplecat, ca tine.

– Ah, iubito...

Robert fu atât de rapid, încât Lucy icni și ajunse în brațele lui, iar el o sărută într-un mod posesiv și pasional de data aceasta. Pentru un moment îndelungat, ea cedă dorinței gurii lui, apoi își aminti că nu stabiliseră nimic și că nu se putea căsători cu el; că fugise, furase, luptase și mințise pentru a evita să se mărite cu Methven. În acea clipă vru să se retragă, dar era prea târziu – o parte mai puternică din ea își dorea să fie sedusă, astfel că se lupta cu propriile dorințe, nu doar cu ale lui.

– Nu te împotrivi! Șoapta lui fu ecoul propriilor ei gânduri. Suntem de aceeași parte. Chiar tu ai spus-o.

El nu înțelegea. Nu putea să înțeleagă, bineînțeles. Teama învinse dulceața sărutului, iar Lucy scoase un sunet ce transmitea durere. Robert o eliberă de îndată.

– Lucy, începu el.

Inima ei începu să bată cu putere, știind că avea să o întrebe care era cauza suferinței ei, dar nu știa dacă îi putea spune adevărul. Îl îngropase adânc în urmă cu opt ani și nu îi mai permisese să iasă la lumină.

Robert dădu să spună ceva, dar închise gura, întrucât se auziră voci dincolo de ușa salonului.

– Trebuie să fie Isobel, spuse el. Înainte să te las pe mâna ei, pot să îți mai aduc ceva?

– Mi-ar plăcea niște haine noi, rosti Lucy, coborând privirea spre eșarfa murdară. Ceva puțin mai cuviincios.

– Voi trimite pe cineva să îți caute ceva, zise Robert.

– Asta mă face să mă simt mai mult ca o ibovnică decât ca o soție, spuse Lucy cu asprime.

Toropeala bruscă din ochii lui o înfierbântă.

– Pot să te fac să te simți mai mult ca ibovnica mea, dacă vrei.

Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Se bucură când cineva bătu la ușă, eliberând-o de sub vraja lui.

– Milord?

O femeie minionă apăru în prag, mult mai tânără și complet diferită față de cum și-o închipuise ea pe hangiță. În spatele ei se ascundea o fată cu păr negru și ochi luminoși, care nu avea mai mult de 14 ani și care încerca să tragă cu ochiul pe lângă mama ei, pentru a vedea cum arăta Lucy.

Robert o îmbrățișă strâns pe femeie.

– Ce faci, Isobel?

Apoi făcu un pas înapoi, îi luă mâinile într-ale sale și o sărută pe obraz.

– Arăți bine. Și ce face fina mea?

Fata chițăi entuziasmată. Pentru o clipă, Lucy avu impresia că avea să îi sară în brațe lui Robert, dar cumva reuși să se abțină. Robert îi luă mâna și, cu ochii licărindu-i, se aplecă și o sărută. Fata chicoti.

– Nu îi băgați idei în cap, vă rog, milord, zise brusc Isobel, deloc intimidată de oaspetele ei. Deja crede că sunteți un fel de erou.

Robert îi aruncă o privire lui Lucy, care își mușca buza în încercarea de a-și abține zâmbetul.

– Departe de mine să o dezamăgesc și să îi alung această idee, spuse el. Lady Lucy, zise Robert o trase în față , îmi permiți să ți le prezint pe doamna Isobel McLain și pe fiica ei, Elizabeth?

– Bessie, spuse fata, făcând o reverență joasă înaintea lui Lucy. Milady. Ridică ochii curioși spre chipul lui Lucy. Sunteți foarte drăguță, zise ea. Dar ce ați pățit la față?

Lucy o văzu pe Isobel încordându-se.

– Bessie! spuse femeia, apoi se întoarse spre Robert. O voi îngriji foarte bine pe doamna dumneavoastră, milord. Isobel gesticulă spre Lucy. Vă rog să veniți cu mine, milady.

– Deci nu este nevoie să preiau eu rolul de cameristă, zise alene Robert.

– Sunt convinsă că această aptitudine se numără printre multele dumneavoastră talente, milord, spuse țâfnoasă Isobel McLain, dar eu și Excelența Sa ne vom descurca foarte bine singure.

Oboseala lui Lucy reveni când urcă treptele în urma hangiței. Bessie țopăia în spatele lor. Lucy simțea ochii fetei studiindu-o curioși, bănuind că lui Bessie îi stăteau multe întrebări pe limbă și că se străduia din răsputeri să nu le rostească.

În cameră era deja pregătită baia; aerul mirosea a levănțică și a alte ierburi pe care Lucy încercă să le identifice. Mirosea a roiniță și a încă ceva, o mireasmă dulceagă și ispititoare.

– Mușețel, spuse zâmbind Isobel. Pentru relaxare. Pe drumul către Thurso, locuiește o femeie care prepară remedii medicinale.

– Minunat! spuse Lucy cu sinceritate. Exact ce aveam nevoie.

Când se cufundă în apa fierbinte, iar Isobel trase paravanul în jurul căzii, Lucy se temu că avea să adoarmă de plăcere. Apa era delicios de calmantă după drumul greu. Mușchii încordați i se relaxară, iar ea se scufundă și mai mult, pentru a-și spăla părul.

Dincolo de paravan, o auzea pe Bessie vorbind în șoaptă și pe Isobel spunându-i să tacă fiicei nerăbdătoare.

– Nu o vei întreba nimic, îi spuse Isobel cu asprime. Nu este deloc politicos.

– Nu mă deranjează, spuse Lucy, deschizând ochii.

Își stoarse apa din păr, pe care îl simți moale la atingere și cu un miros dulce. Se înfășură cu pânza de baie și merse lângă măsuța de toaletă. Scândurile vechi, dar netede ale podelei erau calde sub picioarele ei desculțe.

– Încă așteptăm hainele după care a trimis Lord Methven, milady, spuse Isobel. Există o singură croitoreasă în Findon și Dumnezeu știe dacă are ceva potrivit la dispoziție. Femeia o privea cu atenție pe Lucy. Mă întrebam dacă v-aș putea împrumuta eu ceva între timp – cred că avem aceeași înălțime –, iar cele mai bune haine de duminică ale mele ar merge. Isobel roși. Dar dacă preferați să nu...

– Este foarte generos din partea ta, zise Lucy, apreciind oferta și grăbindu-se să o liniștească pe Isobel. M-aș bucura foarte mult dacă mi-ai împrumuta o rochie.

Isobel radia de bucurie.

– Nu cred că vreți să păstrați lucrurile astea, spuse ea, încuviințând din cap spre hainele murdare din colț, dar, dacă doriți, le pot spăla...

– Dumnezeule, nu, mulțumesc! zise Lucy. Abia aștept să nu le mai văd.

Bessie chicoti.

– Am crezut că Lord Methven a adus acasă o soție de la circ, milady, spuse fata.

– Nu mă surprinde, spuse Lucy, apoi se privi în oglindă.

Părul i se revărsa mătăsos pe umerii goi – avea nevoie de o periere strașnică pentru a-l descurca. Părea obosită și palidă. Privirea îi căzu pe vânătaia de un roșu aprins care începea să i se formeze pe obraz. Îi aminti de violența lui Wilfred, de disprețul lui față de loialitatea în fața familiei și de cruzimea de care nici măcar nu crezuse că era capabil vărul ei. Lucy își atinse încet obrazul. Nu avea să uite niciodată – nici să îl ierte. Nu avea să uite nici furia și expresia protectoare din ochii lui Robert când o privise. În curând, avea să își regleze conturile cu Wilfred.

– Am tinctură de arnică pentru vânătăi, milady, spuse Isobel, privind-o cu o urmă de dezamăgire, iar Lucy înțelese și puse mâna pe brațul femeii.

– Să nu crezi că... Se opri. Nu mi-a făcut Lord Methven asta. Vărul meu, contele de Cardross, și doi dintre oamenii lui ne-au atacat pe drum.

Isobel scăpă borcănelul cu tinctură pe podea, iar recipientul se rostogoli în voie.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, sunteți verișoara contelui? întrebă femeia, deja mai palidă.

Bessie rămase cu gura căscată, un amestec de șoc și de teamă citindu-se în ochii ei bulbucați.

– Mă tem că da, răspunse Lucy. De fapt, verișoară de gradul doi. Dar eu nu sunt deloc ca el. Serios, nu sunt!

Probabil că simpla menționare a numelui lui Wilfred era suficientă pentru a le da coșmaruri copiilor prin părțile acelea. Privind chipul încordat al lui Isobel și expresia speriată a lui Bessie, Lucy se simți de-a dreptul șocată. Nu îl plăcuse niciodată pe Wilfred, dar chipul pe care îl arătase el familiei lui era complet diferit de cel pe care îl descoperea ea acum.

– Vai de mine! spuse Isobel. Acum suntem apărați de Cardross pentru că ne protejează Lord Methven, dar în urmă cu câțiva ani, pe vremea bătrânului lord, au avut loc multe invazii pe aceste pământuri. Au ars satul din temelii și ne-au alungat toate animalele.

– Își arde și propriile pământuri când se înfurie pe oameni, spuse Bessie.

Lucy fu străbătută de un fior rece.

– Legea... dădu ea să spună, dar Isobel clătină din cap.

– Cardross era legea prin părțile acestea, spuse ea. Bătrânul lord ne-a lăsat să ne apărăm singuri, apoi a murit și s-a întors Lord Methven.

– El a luptat pentru noi, spuse Bessie, cu un licăr în ochi. Ca un erou din poveștile vechi.

Lucy zâmbi, dar în sinea ei se simți rușinată. Își dădu seama că se cufundase atât de mult în cărți la castelul Forres și în Edinburgh, încât habar nu avusese cum fusese viața pentru acești oameni. Trăise într-o bulă de aur, departe de sătenii pe care îi cunoscuse în acea dimineață, care se luptau cu sărăcia și foametea, sau de Isobel și familia ei, care munceau din greu pentru ca afacerea lor să prospere. Brusc, Lucy înțelese de ce Robert lupta din răsputeri pentru bunăstarea și viitorul clanului lui și de ce era pregătit să facă orice pentru a asigura acel viitor. Acești oameni contau pentru el. Traiul lor conta pentru el. Iar violența și cruzimea lui Wilfred nu puteau să triumfe.

Isobel se așeză pe marginea patului.

– Am auzit zvonuri că lordul trebuie să se însoare cu o femeie din neamul Cardross pentru a îndeplini termenii moștenirii, spuse ea. Ni s-a părut un sacrificiu imens pentru viitorul nostru, să îmi fie cu iertare, milady.

Lucy râse.

– Probabil că este, spuse ea.

Isobel clătină din nou din cap, de data asta amuzată.

– Probabil că nu este, judecând după cum se uită la dumneavoastră, milady. Apoi, când Lucy roși, adăugă: Nu cred că este deloc un sacrificiu.

– A fost o logodnă grăbită? întrebă curioasă Bessie.

Privirea îi căzuse pe mâna lui Lucy, pe care tot răsucea inelul masiv din aur. Se așteptase ca Isobel McLain să își mustre fiica, dar, când o privi, Isobel avea aceeași expresie curioasă ca Bessie. Lucy râse.

– Nu chiar, răspunse ea. Lord Methven m-a cerut de trei ori în căsătorie.

– Este un bărbat hotărât, spuse sec Isobel. Când crede în ceva.

Lucy simți un nod în gât. Fără îndoială, Robert Methven credea în protejarea celor la care ținea.

– Da, spuse ea încet. Este.

– Și foarte chipeș, adăugă Bessie, făcând-o pe Lucy să râdă.

– Nu te pot contrazice, zise ea.

– Vă place, milady, spuse Bessie. Vă place foarte mult.

Isobel se întinse după pieptăn.

– Vă descurc eu părul, milady, spuse femeia, iar Bessie se poate duce să aducă muselina mea albastră.

– Vă rog, nu e nevoie să stați cu mine, zise grăbită Lucy. Mă pieptăn singură, sunt convinsă că aveți multă treabă la han.

Privirea lui Isobel deveni și mai caldă.

– Fiți binecuvântată, milady, sunteți foarte amabilă, dar nu există sarcină mai importantă decât să o îngrijim pe logodnica lui Lord Methven, zise femeia, apoi începu să-i descurce șuvițele cu blândețe. După ce terminăm aici, puteți merge la cină alături de lord. Sunt convinsă că vă este foame.

– Da, spuse Lucy. Nu am mâncat nimic toată ziua.

Își aminti că Robert spusese că aveau să discute despre logodnă la cină. Brusc, îi pieri pofta de mâncare – ce putea să spună, ce putea să facă? Toate alegerile fuseseră făcute, nu mai avea nici o șansă de scăpare.

Lucy încă privea în gol în oglindă, chiar și după ce Isobel îi pieptănă părul.

Hanul era aglomerat și zgomotos în acea seară, dar Isobel o conduse pe Lucy într-un salon privat – cel mai bun desigur –, care fusese rezervat doar pentru ei. Era un spațiu mic și intim, cald, cu lambriuri din lemn de stejar, luminat de un foc vesel și de câteva lumânări. Robert o aștepta. Și el avusese timp să facă baie, să se bărbierească și să găsească haine curate. Se ridică atunci când Lucy intră în salon, aruncând deoparte ziarul, de parcă nu l-ar mai fi interesat absolut deloc, și trase un scaun pentru ea la masa mică și rotundă.

– Arăți minunat, spuse el încet.

Lucy își netezi rochia. Se simți atât de timidă un moment, încât nu se putu uita la el. În schimb, se concentră pe vinul roșu pe care el îl turnă în două pahare de cristal. Cel puțin îi revenise pofta de mâncare. Masa gemea sub greutatea cantității de mâncare: o oală cu tocană aburindă, chifle proaspete cu o aromă dulceagă, bucăți

de carne și de șuncă și brânză cremoasă. Lucy se întrebă dacă ar fi părut prea lacomă dacă s-ar fi repezit la mâncare.

– Hangiul știe să aranjeze o masă, spuse ea.

– Iain McLain a fost vizitiu pentru Methven până când a fost rănit într-un accident de trăsură, zise Robert. Bunicul meu l-a instalat aici, iar el a construit o afacere de succes. Robert ridică paharul și îl ciocni ușor de al ei. *Slainthe mhath*, spuse el. Un toast în cinstea frumoasei și talentatei mele tovarășe de arme.

Ochii lui albaștri se fixară pe chipul ei, iar expresia lui o înfierbântă.

– I-am spus lui Isobel că ne vom servi singuri, zise Robert, ca să nu fim deranjați.

Lucy se întinse după o chiflă și o unse cu unt. În fața ei era o oală mare cu tocană de vită, din care își puse puțină în farfurie.

– Cum era bunicul tău? îl întrebă ea. El a fost stăpân înaintea ta, nu?

Robert tăcu un moment. Nu zâmbi, iar Lucy se simți neliniștită, de parcă ceva nu era în regulă, dar nu știa exact ce. Știa foarte puține lucruri despre Methven. Îi purta inelul și urma să se mărite cu el, dar nu știa mai nimic despre Robert; el nu trăda nimic.

– Bunicul meu a fost vehement și mândru, dedicat vechilor metode, răspunse Robert după o clipă. Luă polonicul de la Lucy și își puse și el tocană în farfurie. Expresia îi redeveni calmă. Dacă nu ar fi existat acea ezitare scurtă, ea nu ar fi crezut că era ceva în neregulă. Nu a uitat niciodată revolta din '45, spuse Robert. I-a urât pe englezi și pe regii lor și nu a putut înțelege cum s-a schimbat lumea.

– L-ai plăcut? întrebă Lucy și observă că el ezită din nou înainte de a răspunde.

– Nu, nu l-am plăcut. Au existat multe chestiuni în privința cărora nu ne-am pus de acord. Și-a neglijat proprietățile în ultimii ani de viață, lucru care i-a permis vărului tău, Cardross, să emită pretenții asupra acestor locuri. De când m-am întors, am muncit din greu ca să îndrept lucrurile. Robert luă o gură strașnică de vin. Sunt sigur că se răsucește în mormânt din pricina metodelor mele. M-a respins tot timpul și nu a vrut ca eu să îl moștenesc, dar nu a putut face nimic pentru a împiedica acest lucru.

– Și bunica ta? întrebă Lucy. Și ea este vehementă.

De data aceasta, Robert zâmbi.

– Ah, cu toată asprimea ei, bunica are o inimă mare, spuse el, iar glasul i se schimbă, devenind mai blând. Ea a fost cea care... Se opri, iar Lucy aşteptă. Când îşi reluă ideea, glasul îi redeveni calm, iar chipul inexpresiv: Nu s-a pus niciodată problema ca proprietăţile Methven să fie ale mele, zise el. Am avut un frate mai mare. Gregor. El trebuia să fie următorul moşier.

Lucy puse furculiţa pe masă.

– A murit, spuse ea, amintindu-şi. Îmi pare rău.

Măcinată de amintirile dureroase despre pierderea lui Alice, îşi dori să ştie cum se simţise el când îşi pierduse fratele, cel care trebuia să fie moştenitorul. Probabil că fusese oribil.

– Mulţumesc, zise Robert, iar Lucy îşi dădu seama că vorbele ei nu îl tulburaseră, întrucât el nu ridică privirea. A trecut mult timp de atunci.

– Te-ai certat cu familia şi ai plecat în străinătate după moartea fratelui tău, nu-i aşa? Lucy începu să îşi amintească totul. În acele zile sumbre de după moartea lui Alice, ea nu fusese conştientă de prea multe lucruri din jur, dar îşi aminti că tatăl ei menţionase că se întâmplase o tragedie groaznică şi că Robert Methven părăsise ţara, plecând în Canada. De ce ai plecat? întrebă ea.

Robert o privi, iar ochii îi erau inexpresivi.

– Bunicul meu nu mă considera vrednic să îl moştenesc, răspunse el pe un ton rece. Doar degetele încordate pe furculiţă îi trădară sentimentele. Ne-am certat foarte tare din pricina planurilor pe care le avea pentru mine. Am decis să încerc să îmi dovedesc valoarea în altă parte.

– Dar să pleci atât de departe de casă? Lucy îl privi lung. După ce a murit fratele tău, ai devenit moştenitorul proprietăţilor Methven! Sigur...

– Eram tânăr şi prost, zise Robert, întrerupând-o şi luând sticla de vin. Mai vrei?

Cu siguranţă, era un avertisment să încheie subiectul, iar Lucy aproape că tresări. Robert nu era pregătit să îi dezvăluie sentimentele, iar ea fu străbătută de un fior rece. Îşi trecu degetele peste iniţialele gravate pe inelul cu sigiliu. Era cald la atingere, dar confortul lui era doar o iluzie. Nu îi apropie mai mult pentru că se părea că Robert nu îşi dorea acea intimitate.

– Mulțumesc, spuse Lucy pe un ton la fel de rece ca al lui și umplu tăcerea care se așternu între ei bând jumătate de pahar, deși nu era convinsă că trebuia să mai bea.

– I-am trimis o scrisoare surorii tale Mairi, pentru a-i spune că ești în siguranță, zise Robert după o pauză îndelungată. I-am scris și tatălui tău. I-am cerut mâna ta, zise el și afișă un zâmbet pieziș. De fapt, i-am spus că ne vom căsători mâine.

Lucy sări de pe scaun, vărsând câțiva stropi de vin pe suprafața lustruită a mesei.

– Mâine! repetă ea.

– Da. Ochii lui albaștri o provocau. Încuviință din cap spre mâna ei. Porți inelul meu. Am avut impresia că mi-ai acceptat cererea în căsătorie.

Lucy atinse încet inelul de aur.

– Mi l-ai oferit pentru a-mi proteja reputația în public.

– Ți l-am oferit pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine, zise Robert, acum privirea lui fiind indescifrabilă.

Lucy nu își dădea seama ce gânduri îi treceau prin minte.

– Ai văzut tu însuți cum procedează Wilfred Cardross, spuse el cu asprime, privind-o. Ești pregătită să lași pământurile acestea să cadă în mâinile lui?

– Nu e drept, spuse Lucy.

Împinse farfuria din fața ei; îi pierise pofta de mâncare. Chiar și așa, se gândi la Isobel și la Bessie și la groaza din ochii lor. Se gândi la peticul de pământ sterp unde se oprise pentru a cere indicații. Se gândi la viclenia și la cruzimea lui Wilfred, la sărăcia oamenilor și la despărțirea familiilor. Lucy ridică mâna pentru a-și atinge obrazul și simți vânătaia zvâcnind.

– Nu poate fi lăsat să câștige, spuse Robert.

– Nu, șopti Lucy.

– Cei care sunt puternici au responsabilitatea de a-i proteja pe ceilalți, zise el și își puse mâna peste a ei. Tu ești puternică, Lucy.

– Chiar crezi asta?

Degetele ei tremurau pe piciorul paharului cu vin. Nu se gândise niciodată la ea însăși ca fiind puternică. Se disprețuise pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă, dezamăgindu-i pe Alice și pe copilul surorii ei.

– Îi poți ajuta pe oamenii mei, rosti Robert pe un ton ferm și cu o expresie hotărâtă.

– Da, șopti Lucy, știind că nu era cale de întoarcere, fiindcă Robert nu ar mai fi acceptat un refuz. Și, chiar dacă ar fi lăsat-o să plece, era imposibil ca reputația ei să rămână intactă. Nu se mai putea întoarce la viața ei de parcă nu se întâmplase nimic. Deja acea viață i se părea departe, pierdută. Ai nevoie de o soție pentru a îndeplini termenii tratatului, spuse ea, umezindu-și buzele.

Simți un nod în gât. Mai luă o gură de vin, dar nu îi simți gustul.

– Nu, zise Robert, iar degetele lui le strânseră pe ale ei. Am nevoie de tine.

Capitolul 13

Lucy privi în ochii lui Robert și văzu certitudine și hotărâre.

– Vrei o soție în patul tău și un moștenitor pentru clanul Methven, spuse ea și văzu un licăr înfierbântat în ochii lui.

– Da, zise el. Am nevoie de un moștenitor.

– Atunci nu mă pot căsători cu tine, spuse Lucy grăbită. Nu mă pot culca cu tine. Nu îți pot oferi un moștenitor. Este imposibil.

Nu știa ce avea să spună el. Nu se gândise atât de departe. Spre surprinderea ei, Robert nu spuse nimic; nu ceru nici o explicație și nu o contrazise. În schimb, o studie gânditor, iar Lucy simți cum nodul de panică din piept i se relaxă puțin.

– Mă gândeam eu, spuse el, zâmbind vag. Spune-mi mai multe despre asta.

Lucy îl privi lung, uimită.

– Nu te deranjează?

Robert ridică din umeri, o ușoară urmă de încordare citindu-se în postura lui.

– Lucy, spuse el, ai trecut prin multe ca să fugi de mine. De fiecare dată, mi-ai refuzat cererea în căsătorie, chiar cu prețul reputației tale. Aș fi un prost dacă nu mi-aș fi dat seama că trebuie să existe un... Făcu o pauză. Un motiv foarte important pentru care ai simțit că nu te poți căsători cu mine. El ridică brusc privirea, iar inima lui Lucy tresări când ea îi văzu expresia. Mă flatez și îmi spun că nu mă respingi pe mine, personal. Dar, dacă mă înșel, poate că acesta ar fi momentul să îmi spui.

Lui Lucy nu îi venea să creadă, dar îi veni să râdă.

– Robert, spuse ea. Nu, eu te plac...

Abia în acel moment își dădu seama cât de mult îl plăcea și, pe lângă fiorul de entuziasm care îi goni prin vene, simți o tristețe revoltătoare pentru faptul că ea era atât de distrusă, încât ceea ce ar fi avea putut ei doi împreună era imposibil.

Robert se ridică de la masă și merse lângă ea, așezându-se pe marginea mesei.

– Asta chiar îmi dă curaj să ascult, zise el. Spune-mi, Lucy, ce motiv este atât de puternic încât nu ne putem căsători? La urma urmei – tonul i se înăspri puțin –, erai pregătită să te măriți cu MacGillivray. El era idealul tău.

– Nu există ideal, zise Lucy. Era atât de bine să fie sinceră după atâția ani de prefăcătorie! Parcă ceva se deschisese înăuntrul ei, în sfârșit scoțând adevărul la iveală. Lord MacGillivray a fost un om bun, dar a fost ideal doar în sensul că îmi oferea siguranță.

– Nu voia să se culce cu tine, spuse blând Robert, dar în ochii lui ardeau flăcări fierbinți. L-ai ales pe MacGillivray pentru că nu te dorea fizic. Îi ridică bărbia, forțând-o să îl privească în ochi. Te temi de intimitate, spuse el.

Degetele lui erau reci pe obrazul ei fierbinte. Robert îi studie chipul cu o expresie serioasă.

– Nu, spuse Lucy. Mă tem de consecințele intimității, nu de intimitate în sine. Mă tem de sarcină și de naștere...

Glasul i se stinse.

– De ce ești speriată, Lucy? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Glasul lui era blând, ferm și liniștitor. Îi luă mâinile într-ale lui, ridicând-o de pe scaun și ghidând-o lângă șemineu, unde era un divan cu perne.

– Sora mea Alice, începu Lucy. Era geamăna mea. A murit când a născut.

Durerea amintirii o izbi în plin, amenințând să o rupă în două. Lucy își puse brațul pe stomac, parcă vrând să împiedice acest lucru, dar sentimentul era prea violent, iar ea icni zgomotos.

„Ajută-mă, Lucy! Mi-e atât de frică!" Cuvintele răsunară în mintea ei ca un țipăt în întuneric.

Lucy își acoperi fața cu mâinile, apoi le lăsă să cadă pe lângă corp. Ochii îi erau uscați, lacrimile fiindu-i captive înăuntru. Nu plânsese nici măcar o dată de la moartea lui Alice. Se temea că, odată ce ar fi început, i-ar fi fost imposibil să se oprească.

– Totul a început în noaptea în care ai venit în Forres, spuse Lucy. În seara aceea, Alice îi urmărea pe gentlemenii de pe terasă. L-a văzut pe Hamish Purnell și s-a îndrăgostit de el pe loc. De fapt, se corectă ea, s-a îndrăgostit de ideea de a fi îndrăgostită de el.

La început, a fost o iubire adolescentină, dar a devenit mai mult de atât. Doar că la momentul respectiv nu mi-am dat seama de acest lucru.

Lucy închise ochii strâns. Nu vorbise niciodată despre asta și simți panica intensificându-se înăuntrul ei, încordându-i mușchii, făcându-i inima să bată cu putere. Nodul îi reveni în piept.

Robert îi luă din nou mâna într-a lui, care era caldă și liniștitoare. Își plimbă blând degetul mare peste mână, calmând-o. Gestul îi dădu putere să continue.

– Purnell era căsătorit, spuse Lucy, dar asta nu l-a împiedicat să înceapă o aventură cu Alice. Ea se strecura din castel pentru a se întâlni cu el în pădure. I se părea foarte romantic. Am avertizat-o să aibă grijă, dar nu m-a ascultat. Alice avea obiceiul de a auzi doar ce voia să audă.

Brusc, fu foarte furioasă pe Alice, iar sentimentul fu atât de intens, de parcă prostia surorii ei se întâmplase cu o zi în urmă.

– Știam că era greșit ce făcea. I-am spus...

Tăcu, întreruptă de un suspin care parcă îi sfâșie plămânii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă foarte încet Robert.

– S-a sfârșit, răspunse Lucy. Sau cel puțin așa am crezut. Cuvintele aveau un gust amar. Fusese foarte naivă și se ura pe sine pentru acest lucru. Îl privi lung pe Robert, dar văzu chipul lui Alice. După o vreme, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Alice era mereu veselă și impulsivă, râzând când eu eram serioasă, frivolă când eu eram cumpătată. Dar apoi s-a schimbat.

Lucy își coborî privirea pe mâini, pe degetele ei împletite cu ale lui Robert – ale ei erau palide, iar ale lui, bronzate și puternice.

– A devenit tăcută, palidă și retrasă. Parcă nu mai avea pic de culoare.

– Era însărcinată, spuse Robert.

Lucy încuviință din cap.

– Am fost foarte rănită de faptul că nu mi-a spus. M-am simțit de parcă într-un fel am dezamăgit-o, pentru că nu a vrut să mi se destăinuie.

Încă o durea faptul că Alice nu avusese încredere în ea. Întotdeauna își spuseseră totul. Doar că de data aceasta fusese diferit.

– Ai spus cuiva? întrebă Robert.

Lucy clătină din cap.

– Alice m-a pus să jur că nu voi spune nimănui, m-a făcut să îi promit pe mormântul mamei noastre.

Bineînțeles că ea fusese de acord. Întotdeauna își păstraseră secretele. Și, deși Alice îi ascunsese sarcina atâta vreme, deși era cel mai mare și mai înfricoșător secret din lume, prea mare pentru o singură persoană, Lucy încercase. Încercase din răsputeri.

– E un secret uriaș pentru un singur om, zise Robert, cuvintele lui fiind ecoul gândurilor ei. Îmi pare rău că a trebuit să faci asta.

– Alice a plănuit să nască în secret și să dea copilul cuiva. Astfel, nu avea să afle nimeni. Îi era teamă să nu aibă probleme. Lucy privi lung focul din șemineu. Nu mi-am dat niciodată seama, pentru că Alice părea mereu curajoasă, dar, în sinea ei, era doar un copil speriat. Și nici eu nu am fost mai bună.

– Erai foarte tânără, spuse Robert. Fără îndoială, și tu erai îngrozită.

– Aveam 16 ani, spuse Lucy. I se părea că trecuse o eternitate de atunci, de parcă i s-ar fi întâmplat altei fete. Totuși, amintirea era la fel de vie și de dureroasă ca o rană proaspătă. Alice a intrat în travaliu prematur, la șapte luni, continuă ea. Eram cu ea când s-a întâmplat. Nici una din noi nu a știut ce să facă. A fost îngrozitor! O străbătu fiorul rece ca gheața pe care îl simțea întotdeauna când își amintea. Lucy ar fi vrut să alunge amintirile, să fugă și să se ascundă, așa cum făcuse întotdeauna. Dar ceva mai puternic o ajută să continue. Simți acest lucru în forța și încurajarea atingerii lui Robert și o citi și în ochii lui. Știam că era ceva în neregulă, zise ea, dar Alice mă implora să nu o părăsesc. Chiar și în ultimele clipe, era foarte speriată să nu aibă probleme, așa că am plecat prea târziu. Și când, într-un final, m-am dus după ajutor... Se opri. Aș fi putut să o salvez, șopti Lucy. Aș fi putut salva copilul. Dacă aș fi plecat mai devreme... Dar nu am făcut-o.

Apoi Lucy tăcu. Dinții îi clănțăneau. Se simți epuizată și înfrigurată până în măduva oaselor.

– Lucy, spuse Robert.

În glasul lui era atât de multă blândețe, încât ea se înfioră. Ar fi vrut să își acopere urechile cu mâinile, să blocheze tandrețea lui, pentru că era atât de aproape de a-și pierde controlul, încât nu putea suporta acest gând. Știa că încă un cuvânt din partea lui ar fi doborât-o.

– Nu a fost vina ta că Alice și copilul au murit, continuă el. Nu te pedepsi. Ai făcut ce ai crezut că este mai bine. Aveai 16 ani, Lucy! Trebuie să te ierți.

– Nu pot, zise ea.

Lacrimile erau pe punctul de a se elibera, iar acest lucru o îngrozea. Nu plânsese niciodată pentru Alice și pentru copil, nu îndrăznise să plângă, temându-se că nu s-ar fi putut opri. Dar acum simți atât de intens singurătatea, asemenea unui val izbitor, încât fu prea târziu. Fu copleșită și începu să plângă și să tremure. Și plânse, iar Robert o ținu în brațe până când îi îmbibă haina cu lacrimi.

– Scumpo...

Strânsoarea lui Robert se înteți, trăgând-o și mai aproape de el. Lucy fu șocată să descopere cât de bine era să fii ținut astfel în brațe. O parte din ea, vechea teamă, voia să se retragă, dar brațele lui erau neînduplecate. După un moment, îi acceptă pe el și confortul după care tânjea.

– Îmi pare rău, șopti ea. Foarte rău.

Robert îi ridică privirea, îi dădu șuvițele de păr de pe obrajii înfierbântați și umezi și o sărută.

– Nu ai motiv să îți pară rău, spuse el vehement, dar blând. Nu ai făcut nimic greșit, Lucy. Nu a fost vina ta că au murit. Nu ai de unde să știi dacă sora ta ar fi trăit, cu atât mai puțin un copil de șapte luni. Ai fost foarte curajoasă. Incredibil de curajoasă și de onorabilă.

Cuvintele lui o făcură să plângă și mai tare. Se simțea neputincioasă, nu se putea opri din plâns, suspinând și înghițind în sec. Pe măsură ce lacrimile începură să se usuce, Lucy începu să se întrebe dacă arăta la fel de groaznic pe cât credea.

– Cât de mult ai suferit! spuse blând Robert, dându-i în continuare părul de pe obrajii umezi. Cred că a fost îngrozitor să porți singură povara asta.

O îndepărtă ușor de el și o privi cu un zâmbet în ochi.

– Știu, zise Lucy în mod defensiv. Arăt groaznic.

– Întrebarea este dacă te simți mai bine acum, după ce ai vorbit despre asta, zise Robert. Nu ai spus nimănui până acum, nu-i așa?

Lucy clătină din cap.

– Nu am putut. Mă simțeam atât de vinovată și îmi era greață doar când mă gândeam la asta. Am coșmaruri. Revăd totul cu ochii minții. Parcă nu pot scăpa.

Robert o sărută blând. Fu doar un sărut liniștitor și dulce.

– Nu te mai ferești de mine, spuse el. Lucrul ăsta mă bucură. Nu e de mirare că tu crezi că nu te poți culca cu un bărbat și nu îi poți purta copilul în pântec. Robert o sărută pe păr. După toate prin câte ai trecut, nu m-ar mira să crezi că toți bărbații sunt niște ticăloși egoiști, ca Hamish Purnell.

– Am încredere în tine, zise Lucy. Știu că tu nu ești așa. Își plecă privirea, fixând-o pe nasturii sidefați ai jachetei lui și plimbându-și degetele peste ei. Și da, adăugă ea, mă simt puțin mai bine. Mă simt...

Se opri. Era ca și cum un zid se crăpase în întuneric, permițând unei fâșii de lumină să pătrundă în inima ei pustie. Era greu de crezut după opt ani, dar era adevărat.

Totuși, nu era suficient.

Lucy ridică privirea și văzu că Robert o privea. În expresia lui văzu că el știa deja ce avea să-i spună ea, iar inima ei tresări.

– Asta nu schimbă nimic, șopti ea. Nu poate schimba nimic între noi. Nu înțelegi, Robert? Privirea ei îl implora. Sunt afectată, mi-e prea teamă... Văzu refuzul instinctiv din privirea lui și îi puse degetele peste buze, împiedicându-l să vorbească. I se părea imposibil să înțeleagă dorințele contradictorii ale minții și corpului ei, dulcea seducție a săruturilor lui Robert și, totodată, teama care îi amorțea mintea și inima de fiecare dată când se gândea la patul matrimonial și la sarcină. Se gândi la povara fragilă care fusese fiul lui Alice și se cutremură. Dezamăgise un copil care depinsese de ea. Lucy nu putea avea încredere în ea însăși. Nici măcar acum, când adevărul ieșise în sfârșit la lumină. Nu îți pot oferi nimic, continuă ea, cu o sinceritate dureroasă. Nu este drept față de tine.

Robert îi luă mâna într-a lui și îi sărută blând degetele. Avea capul plecat, iar flăcările din șemineu aruncau o lumină roșiatică pe părul lui castaniu.

– Dacă te căsătorești cu mine, mă voi mulțumi cu orice îmi poți oferi, zise el. Dacă te căsătorești cu mine, jur că nu te voi forța să accepți o intimitate pe care nu o dorești.

Șocată, Lucy făcu ochii mari.

– Dar nu ai îndeplini termenii tratatului, bâigui ea. Ai nevoie de un moștenitor.

Brusc, zâmbetul lui Robert deveni viclean.

– În timp, îmi voi primi moștenitorul, spuse el.

O sărută din nou, lung și lent. Când o eliberă, Lucy era îmbujorată și gâfâia.

– Nu cred că este imposibil, șopti Robert, cu timp și cu încredere.

– Să te sărut nu îmi este greu, spuse Lucy.

– Am observat.

Lucy zâmbi vag, dar se simți tristă. Avea încredere în Robert că nu avea să îi ceară mai mult decât era ea pregătită să ofere. Totuși, nu era sigură că avea să fie vreodată suficient de curajoasă încât să îi ofere moștenitorul pe care bărbatul și-l dorea. Gândul o sperie foarte tare și o făcu să se închidă în sine. O purtă înapoi în camera întunecată, la mirosul morții și la frica din ochii lui Alice.

Cu toate acestea, Robert nu își luă privirea de la ea, iar atingerea lui fu caldă, fermă și reconfortantă.

– Căsătorește-te cu mine, spuse el încet. Ai încredere că împreună putem face lucrurile să meargă!

Lucy se gândi la Wilfred Cardross, care, fără îndoială, ar fi revendicat pământurile Methven și și-ar fi pus oamenii să prăduiască și să incendieze satele. Își aminti chipul obosit al lui Isobel și groaza din ochii lui Bessie. Se gândi la membrii clanului care își oferiseră viața și loialitatea stăpânului lor vreme de sute de ani, pierzându-și pământurile și sursa de trai. Se gândi la sărăcia și la foametea care erau prețul libertății ei. Își aminti satul sterp prin care trecuse și fermele aproape părăginite. Simți ecoul vechilor dușmănii în sânge.

Se gândi că nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Robert Methven.

Se gândi la încrederea pe care și-o pusese el în ea, la convingerea lui că împreună puteau depăși teama ei.

Se gândi la faptul că ea era unica lui speranță.

Robert o privea. Maxilarul îi era încordat, iar în ochi i se citea calmul, de parcă tocmai pusese cel mai mare pariu din viața lui și era convins că era pe cale să piardă miza.

– Da, mă voi căsători cu tine, spuse Lucy încet și simți teama înșfăcându-i gâtul atât de repede, încât aproape că se răzgândi.

Dar promisiunea fusese făcută, iar ea văzu licărul de triumf și satisfacție în ochii lui.

– Mulțumesc, spuse Robert.

– Dar nu mâine, spuse grăbită Lucy. Peste câteva zile... continuă, dat tăcu în timp ce el clătină din cap.

– Mâine, repetă Robert.

Lucy îi înțelese insistența. Era testul suprem al încrederii în el. Ochii li se întâlniră, iar ea știu că nu putea da greș de la prima provocare. Dacă avea să încerce să își învingă temerile și să fie o soție adevărată pentru el, dacă avea să îi ofere moștenitorul de care avea nevoie, trebuia să aibă aceeași încredere în el pe care el o avea în ea.

– Prea bine, spuse Lucy. Ne căsătorim mâine.

Capitolul 14

Robert stătea pe debarcader, privind apa. Era târziu. Se lăsase întunericul peste mare și doar vuietul valurilor trăda prezența întinderii de apă dinaintea lui. Undeva spre orizontul nordic, era Golden Isle, insula din proprietatea lui pe care, în mod rușinos, o neglijase de la moartea fratelui său. De când moștenise marchizatul Methven, vizitase sârguincios toate proprietățile care îi reveneau și vorbise cu cât de mulți localnici putuse. Investise mult timp, bani și efort în îngrijirea bunăstării lor. Apărase aceste pământuri nordice de invaziile lui Wilfred Cardross, dar Golden Isle era singurul loc unde nu pusese piciorul. Era singurul loc pe care nu voia să îl mai vadă vreodată. Era încărcat de prea multe amintiri ale morții lui Gregor, ale certurilor lui cu bunicul său și a înstrăinării de tot ceea ce îi era drag.

Robert avea un administrator care se ocupa de toate afacerile de pe insulă. În ceea ce îl privea, era suficient. Trebuia să fie suficient, pentru că nu era pregătit să facă mai mult de atât. Nu îi ceruse niciodată lui McTavish un raport despre Golden Isle, iar bărbatul nu îi oferise voluntar vreunul. Era ca și cum locul acela nu exista.

A doua zi, avea să părăsească Findon împreună cu soția lui, să meargă spre sud și să nu se mai gândească niciodată la Golden Isle.

Se mută de pe un picior pe altul, simțindu-se mistuit de vinovăție.

„Nu este suficient."

Văzu chipul lui Lucy în fața ochilor și îi auzi cuvintele la fel de clar de parcă i le-ar fi spus în față. La cină, ea încercase să îl facă să vorbească despre moartea fratelui său, despre cearta și înstrăinarea dureroasă de bunicul lui. Robert refuzase pentru că era rușinat de băiatul încăpățânat care fusese, care sacrificase totul pentru mândria lui. Nu voia ca Lucy să știe că fusese pripit și nesăbuit, atât de hotărât să îi demonstreze bunicului că nu îi păsa de clan, că era

pregătit să plece la mii de kilometri depărtare și să îi rănească pe cei pe care îi iubea. Nu voia ca ea să știe că era vina lui că Wilfred Cardross avea mijloacele necesare pentru a revendica proprietățile Methven, pentru că el plecase în străinătate și îi dăduse un avantaj dușmanului.

Lucy era puternică și curajoasă. Acum, după ce îi auzise povestea, Robert era uimit de curajul ei. Știa că Lucy nu ar fi de acord ca el să își neglijeze nici măcar un pogon din pământuri. Ea era pregătită să riște totul căsătorindu-se cu el pentru a contracara lăcomia și cruzimea lui Wilfred. Dacă Lucy avea încredere să facă acest lucru, el ar fi trebuit să aibă curajul de a-și înfrunta propriii demoni și să viziteze din nou Golden Isle.

Înjură în barbă, se aplecă și luă o pietricică, apoi o aruncă în apă și o auzi pleoscăind. Ascultă valurile spărgându-se pe țărm. În copilărie, iubise Golden Isle. El și Gregor petrecuseră foarte mult timp acolo.

Astă-seară nu se vedeau lumini pe întinderea apei. În vremuri de război, locuitorii insulelor foloseau o înlănțuire de făclii pentru a avertiza în privința pericolului și a cere ajutor, dar acum era liniște.

Robert deveni brusc neliniștit. Se întoarse și porni înapoi spre han. Străzile pietruite erau umede din pricina ploii. Lumina caldă care se revărsa de la ferestrele hanului îl chema, dar fereastra camerei lui Lucy era întunecată. Se întrebă dacă ea dormea sau dacă, asemenea lui, era neliniștită în acea seară. Robert simți o mândrie impulsivă și posesivă la gândul că, a doua zi, urma să se mărite cu el. Lucy MacMorlan era tot ce își dorea de la o soție, dar înțelegea cât de profund fusese afectată de experiența sarcinii și a morții surorii ei. Nu era de mirare că era îngrozită ca nu cumva să înfrunte aceleași pericole pe care le înfruntase Alice la vârsta de 16 ani. Perfecțiunea pe care muncise să o atingă avea sens. În încercarea de a ispăși ceea ce credea că era păcatul de a o lăsa să moară pe sora ei, se forțase să își creeze o imagine exemplară, pe care nimeni nu o putea menține, astfel că pasiunea ei se eliberase în alte modalități. Iar acum era pierdută și confuză, pentru că simțea o atracție foarte puternică față de el – Robert era convins de acest lucru –, dar se temea prea mult de consecințe pentru a ceda acelui sentiment, pentru a-i ceda lui.

Robert își îndesă pumnii încleștați în buzunarele hainei. Noroc că Hamish Purnell era deja mort, altfel el însuși l-ar fi căutat și l-ar fi ucis pentru că îi distrusese viitorul lui Lucy și o trădase pe sora ei.

Oftând, Robert trase zăvorul și intră în han. Voia să o vadă pe Lucy. Fu surprins de cât de puternică era dorința de a bate la ușa ei și de a-i cere să îl lase să intre. Avea nevoie de ea, și nu doar pentru a îndeplini termenii moștenirii. Avea nevoie de Lucy în moduri mai profunde și mai tulburătoare. Se încruntă. Vulnerabilitatea pe care o simțea îi era străină și nu îi plăcea deloc.

Exista o singură soluție. Deschise ușa cârciumii și porni în căutarea sticlei de coniac, nu a miresei lui.

Lucy visa. Alerga pe coridoarele întunecate, fără sfârșit și fără cale de scăpare, căutând cu disperare ceva ce nu găsea. Inima îi bubuia în piept, iar frica o hăituia asemenea unui câine de vânătoare.

Se trezi gâfâind, leoarcă de sudoare, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Sângele îi zvâcnea în urechi, iar cearșaful i se înfășurase pe picioare asemenea cătușelor. Treptat, inima i se domoli, iar ea începu să respire mai ușor, dar rămășițele coșmarului încă îi băntuiau simțurile.

„Alice."

Fu copleșită de senzația îngrozitoare de pierdere și de suferință. Se simțea speriată și îi era greață.

Clipi când văzu lumina cenușie a dimineții croindu-și drum spre pat. Ultimele frânturi ale coșmarului dispărură. Era ziua nunții ei. Starea de greață și teama o copleșiră din nou. Era ziua nunții ei și nu putea să se gândească decât la faptul că se simțea îngrozită de faptul că Robert nu avea să își țină promisiunea și că urma să insiste să consume căsătoria, iar ea avea să sufere, la fel ca Alice, să își piardă viața și să își dezamăgească pruncul.

Inima începu să îi bată din nou cu putere. Simți panica familiară instalându-i-se în piept, amenințând să o sufoce. Rămase nemișcată și respiră adânc. Încercă să își spună în sinea ei că avea încredere în Robert și că era un om bun, dar cuvintele fură ca o șoaptă în comparație cu teama. Se simțea captivă și panicată. Trebuia să găsească o cale de scăpare.

Apoi își aminti cuvintele lui Mairi: „Există modalități de a te asigura că nu se întâmplă acest lucru".

Încremeni, gândindu-se la vorbele surorii ei. Isobel McLain spusese că în sat locuia o femeie înțeleaptă, pe drumul către Thurso, care trata bolile localnicilor cu diverse tincturi și tratamente. Poate că femeia aceasta prepara și remedii împotriva sarcinii. Poate că aceea era o modalitate de a ști că era în siguranță.

Se dădu jos din pat, tremurând în aerul rece al dimineții. Servitoarea nu venise încă să aprindă focul, iar în cameră se lăsase răcoare. Tresări când picioarele ei desculțe atinseră podeaua rece.

Se îmbrăcă în grabă, deschise ușa camerei și coborî în liniște scările. Hanul se trezea încet la viață. Din bucătărie se auzeau voci și oale ciocnindu-se. Știa că trebuia să se miște repede.

Ieși pe ușa principală, fiind recunoscătoare că balamalele erau bine unse, iar ușa nu scârțâi. Aerul dimineții era rece și înviorător. Dinspre mare venise o pătură de ceață care atârna deasupra caselor asemenea unui sunet înăbușitor. Broboane umede de ceață îmbibară iute pelerina lui Lucy. Lumina era stranie, de un cenușiu palid. Tăcerea nu era deranjată nici măcar de trilul păsărilor. Lucy avu o senzație apăsătoare de singurătate.

Nu după mult timp, casele și prăvăliile începură să se rărească, iar drumul șerpui prin ceață spre Thurso. Erau doar vreo două ferme prin jur, tăcute și adormite. Câteva lumini licăreau în spatele obloanelor de la ferestre, care fuseseră coborâte din pricina vremii. Lucy își târî picioarele pe poteca dinspre ultima casă. O găină râcâia într-un țarc. Rațele începură să măcăne înaintea ei, spărgând liniștea.

Lucy bătu la ușa din lemn și așteptă. Nu veni nici un răspuns. Începu să se simtă neliniștită și era pe punctul de a o lua la fugă înapoi când ușa se deschise. O femeie apăru în prag, mai tânără decât își închipuise Lucy, cu un chip senin și un zâmbet cald. Nu părea surprinsă să fie deranjată atât de devreme într-o zi atât de capricioasă. Nu făcu o reverență, dar își înclină capul.

– Milady.

„Știe cine sunt..." Doar acest lucru fu cât pe ce să o facă să o rupă la fugă, dar femeia se retrăsese într-o parte, iar Lucy se trezi pășind peste prag și urmând-o.

Înăuntru era cald și destul de întuneric, singura lumină provenind de la focul care ardea în șemineu și de la lampa cu gaz de pe o comodă. Lângă foc erau puse la uscat frunze în coșuri. Femeia

gesticulă spre unul dintre scaunele cu spătar înalt, din trestie. Erau acoperite cu perne viu colorate. Încăperea era ordonată și confortabilă, contrastând atât de puternic cu starea de tristețe a lui Lucy, încât nu se simți în largul ei.

Nu voia să se așeze, se simțea prea agitată. Își împreună mâinile acoperite de mănuși.

– Doriți ceai, milady? întrebă femeia și încuviință din cap spre ceainicul care șuiera încet pe plită.

– Nu, mulțumesc, spuse Lucy. Eu...

Cuvintele i se blocară în gât. Acum, când venise momentul, habar nu avea cum să ceară ce îi trebuia.

– Trebuie să vreți ceva, zise femeia, înclinând capul într-o parte, asemenea unei păsări curioase. Ochii i se aprinseră brusc. Cu ce vă pot ajuta?

Lucy îi întâlni privirea și avu tulburătoarea senzație că femeia știa deja ce voia.

– Îmi fac griji pentru sănătatea mea, spuse Lucy grăbită. Am înțeles că prepari anumite tincturi...

Femeia încuviință încet din cap, privirea încă fiindu-i misterioasă.

– Am fost puțin cam fragilă în ultimele luni, continuă Lucy, iar doctorul m-a avertizat... Înghiți cu greu, forțându-se să spună minciuna. Trebuie să aștept puțin înainte de a avea copii, continuă ea, iar de data asta cuvintele se grăbiră să iasă. Să îmi recapăt puterile. Așa că aș vrea să evit... De fapt, ar trebui să nu rămân...

Femeia încuviință din nou.

– Atunci veți găsi altă cale de a revendica moștenirea împreună cu stăpânul.

– Așa este, zise Lucy, chinuită de vină. Deja am discutat despre asta. Curtea va hotărî în favoarea lui Lord Methven...

Minciunile i se uscară în gât, dar femeia deja încuviința din nou, întorcându-se spre un mic dulap din lemn de pe perete, de parcă nu o interesa cum funcționa Curtea regală.

– Există o tinctură de ierburi care v-ar putea ajuta, spuse ea. Din rută-de-grădină și busuiocul-cerbilor.

Lucy se simți atât de ușurată, încât genunchii începură să îi tremure. Se prinse de spătarul scaunului pentru a se sprijini.

– Funcționează? întrebă ea în șoaptă.

– Destul de bine, răspunse femeia și zâmbi. Mai multe femei din sat pot garanta asta. Deschise dulapul cu una dintre micile chei care îi atârnau de lanțul din talie. Vă aduc un borcan.

Lucy puse câțiva șilingi pe masă. Văzu privirea femeii căzând pe monede, apoi le luă și le băgă în buzunarul adânc al rochiei. Puse borcanul pe masă.

– Luați în fiecare zi, spuse ea. În felul acesta veți fi în siguranță.

Lui Lucy îi tremură mâna când luă recipientul și îl îndesă în buzunarul pelerinei.

– Mulțumesc, spuse ea cu glas tremurând.

Femeia încuviință pentru ultima oară cu aceeași expresie misterioasă, apoi Lucy ieși din casă, trăgând în piept aerul rece și împleticindu-se pe potecă.

Afară, ceața era la fel de densă ca înainte și parcă o învăluia în tristețe în timp ce mergea grăbită înapoi spre han, trecând pe lângă biserica în care urma să se căsătorească în acea după-amiază. Borcănelul cu tinctură i se lovea de picior în timp ce mergea, fiecare pas amintindu-i de trădarea ei. În loc să se simtă ușurată, se simțea vinovată, nefericită și rușinată de ceea ce făcuse.

„Ca să fii în siguranță..." Cuvintele lui Mairi îi răsunau în minte, dar își spuse în sinea ei că tinctura nu era decât o măsură de protecție în caz că Robert nu își ținea cuvântul.

Cu toate acestea, se simțea groaznic. Robert fusese sincer în privința nevoii de a avea un moștenitor și îi spusese că, în timp și cu încredere, el credea că ea avea să se simtă în siguranță și să consume căsătoria. Lucy spera să se întâmpla acest lucru. Își dorea cu disperare să fie adevărat și totodată se temea că nu avea să fie, că trecutul îi provocase răni de nevindecat.

Nu se așteptase să se simtă atât de nefericită pentru că îl înșela pe Robert. Era un om prea bun pentru a o învinui că nu putea rămâne însărcinată. Avea să meargă la curte și să își prezinte cazul. Cu puțin noroc și cu un avocat bun, Robert avea să câștige și să își păstreze proprietățile din nord. Și nu avea să afle niciodată că ea îl înșelase.

Lucy tremura în timp ce ridică zăvorul și intră în han, unde era cald. Isobel îi ieși în întâmpinare pe hol. Expresia neliniștită a hangiței se domoli când o văzu.

– Slavă Domnului! spuse femeia. Am crezut că ați fugit.

Lui Lucy îi clănțăneau dinții de frig.

– Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt, spuse ea.

Isobel ridică din sprâncene.

– Sunteți udă până la piele! Haideți să vă încălziți. E vremea să vă pregătiți.

În timp ce hangița porunci să i se aducă apă fierbinte și mâncare, Lucy urcă la etaj. În camera ei fusese aprins focul, iar atmosfera era caldă și plăcută. Își puse pelerina pe spătarul unui scaun și auzi borcănelul din buzunar lovindu-se de cadrul din lemn. Îl scoase grăbită și îl împinse în fundul unui sertar al dulapului.

Auzi pașii lui Isobel pe trepte și glasul entuziasmat al lui Bessie. Era timpul să se îmbrace pentru nuntă.

Ceața se ridică până când Lucy fu pregătită să plece la biserică, iar un soare palid trăgea cu ochiul printre nori. Iain McLain juca rolul tatălui ei și avea să o conducă la altar. El, Bessie și Isobel mergeau lângă Lucy în drum spre biserică. Satul era foarte liniștit. Pe străzi nu se adunaseră oameni și nu erau nici la ferestre pentru a o vedea trecând. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât parcă erau la o înmormântare. Lucy se simți și mai abătută din pricina liniștii.

– Vai de mine, spuse ea. Știam că nimeni nu va dori să celebreze căsătoria stăpânului cu o rudă a lui Wilfred Cardross, dar cine îi poate învinui?

Robert o aștepta la intrarea în biserică, conform tradiției. Era incredibil de chipeș, iar briza îi ciufulea ușor părul castaniu. Când o văzu, expresia feței i se relaxă, de parcă se temuse cu adevărat că Lucy fugise din nou de el. Lucy își aminti că Dulcibella îl părăsise în fața altarului și se simți foarte mândră că ea avea să fie cea care stătea lângă el în acea zi. Sentimentul o șocă. Fu atât de neașteptat pentru că ea fusese multă vreme victima fricii și a coșmarurilor. Dar Robert era acolo și părea atât de puternic și de protector, încât și lumea ei era mai puternică.

În timp ce păși pe potecă spre el, auzi ropote de copite pe drumul din spate și se întoarse. Văzu doi călăreți galopând spre ei, cu mantiile fluturând în vânt. Lucy îl recunoscu pe chipeșul văr al lui Robert, totodată cavalerul lui de onoare la nunta cu Dulcibella, care fusese sortită eșecului. Celălalt călăreț era...

– Mairi! strigă Lucy cu voce tremurândă când sora ei sări din șa și alergă spre ea, îmbrățișând-o puternic.

– Spune-mi că nu am ajuns prea târziu, zise Mairi. Am călătorit toată ziua și toată noaptea.

Pentru o clipă, Lucy nu putu să vorbească – era copleșită de emoții.

– Nu plânge, spuse Mairi, văzând cum îi sticleau ochii. Aduce ghinion pentru mireasă.

– Sunt lacrimi de fericire, spuse Lucy, apoi își șterse obrajii.

– Nu am putut rezista tentației de a-ți fi cavaler de onoare pentru a doua oară, îl auzi Lucy pe Jack Rutherford spunându-i lui Robert în timp ce îl bătu pe spate.

– Nu sunt sigur că ar trebui să îți permit asta. Prima dată a fost un dezastru, zise Robert, dar rânji în timp ce îi strânse mâna lui Jack.

– Depinde din ce perspectivă privești, zise Jack, făcând o plecăciune înaintea lui Lucy și afișând un zâmbet viclean. Lady Lucy, la dispoziția ta. Aș spune că Rob a scăpat ca prin minune data trecută dacă acest lucru înseamnă că se poate căsători cu tine. Îți mulțumesc pentru sacrificiul pe care îl faci acceptându-l ca soț.

– Ei bine, măcar nu a fost nevoit să se însoare cu mine, zise Mairi.

– Ar fi fost un sacrificiu prea mare, rosti Jack, iar cei doi se încruntară unul la altul, după care se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Spuneți-mi, zise Lucy grăbită, privind expresia furioasă a surorii ei și chipul încordat al lui Jack, cum ați ajuns aici la timp? Lord Methven m-a cerut în căsătorie abia seara trecută.

– Robert a fost mereu încrezător, spuse Jack. A trimis vorbă din Durness în urmă cu patru zile.

– Și Jack a fost mereu lipsit de tact, adăugă Robert. Nu am luat nimic de-a gata.

– Arogant, o auzi Lucy șoptind pe Mairi. Exact ca vărul lui.

Ziua se transforma ușor în cea mai stânjenitoare zi a nunții din istorie și nici măcar nu ajunseseră încă la altar. Lucy sparse din nou tăcerea.

– Ei bine, spuse ea, nu trebuie să îl facem pe preot să aștepte. O luă de mână pe Mairi și o trase după ea, spre intrarea în biserică. Tu poți fi doamna mea de onoare. Domnișoara de onoare este Bessie.

– Nu sunt îmbrăcată adecvat pentru asta, zise Mairi, coborând privirea pe poalele pătate de noroi ale rochiei, dar aș fi încântată.

Mairi îi zâmbi lui Bessie, care făcu entuziasmată o plecăciune.

– ... un adevărat coșmar, îl auzi Lucy pe Jack șoptindu-i lui Robert în timp ce mergeau spre ușa bisericii. Aproape că am strâns-o de gât de câteva ori în timpul călătoriei. Sper, pentru binele tău, că sora ei este diferită. Apropo, am primit o scrisoare de la Forres, trimisă printr-un emisar oficial. Ducele vă transmite cele mai bune urări și îți mulțumește pentru coniac.

– Coniac? întrebă Lucy, întorcându-se spre ei.

Robert îi zâmbi.

– Este o veche tradiție pe insulă. Când ceri unui bărbat mâna fiicei lui, îi oferi o sticlă din cel mai fin coniac.

– Mai degrabă îl mituiești ca să ignore scandalul, spuse tăioasă Mairi.

– Nu mă supărați! zise Lucy.

– Scuze. Obrajii lui Mairi încă ardeau în timp ce îl privea pe Jack. Îmi pare rău, Lucy. Nu am vrut să insinuez nimic.

– Ei bine, spuse Lucy, sunt o mireasă scandaloasă, fără îndoială. Ar trebui să îi fiu recunoscătoare lui Lord Methven pentru că îmi salvează reputația după ce mi-a fost pătată de vărul Wilfred.

– Lord Methven este norocos că te ia de soție, zise Mairi, privindu-l încruntată pe Robert, de parcă bărbatul ar fi comis o crimă atroce. Tu îi faci *lui* o favoare. Cât despre rudele lui îndoielnice... Îl privi cu superioritate pe Jack, care rânji, nelăsându-se intimidat. Să sperăm că nu vei fi obligată să petreci prea mult timp în compania lor.

– Poate că ar fi trebuit să vă cerem amândurora să vă lăsați armele la intrare, spuse Robert, privind de la Mairi la Jack și înapoi. Îi luă mâna lui Lucy și o petrecu peste brațul lui. Ești pregătită, iubirea mea?

„Iubirea mea..."

Lucy simți un nod în gât. Fără îndoială, nu era iubirea lui, dar cuvintele acelea erau un lustru plăcut dat unei căsătorii care se născuse din necesitate. Ea încuviință din cap și se apropie de el.

Împreună păși în interiorul răcoros și umbrit al bisericii.

Lucy se opri încremenită. Biserica era aglomerată, rândurile de bănci fiind pline cu săteni care purtau cele mai bune haine de duminică, având flori în mâini și zâmbete pe buze.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea.

– Sunt aici pentru tine, îi șopti ea lui Robert.

– Și pentru tine, spuse el, iar Lucy simți din nou amenințarea lacrimilor.

Slujba păru foarte scurtă. Isobel și Iain McLain fură martorii lor. Jack și Mairi se ignorară cu înțelepciune pe parcursul ceremoniei. Lucy nu își amintea prea multe din cele ce fuseseră spuse, doar că amândoi își spuseseră jurămintele, glasul lui Robert fiind puternic și ferm, iar el ținându-i mâna într-a lui.

După aceea, întreg satul păru să îi însoțească înapoi la han, copiii alergând pe lângă ei și aruncându-le flori la picioare. Cimpoaiele cântau, mulțimea aplauda, străzile erau pline de viață. Oamenii lui Robert aveau o stare festivă. Aduseseră mâncare pentru a sărbători la micul dejun de nuntă – carne de pui, ouă, cartofi, brânzeturi și turte delicioase cu unt cremos. Lucy și Robert fură conduși la masa mirilor. Oaspeții erau atât de numeroși, încât amândoi se înghesuiră unul în altul pe bancheta lungă. Lucy simți coapsa puternică a lui Robert lipită de a ei și i se păru imposibil să ignore atingerea. Luă o gură de vin pentru a se calma, dar i se îmbujorară obrajii.

– Așa e mai bine, spuse Mairi aprobator. Se așezase la mică distanță de Lucy, lângă Jack Rutherford, pe care îl ignora în mod deliberat. Înainte erai palidă ca un cadavru.

Lucy își spuse că nu era tocmai o descriere fericită a unei mirese, dar era destul de precisă. În ciuda vremii plăcute și a focului care ardea în șemineu, mâinile îi erau reci ca gheața, iar ea era speriată și înfrigurată. Se uită la el. Robert. Soțul ei. Mintea ei nu putea accepta acel fapt. Se întâmplaseră prea multe lucruri și prea repede, iar ea nu reușea să le înțeleagă. Schimbarea vieții ei din urmă cu o săptămână în viața ei de acum era uriașă, ca o prăpastie peste care nu știa cum să treacă.

Robert vorbea cu Iain McLain, iar în timp ce Lucy îl privea, el își goli cana cu bere, iar unul dintre ajutoarele de la bucătărie se grăbi să o umple. Simțindu-i privirea, se întoarse spre ea și îi zâmbi, apoi se aplecă mai aproape pentru ca doar ea să îl audă.

– Nu ai de ce să te temi, spuse el blând, iar Lucy roși din pricina faptului că el îi citise îndoielile în ochi.

Îi mângâie scurt obrazul, gestul fiind liniștitor, apoi trase farfuria spre ea. Lucy avea în față pui fript care mirosea delicios, dar, când îl gustă, avu impresia că mânca cenușă.

– Mănâncă, spuse Robert. Este bun și abia te-ai atins de el.

Lucy încercă. Încă i se oprea în gât, dar al doilea pahar cu vin o ajută. Treptat, își simți mușchii descleștându-se, iar ea începu să se relaxeze. Mai luă o gură de vin, mai mâncă puțin și conversă cu Mairi și cu Isobel. Apoi mesele fură împinse la perete, iar scripcarii puseră stăpânire pe spațiu, cântând mai întâi o melodie lentă, care părea mai degrabă de jale, dar trecură brusc la un dans vioi și rapid, cu strigăte și chiote de bucurie. Salonul prinse viață când oamenii începură să se învârtă în ritmul melodiei. Lucy i se alătură lui Robert pentru un dans country. Fu învârtită din mână în mână până în capătul șirului și ajunse înapoi în brațele lui, gâfâind și cu câteva șuvițe de păr pe față. El o sărută în prezența tuturor, iar mulțimea își chiui aprobarea. Scripcarii trecură la dansul miresei, iar Lucy dansă până ce rămase fără aer.

Câteva dansuri mai târziu, ușa salonului se deschise brusc și își făcură apariția niște figuri bizare, în costume de paie, pălării ascuțite și măști care le acopereau fețele. Oaspeții izbucniră în ropote de aplauze, iar muzica răsună mai tare și vioaie.

– Sper că vărul Wilfred nu se ascunde sub paiele alea, bâigui Lucy.

O siluetă costumată făcu o plecăciune înaintea ei, invitând-o la dans. Toată lumea râse și aplaudă când Lucy se ridică și i se alătură. Nu știa pașii, dar nici nu părea să conteze acest lucru. Șapte dintre localnicii din Findon executară un dans cu sabia. Lucy dansă din nou cu Robert, apoi cu Jack, după care se învârti fără oprire printr-o suită de dansuri în timp ce cimpoaiele și viorile țineau ritmul, iar mintea ei răsuna de muzică și râsete.

Apoi, brusc, se deschise iar ușa salonului. În prag stătea un bărbat extenuat în urma călătoriei. Intră împleticindu-se în salon.

– Milord!

Muzica se opri, iar râsetele se stinseră brusc. Cineva îl împinse pe nou-venit spre banchetă, unde luă loc recunoscător. Altcineva îi puse o cană cu bere în mână, iar el o bău dintr-o singură înghițitură.

Lucy simți că atmosfera devenise încordată și stranie. Toată lumea șușotea și aștepta.

– Milord. Bărbatul se șterse la gură cu mâneca. Eu sunt Stuart McCall. Vin din Golden Isle.

Lucy îl simți pe Robert încordându-se lângă ea și îl privi cu atenție. El era încremenit, privirea îi era rece și zâmbetul îi pierise. Ea simți emoțiile tulburătoare care puseseră stăpânire pe el – furie și încă ceva ce părea a fi durere. Îi studie chipul încordat și parcă vedea un străin. Nu înțelegea nimic, dar simți că Robert Methven pe care credea că începuse să îl cunoască dispăru.

– Sper că ai venit cu urări de bine cu ocazia nunții mele, zise Robert, dând cana cu bere pe gât.

Lucy văzu modul ferm în care puse cana goală pe masă și ridică privirea spre nou-venit. Era intimidant, dar bărbatul nici măcar nu tresări.

– Da, milord, spuse McCall. Și să vă cer ajutorul.

În încordarea lui Robert era ceva înfricoșător.

– Ajutorul meu? spuse el încet.

– Da, milord. Oamenii din Golden Isle mor de foame, milord, și nici un moșier nu s-a deranjat să ne viziteze în ultimii zece ani, de când...

Robert lovi masa cu palma, făcând-o pe Lucy să tresară.

– Aveți un administrator care se ocupă de nevoile voastre, spuse el pe un ton ferm și furios.

– Lui Neil McTavish nu îi pasă de insulă, spuse McCall deloc intimidat. Nu a făcut nimic să ne ajute când s-au uscat recoltele și când bărcile nu au mai vrut să facă negoț cu noi. Și nu ne-a protejat de Wilfred Cardross.

Un icnet se auzi în încăpere la mențiunea numelui lui Cardross. McCall îl privi pe Robert în ochi.

– Dumneavoastră sunteți stăpânul. E datoria dumneavoastră să ne ajutați.

Oamenii începură să șușotească în salon, dar se opriră când Robert privi furios în jur.

– Mă acuzi că nu mi-am făcut datoria? întrebă el încet.

De data aceasta, tăcerea fu apăsătoare. Lucy se simțea încordată și vedea că nimeni din cei prezenți nu îndrăznea să îl privească în ochi. În Findon, îl respectau foarte mult pe Robert. Ea aflase acest

lucru în doar două zile scurte. Oamenii aveau încredere în el și știau că era un om puternic, care avea să îi protejeze. Dar se părea că Golden Isle era slăbiciunea lui. Robert se spălase pe mâini de locul acela.

McCall își îndreptă umerii. Cuvintele lui dădură glas gândurilor lui Lucy.

– Am auzit că sunteți un om cinstit, zise el. Dar nu ați luat Golden Isle sub protecția dumneavoastră. Nu v-ați făcut datoria.

Robert se ridică în picioare. Cu ochi furioși, duse mâna la mânerul sabiei.

Jack Rutherford puse repede mâna pe brațul lui.

– Hai să ne retragem și să vorbim despre asta, Rob, spuse el încet.

– Nu în ziua nunții mele, mârâi Robert.

Se așeză și făcu semn să îi fie umplută cana. Gura i se schimonosise într-un mod hidos. Atmosfera din încăpere era pe punctul de a deveni violentă. Lucy simțea toate emoțiile din încordarea lui Robert – furie umbrită de rușine și durere, fără îndoială.

Simțea că Jack o privea, implorând din ochi să intervină. Fie îi supraestima influența, fie era disperat – probabil ultima variantă. Lucy simțea tensiunea în aer și privirile tuturor ațintite asupra ei.

Puse blând mâna pe încheietura lui Robert.

– Milord, spuse ea. Știu mai bine decât oricine pericolul reprezentat de vărul meu, Cardross, și mai știu că nu ai permite niciodată ca oamenii clanului tău să pățească ceva. Sunt pregătită să mă retrag. Ce-ar fi să discuți cu acești domni și apoi să mi te alături?

Lucy observă că tensiunea din ochii lui Robert se domoli ușor, dar încă îi simțea reticența. După un moment, el îi luă mâna într-a lui, îi sărută degetele și zâmbi vag.

– Cum dorești, milady.

Parcă întreaga încăpere răsuflă ușurată. Toată lumea se ridică în timp ce Lucy și Mairi părăsiră salonul. Câțiva oaspeți îi zâmbiră, alții încuviințară din cap către ea, dar respectul se citea în ochii tuturor.

Isobel McLain le conduse în camera din care plecase Lucy în acea dimineață pentru a merge la biserică. Făcuse curățenie, iar pe pat fuseseră presărate petale de trandafiri, parfumând aerul cu cea mai dulce mireasmă.

– Ce s-a întâmplat cu Lord Methven astă-seară? întrebă Mairi în timp ce o ajută pe Lucy să se schimbe în cămașa de noapte pe care Isobel i-o lăsase lângă șemineu pentru a fi caldă.

– Nu știu, răspunse Lucy. Era obosită și temătoare și o durea corpul din pricina tensiunii acumulate peste zi. Nu îl cunosc prea bine ca să știu ce s-a întâmplat cu el.

Ar fi vrut să o întrebe pe Isobel ce se petrecea, dar nu voia ca hangița să își dea seama cât de puține lucruri știa. I se părea umilitor.

– Când bărbatul acela a menționat Golden Isle, Methven s-a schimbat, zise Mairi. Sora ei nu păruse să o fi auzit pe Lucy, nici să observe neliniștea din glasul ei. Era totul în regulă înainte de asta, dar e clar că nu a vrut să meargă acolo...

– De ce nu îl întrebi pe domnul Rutherford? o întrerupse Lucy. El cu siguranță știe.

Acest lucru îi atrase atenția lui Mairi.

– Nu i-aș acorda lui Jack Rutherford nici măcar un minut din timpul meu, spuse ea tăioasă.

– Ce Dumnezeu a făcut de te-a supărat? întrebă Lucy, privindu-și sora. Pare încântător și este foarte chipeș...

– Este prea chipeș pentru propriul lui bine, spuse Mairi, care împături rochia lui Lucy cu gesturi atât de bruște, încât Lucy se temu că muselina delicată avea să se rupă. Și știe asta. Porc arogant!

– Vai de mine! spuse Lucy, încercând să își înăbușe zâmbetul. Chiar nu îl placi.

– Îl urăsc! izbucni Mairi. Abia aștept să nu îl mai văd. Mâine mă întorc în Edinburgh. Presupun că tu vei merge în Methven.

– Nu știu, spuse Lucy. Simți brusc un gol în stomac, tânjind după vechea ei viață. Nu știu unde mergem, zise ea încet, sau dacă vom avea un voiaj de nuntă. Totul s-a întâmplat atât de repede!

Mairi se așeză pe marginea patului.

– Presupun că în momentul ăsta ar trebui să îți dau niște sfaturi materne, zise ea.

– Materne, oh! Lucy își simți obrajii roșind. Te rog, nu te simți obligată să îmi dai sfaturi, spuse ea stânjenită.

Expresia lui Mairi se lumină.

– Ah, bine, dacă ați făcut-o deja...

– Nu am făcut-o, rosti sec Lucy. Adică eu... Noi... Este doar o căsătorie de formă.

Mairi ridică din sprâncene.

– Glumești.

Lucy se încruntă.

– De ce aș face asta?

– Pentru că... Mairi se opri și trase adânc aer în piept. Pentru că Methven te privește de parcă abia așteaptă să se culce cu tine, spuse ea. De aceea.

Lucy se îmbujoră și mai mult. Se simțea înfierbântată. Nu voia să îi explice detaliile lui Mairi.

– Nu ne cunoaștem bine unul pe celălalt, spuse ea.

Mairi își puse mâna peste a ei.

– Înțeleg, zise ea, deși era limpede că nu înțelegea. Dar cu timpul... Ei bine, el va dori un moștenitor...

Lucy încuviință din cap.

– Cu timpul.

Dar acum, când patul acela mare o chema, nu își imagina că avea să fie vreodată pregătită să facă acel pas.

– Dacă el este blând cu tine, nu va fi atât de rău prima dată, spuse Mairi. Este posibil să doară puțin și să nu îți placă prea mult, dar, dacă va fi prea rău, încearcă să te gândești la altceva – la un dans scoțian, la muzica cimpoaielor, la ce culoare ai vrea să aibă draperiile când vei remobila castelul Methven...

– Nu mă ajuți, o întrerupse Lucy.

Mairi se încruntă.

– *Încerc* să te ajut. Urma să spun că, treptat, va fi mai bine, și oricum vei fi însărcinată până atunci...

Lucy se înfioră și își încrucișă brațele la piept. Mairi merse la fereastră și o închise.

– Aerul este rece astă-seară, spuse ea. Urcă-te în pat! Totul va fi bine.

Mairi o înveli, o sărută pe obraz, apoi se retrase, părând brusc nesigură.

– Vrei să aștept cu tine?

– Nu, mulțumesc, spuse grăbită Lucy, apoi văzu expresia lui Mairi și își dădu seama că fusese puțin cam aspră și luă mâna surorii ei într-ale sale. Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit la nuntă,

spuse ea blând, sperând ca sinceritatea ei să îndrepte gafa. A contat foarte mult pentru mine.

Un zâmbet îi lumină expresia lui Mairi. Îi strânse mâna lui Lucy.

– Mă aşteptam să îi simţi lipsa lui Alice azi, spuse ea. Ştiu că eu nu sunt ea, că nu am fost niciodată la fel de apropiate...

Lucy clătină din cap iute, făcând-o să tacă.

– Sunt norocoasă că te am, spuse ea.

Mairi o îmbrăţişă scurt şi ieşi din cameră, iar Lucy rămase singură într-o tăcere apăsătoare. Petrecerea fusese reluată în salon. Auzea muzica şi vocile voioase. Nu ştia când avea să sosească Robert. Presupuse că avea să vină în camera ei pentru a salva aparenţele, chiar dacă nu avea intenţia să stea cu ea în această noapte.

Brusc, Lucy se simţi neliniştită, singură şi ezitantă.

Merse la scrinul cu sertare şi cotrobăi printre jupoane şi corsaje, până ce simţi forma rece şi tare a borcanului cu tinctură de busuiocul-cerbilor. Trebuia să o folosească doar pentru a fi în siguranţă.

Dar Robert spusese că nu avea de ce să se teamă, iar un instinct mai profund şi mai încăpăţânat decât teama o făcu să îşi dorească să aibă încredere în el.

Îngenunche lângă scrin, iar când frigul începu să îi cuprindă picioarele, puse încet borcanul în ascunzătoare, strângându-i capacul, şi se ridică.

Capitolul 15

Robert era prost dispus. După ce fusese de acord să discute cu Stuart McCall, nu mai puțin de cinci bărbați din Golden Isle se alăturară întâlnirii. Robert fu surprins de faptul că nu se așteptase la acest lucru. Era imposibil ca McCall să fi vâslit singur de pe insulă. Probabil că toți ceilalți așteptaseră afară momentul potrivit pentru a intra și a cere ajutorul stăpânului lor. Simpla lor prezență îl făcu să se simtă vinovat pentru anii în care îi neglijase. Nu îi plăcea să nu aibă dreptate, dar încă de noaptea trecută fusese chinuit de sentimente de vinovăție și de îndoială. Era o senzație nouă pentru el.

Oamenii de pe insulă se înghesuiră în micul birou al lui Iain McLain. Era o adunătură pestriță, părul lor blond și ochii de un albastru viu stând mărturie strămoșilor lor nordici. Refuzaseră invitația de a lua loc, cu excepția celui mai în vârstă dintre ei. Era unul dintre bătrânii insulei, iar Robert avu impresia că abia se ținea pe picioare. Toți păreau stânjeniți și îngrădiți, de parcă mediul lor natural era afară, în aer liber sau pe mare. Spațiile închise îi limitau.

Robert îl prezentase pe Jack ca fiind vărul lui și mâna lui dreaptă, iar bărbații de pe insulă încuviințaseră politicos din cap. Dar, văzând reticența și privirile lor precaute, îi era limpede că trebuia să încerce din greu dacă voia să le recâștige respectul și să-l păstreze. Nu îi putea învinui pentru acest lucru.

Ceilalți așteptară în liniște în timp ce McCall îi povesti lui Robert despre necazurile oamenilor lui de pe Golden Isle. Era evident că războiul împotriva Franței își lăsase amprenta asupra comerțului pe insule. Culturile fuseseră sărăcăcioase, iar acum populația era pe punctul de a muri de foame. Marina recrutase aproape toți tinerii de pe insulă, fără nici o compensație ca familiile lor să se descurce fără ei. McCall spuse că fuseseră luați chiar și băieți foarte tineri,

în vârstă de 12 ani. Robert se simți furios și mult mai vinovat. Lăsase Golden Isle pe mâna administratorului și nu dorise să știe nimic despre insulă.

McCall îl învinuia pe administrator. Făcu acuzații grave la adresa lui McTavish, spunând nu doar că neglijase bunăstarea oamenilor, că nu reușise să importe mâncarea de care era nevoie și să vândă bunurile la prețuri corecte, dar și că era plătit de Wilfred Cardross. Imediat ce fu menționat numele lui Cardross, atmosfera din încăpere deveni rece și aspră. Bărbații se foiră de pe un picior pe altul, șoptind între ei. Se lăsă un moment de tăcere. Robert simți ceva în aer – reticență. Bărbații se uitau pieziș la McCall, așteptând, iar acesta trase adânc aer în piept.

– Cardross este un trădător, spuse el. A folosit în secret Golden Isle ca loc de întâlnire cu nave franceze inamice.

Robert îl văzu pe Jack îndreptându-și umerii și mijind ochii cu interes. Până în acel moment ascultase politicos, dar Robert știuse că atenția vărului său era în altă parte. Dar acum i se trezise interesul. Nimic nu îi plăcea mai mult lui Jack decât o provocare.

– Îl acuzați pe Wilfred Cardross de trădare, spuse Robert. Trebuie să fiți foarte siguri de fapte.

Toți bărbații îl priviră, iar în ochi li se citi certitudinea.

– Nu încape nici o îndoială, spuse unul dintre ei, arătând de parcă ar fi vrut să scuipe pe podea la menționarea numelui lui Cardross, dar prezența moșierului îl făcu să se răzgândească. Am văzut cu ochii mei barca aia cu pânze pe care o numește vapor. Stă acolo în port și se întâlnește cu corsarii francezi.

– Ia de la ei coniac și dantelă, spuse alt bărbat, și le dă la schimb informații.

– Ce fel de informații? întrebă tăios Robert.

– Despre sistemele de apărare, despre numărul trupelor și despre manevre, spuse încet McCall. Detalii despre garnizoana din Insulele Shetland.

Ceilalți încuviințară din cap.

– Unul dintre oamenii lui Cardross era băiatul cel mic al lui Frazer din Orkney, spuse un bătrân. El l-a dat de gol când Cardross l-a trădat pe fratele lui, dându-l Marinei.

– Trădător fățarnic!

– Dezertor!

– Ne-a furat drepturile la comerțul liber, spuse cineva, furios că propriile acțiuni de contrabandă ilegală ale insularilor fuseseră limitate de acțiunile lui Wilfred Cardross.

– Ticălosul!

Cuvântul fu rostit cu mult venin. Robert simți ura și violența din încăpere crescând de parcă ar fi fost o ființă vie.

– Problema a fost că nimeni nu l-a crezut pe băiatul lui Frazer, spuse cel mai bătrân dintre ei. Dar în dumneavoastră ar avea încredere, stăpâne! Pe dumneavoastră v-ar crede.

– Da, spuseră toți la unison, dând aprobator din cap.

Toate privirile erau ațintite asupra lui Robert.

El avu nevoie de timp să răspundă. Știa că, dacă îl acuza pe Wilfred Cardross de trădare fără să aibă dovezi, nimeni nu avea să îl creadă. Contele pur și simplu avea să pretindă că Robert folosea acuzații false pentru a-i compromite cazul la curte. Avea să invoce că dușmănia îi motiva acuzațiile, nu faptele. Și dacă Robert nu putea aduce dovezi, el însuși urma să aibă probleme.

Se uită la Jack. Vărul lui știa la ce se gândea Robert – dacă voiau să îl prindă pe Cardross, trebuiau să-i întindă o capcană. Lui Robert îi convenea de minune. Încă de când văzuse cum îi răniseră oamenii lui Cardross chipul lui Lucy, își dorise să îl vâneze și să îl omoare.

– Mai bine ați lăsa în seama mea această chestiune, spuse Robert.

Bărbații îl priviră fără să clipească.

– Dar îl veți da pe mâna autorităților? întrebă cel mai bătrân dintre ei.

– Jur! răspunse Robert. Neglijența lui permisese să se întâmple acest lucru. Era responsabilitatea lui să rezolve problema. Voi porni spre Golden Isle poimâine după-amiază, odată cu fluxul, zise el, ridicându-se în picioare.

Îl acel moment, îi văzu pe bărbați luminându-se la față. În ochi li se citea speranța. Se priviră reciproc și dădură aprobator din cap. Robert îi întinse mâna lui McCall, apoi le strânse și celorlalți mâinile.

– Mergeți la petrecere, spuse el. Trebuie să discut cu vărul meu.

– Vă dorim multă fericire în căsnicie, spuse bătrânul înțelept, ridicându-și pălăria în semn de respect. Chiar dacă v-ați căsătorit cu o rudă a lui Cardross.

Jack trasa gânditor conturul unei corăbii pe spatele unuia dintre registrele financiare ale lui McLain. Ridică privirea când ușa se închise în urma bărbaților. Ochii verzi îi licăreau.

– Ce vom face, Rob?

– Credeam că vei călători înapoi spre sud cu Lady Mairi MacLeod, zise Robert.

Jack se încruntă.

– Prefer să te ajut aici, zise el, ridicându-se de la birou. Îmi plac insulele nordice. Îmi amintesc de sălbăticia Canadei, unde nu ajungea brațul legii. Își îndesă mâinile în buzunarele jachetei. În plus, îmi plac provocările. Altfel, mă plictisesc de moarte.

– Credeam că Lady Mairi este o provocare, zise Robert.

Jack se încruntă din nou.

– Vezi-ți de treaba ta, zise el, altfel te provoc la duel în noaptea nunții tale! Vorbeam despre Cardross.

Robert zâmbi și acceptă schimbarea subiectului.

– Crezi că este un trădător?

– Nu am nici cea mai mică îndoială, spuse Jack fără să ezite. Toate informațiile se potrivesc. Are buzunarele goale, le este dator vândut cămătarilor, este în slujba francezilor, tu te întorci, iar el nu doar că este în pericol de a nu putea revendica Golden Isle, ci și activitățile lui trădătoare sunt pe cale să fie date în vileag. Jack rânji. Va fi îngrozit.

– Bun, spuse Robert. Vreau să mergi la Methven, să alegi treizeci dintre cei mai buni oameni ai noștri și să-i aduci aici, în Findon. Fă-o discret. Nu vreau să afle Cardross ceva.

Jack încuviință din cap, încă zâmbind.

– Vrei ca totul să fie pregătit când va veni după tine, zise el.

– Da, confirmă Robert. Mă voi folosi de McTavish pentru a-l ademeni pe Cardross. Îi voi insinua câteva idei în minte. Dacă este cu adevărat omul lui Cardross, îi va trimite vorbă imediat. Iar când va veni, îl voi aștepta.

– Intenționezi să o iei pe Lady Methven cu tine pe Golden Isle? întrebă Jack.

Robert se încruntă.

– Ce treabă are bunica noastră cu asta?

– Mă refer la soția ta, prostule. Ar fi mai sigur să o trimitem pe Lady Lucy în Methven până când îl prindem pe vărul ei.

– Lucy rămâne cu mine, spuse Robert, simțindu-se foarte protector și posesiv.

Nu voia ca Wilfred Cardross să ajungă în preajma ei, iar cea mai sigură cale de a se asigura de acest lucru era să o țină lângă el și sabia lui. Își aminti cum se simțise când o văzuse pe Lucy luptându-se cu oamenii lui Cardross pe malul lacului. Fusese cuprins de un sentiment de groază cum nu mai experimentase niciodată. Încercase să își spună în sinea lui că se simțise astfel doar pentru că Lucy era cheia salvării moștenirii lui, dar nu i se păruse corect pentru nici unul din ei. Ceea ce simțea pentru ea era un amestec de sentimente adânci și fusese astfel încă de la început. Lui nu îi plăceau emoțiile adânci. Întunecau judecata omului și îi luau puterea. Totuși, începuse să își dea seama că, atunci când venea vorba de Lucy, nu putea să aleagă ce simțea.

Ridică privirea spre Jack și se întrebă dacă nu cumva trădase mai multe emoții decât intenționase. Dar vărul lui nu spuse nimic, doar ridică paharul cu coniac într-un toast.

– Bine atunci. Nu mai pierde timpul, zise Jack, încuviințând din cap spre ușă. Ai nevoie de un moștenitor înainte să te ucidă Cardross.

„Ai nevoie de un moștenitor..."

Robert nu știa ce anume trăda expresia lui, dar, orice ar fi fost, Jack coborî încet paharul și miji privirea.

– Scuze, spuse el. E un subiect sensibil? Lady Lucy este deja...

– Nu, se răsti Robert, vrând brusc să își lovească vărul.

– Oh, spuse Jack. Atunci...

– Este doar o căsătorie de formă, zise Robert, întrebându-se de ce i se destăinuia tocmai lui Jack, dintre toți oamenii.

Poate că băuse prea mult coniac.

Jack aproape că se înecă cu băutura. Robert fu nevoit să îl bată pe spate și o făcu cu mare satisfacție.

– Glumești, spuse Jack, care tușea în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraji. Sau poate că ai înnebunit.

– Se cheamă răbdare, zise Robert printre dinții încleștați. Nu e o virtute cu care tu ești familiar.

– Te contrazic, rosti Jack. Ce naiba a fost în capul tău? Să accepți o căsătorie de formă când ai dorit-o din clipa în care ai văzut-o?

– Vezi-ți de treaba ta, spuse Robert, altfel te provoc la duel în noaptea nunții mele.

Jack oftă, dând paharul pe gât.

– Trebuie să cred că știi ce faci, pentru binele clanului Methven.

– Știu ce fac, răspunse el.

– Bine, spuse Jack, apoi gesticulă spre ușă. Acum du-te și joacă șah cu proaspăta ta soție sau ce fac oamenii când se căsătoresc doar de formă.

Ieșiră amândoi din birou. Jack se întoarse la petrecere, iar Robert urcă scările cufundate în întuneric. Își trecu o mână prin păr. Se simțea obosit și avea o durere de cap cruntă, de parcă ar fi băut prea multă bere. Intră în camera lui, se spălă pe față pe întuneric, apoi merse la fereastră, își sprijini palmele pe piatra rece și privi marea.

Știa că trebuia să își țină cuvântul și să se întoarcă pe Golden Isle, dar în acea seară nu mai voia să se gândească la asta. O voia pe Lucy. Avea nevoie de ea.

Ieși pe hol. Pe sub ușa camerei lui Lucy, aflată vizavi de a lui, încă se vedea lumină. Robert bătu la ușă și intră.

Spre surprinderea lui, ea era încă trează. Stătea în pat, purtând o cămașă de noapte albă, iar Robert observă amuzat că și-o închisese până la gât. Lucy citea un volum subțire, cu coperte din piele.

Robert rânji. Arăta exact așa cum se așteptase, foarte cuviincioasă și respectabilă, într-o manieră care ar fi trebuit să îi interzică să o atingă. Din păcate, întocmai aspectul ei îngrijit îl făcu să își dorească să o răvășească. Doar că îi promisese contrariul, iar el era un gentleman de cuvânt.

Lucy ridică privirea din carte, dându-și de pe față părul care licărea precum frunzele tomnatice în lumina palidă. El ardea de nerăbdare să îl atingă, să își cufunde chipul în părul ei mătăsos, așa cum își dorise din prima clipă în care o văzuse.

– Credeam că dormi deja, spuse Robert țâfnos. A fost o zi lungă și păreai destul de obosită.

Lucy își mușcă buza, iar el își dori să nu fi spus nimic. Nu era tocmai un compliment plin de tact pentru mireasa lui, despre care credea că era minunată, elegantă... și încordată. Nici nu îi ușurase situația la petrecerea de nuntă. Robert era conștient de acest lucru și se simțea vinovat. Faptul că i se amintise de Golden Isle

și de modul în care îi dezamăgise pe oamenii de acolo îl înfuriase, iar toată lumea resimțise efectele proastei lui dispoziții.

Își dorea să nu fi fost de acord cu condițiile ei. Voia să o posede chiar în acel moment și să se lase purtat de val, să savureze dulceața ei, să o lase să îi alunge întunericul din suflet. Robert nu voia să se gândească la trecut. Mai mult, nu voia să zăbovească asupra lucrurilor pe care nu le putea avea. Trebuia să își cucerească soția cu tandrețe, să o ajute să își depășească temerile, nu să îi ignore sentimentele. Durerea de cap i se înteți.

– Ai fost minunată, se grăbi el să adauge, știind că vorbise ca un băiețel stângaci. Am vrut doar să spun...

– Am fost agitată, zise Lucy, lăsând cartea deoparte.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, erau plini de candoare. În acel moment, Robert înțelese și se simți din nou foarte protector.

– Ți-am promis că nu te voi răni, spuse el, dar cuvintele ieșiră mai aspre decât intenționase.

Lucy făcu ochii mari.

– Știu asta. Dintr-odată, vorbi cu adevărat precum fiica unui duce. Am încredere în cuvântul tău. Dar căsnicia înseamnă mai mult decât ceea ce se întâmplă în dormitor. Lucy își plecă privirea și începu să frământe marginea păturii în mâini. Nu sunt sigură că știu cum să fiu soție, zise ea. Am avut foarte puțin timp la dispoziție să mă pregătesc.

Robert se așeză pe marginea patului și îi luă mâinile într-ale lui.

– Știi la fel de multe ca mine, spuse el. Nici eu nu am mai multă experiență ca soț.

Lucy schiță un zâmbet.

– Presupun că nu, zise ea.

– M-am concentrat atât de tare pe dorința de a-mi găsi o soție, încât nu m-am gândit nici o clipă la ce se întâmplă după nuntă, spuse Robert.

Nu știa de ce era atât de sincer cu ea. Nu era obișnuit să își descarce sufletul, dar sinceritatea ei merita să i răspundă cu aceeași monedă.

Zâmbetul lui Lucy se lărgi.

– Nu mi-am închipuit că și tu ești agitat.

– Sunt îngrozit, o corectă Robert.

– Vai de mine! zise Lucy sfioasă. Te rog să mă ierți dacă îmi este greu să cred acest lucru. Nu te văd speriindu-te prea ușor.

– Dar m-am gândit la o cale prin care m-ai putea ajuta.

– Da? întrebă Lucy și ridică din sprâncene.

– Vreau să stau aici, cu tine, în noaptea asta, spuse el blând.

Prudența se aprinse brusc în ochii ei, ștergându-i zâmbetul.

– Dar ai spus...

Robert îi puse un deget peste buze, iar Lucy tăcu.

– E în regulă. Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să fiu cu tine, spuse el, șocat de faptul că era la un pas de a o implora. Nu voia să fie singur. Știa că avea nevoie de ea. Te rog! zise Robert.

Lucy nu păru convinsă în totalitate. Robert se aplecă și o sărută blând. Buzele ei erau extraordinar de moi. Trupul lui se încordă, parcă trezindu-se la viață. Ea nu se retrase din sărut, dar nici nu îl sărută înapoi. Robert îi simți nesiguranța și teama. Lucy avea încredere în el, dar era o încredere pe muchie de cuțit, pe care el nu i-o putea înșela în acest moment, chiar dacă în sinea lui se blestemă pentru propriul simț al onoarei. Totuși, existau alte modalități de a spori intimitatea între ei până când Lucy era pregătită să consume căsătoria. Nu avea să își depășească niciodată temerile dacă păstrau distanța. Dimpotrivă, aveau să se îndepărteze și mai mult, până când ar fi devenit doi străini. Robert nu avea de gând să permită să se întâmple acest lucru.

Își scoase încălțările și le aruncă într-un colț. Lucy îl privea, iar confuzia i se citea în ochii albaștri. Robert își scoase jacheta și își trase cămașa peste cap. Acum Lucy făcu ochii mari, privindu-i trunchiul dezgolit.

– Ai frați, spuse Robert pentru a sparge tensiunea. Sigur trebuie să fi văzut un bărbat dezbrăcat.

– Când eram mai mici. Dar ei nu arată ca tine, spuse ea, iar glasul îi era gâtuit de emoție. Lachlan este slăbuț, iar Angus e durduliu. Ei nu au... mușchi.

Își luă privirea de la pieptul lui, clipind de parcă ar fi fost orbită brusc de lumina zilei. Robert fu încântat de reacția ei – îl făcu să se simtă ca un zeu.

Totuși, pantalonii trebuiau să rămână pe el momentan. Nu voia să o șocheze.

Stinse lumânarea și se strecură în pat lângă ea. O simți depărtându-se de el câțiva centimetri și își mușcă buzele pentru a-și înăbuși zâmbetul.

– E destul loc pentru amândoi, spuse el. De fapt, nu era adevărat. Patul era mic. Mâneca din bumbac a cămășii ei de noapte îi atinse brațul gol. Mai jos, șoldul lui Lucy era înghesuit lângă al lui, iar coapsa ei dezgolită era caldă pe pantalonii lui. Robert scrâșni din dinți.

Stătură încremeniți câteva minute bune. Robert îi auzea respirația sacadată. Lucy era rigidă precum o statuie. Se mai trase câțiva centimetri, dar el o prinse de braț pentru a o împiedica să cadă din pat. Se sprijini în cot și îi dădu blând părul de pe față. Pielea ei era precum mătasea, fină și ispititoare. Ah, nu ar fi trebuit să facă asta! Robert intenționase doar ca Lucy să se obișnuiască să împartă patul cu el, nimic mai mult, dar dorința îl împinse să fie nesăbuit.

– Dacă îți promit că nu merg mai departe, spuse el, mă săruți? întrebă el, sperând ca Lucy să nu își dea seama din glasul lui cât de mult își dorea ca ea să accepte.

Ei aproape că i se tăie respirația. Sânii i se ridicară, atingându-i ușor pieptul. Își dădu acordul printr-un sunet jos, gutural, ce îi întări și mai mult mădularul. Slavă Cerului că Lucy nu știa acest lucru, altfel ar fi sărit din pat!

Robert o sărută din nou. De data aceasta, după ezitarea inițială, buzele ei deveniră calde sub atingerea lui, se mișcară și se deschiseră. Un val de dorință arzătoare îl izbi, dar îl controlă cu o voință de fier și, în loc să o sărute pasional, se retrase.

Lucy îl privea de parcă el ar fi fost o dilemă complexă, pe care nu o putea descifra. Puse mâna pe obrazul lui și își plimbă degetele pe pielea lui aspră. Robert închise ochii și se abținu din răsputeri să nu geamă.

De data aceasta, ea fu cea care îl sărută, curioasă, strecurându-și mâna pe ceafa lui și coborându-i buzele pe ale ei. Fu ușor stângace și lipsită de experiență, dar Robert o lăsă să exploreze, simțind curiozitatea din spatele temerii ei și vrând ca Lucy să o elibereze total. Limba ei se strecură între buzele lui, gustându-l și descoperindu-l. Explorarea ei inocentă era atât de excitantă, încât Robert avu senzația că avea să explodeze, dar cumva reuși să nu o facă.

– E totul în regulă? șopti el când buzele li se despărțiră.

Lucy clipi. Ochii albaștri îi erau somnoroși.

– E plăcut să te sărut, șopti ea. Asta mă îngrijorează.

– Nu îți face griji, zise Robert. Absolut deloc.

Brusc, o umbră vagă îi străbătu privirea lui Lucy.

– Cred că încerci să mă seduci, spuse ea.

– Nu încă, spuse Robert, sperând că era adevărat. Zâmbi. Ai cuvântul meu.

Lucy încuviință din cap, iar el observă că începu să se relaxeze. Cel de-al treilea sărut fu atât de plăcut, încât aproape că spulberă toate intențiile onorabile ale lui Robert, lăsând loc unor promisiuni fierbinți și excitante. Se retrase și o privi, observând cum sânii ei urcau și coborau ușor sub materialul fin al cămășii de noapte și cum obrajii îi ardeau. De data aceasta, Lucy nu deschise ochii.

Amurgul punea stăpânire pe încăpere. La parter, petrecerea continua, oaspeții cântând cu voioșie și dansând zgomotos.

Robert îi dezlegă funda de la gâtul cămășii. Mătasea fină îi alunecă printre degetele tremurânde. Își aplecă ușor capul și își plimbă limba pe porțiunea expusă a gâtului ei, gustându-i pielea sărată și caldă. Lucy scoase un sunet înăbușit, dar nu se mișcă. Robert își simți mădularul mai încordat decât crezuse vreodată posibil. Încet și cu grijă, îi dezgoli umărul și îi presără săruturi deasupra claviculei, pe gât și în mica scobitură a urechii, după care reveni la baza gâtului, unde pulsul lui Lucy zvâcnea nebunește sub buzele lui.

Ea deschise ochii.

– Este plăcut, șopti ea. Mulțumesc.

Era politicoasă, iar acest lucru îl făcu pe Robert să zâmbească. Totodată, aprinse în el dorința de a o răvăși fără rețineri și politeți. Dar, din nou, se abținu.

– Poate fi și mai plăcut, spuse el. Dar vom mai aștepta pentru asta.

El se întrebă dacă își imaginase licărul de dezamăgire din ochii ei. Lucy îi spusese că nu se temea de intimitate în sine, iar el observă că era adevărat. Consecințele pasiunii erau cele care o speriau.

O sărută iar. Din nou, Lucy răspunse cu încredere și cu o dorință care aproape că îl învinse.

„Doar puțin mai mult..."

Robert îi trase decolteul cămășii puțin mai jos, pentru a o săruta în micul spațiu dintre sâni. Pielea ei era delicios de caldă și fină și mirosea a lavandă și a trandafiri. Îi văzu sfârcurile împungând mătasea subțire. O dorință arzătoare îl străbătu și îl făcu să se retragă brusc.

– Suficient, spuse el, altfel îmi voi încălca promisiunea.

Lucy deschise ochii. Păru confuză pentru o clipă, apoi înțelese și roși.

– Vrei să mergi în camera ta? întrebă ea.

– Nu, răspunse Robert, rugându-se să își păstreze autocontrolul. Vreau să stau aici, cu tine.

Lucy încuviință din cap și închise ochii. Oftă încet, apoi se ghemui în scobitura brațului lui protector. Corpul ei se împinse ușor lângă al lui.

„Dumnezeule!" Robert știa că ar fi trebuit să îl bucure faptul că Lucy avea o asemenea încredere în el, dar se întrebă, aproape cu disperare, dacă toate nopțile pe care urma să le petreacă alături de ea aveau să treacă în această stare de excitare neputincioasă. Oftă, mult mai frustrat decât ea, închise ochii și încercă să adoarmă.

Vreo două ore mai târziu, încă nu adormise complet când țipătul lui Lucy îl trezi de-a binelea. Duse mâna la pumnal, dar apoi își dădu seama că un coșmar, nu un intrus o deranjase. Se întoarse pe o parte și o privi. Lucy era întinsă pe spate, cu ochii mari și gâfâind violent. Pielea îi era acoperită de un văl de sudoare, iar când o atinse, chipul îi ardea și mâinile îi erau reci ca gheața. Încercă să o tragă spre el, dar ea se împotrivi.

– E în regulă, îi spuse el încet, vorbindu-i ca unui copil pentru a o liniști. A fost doar un vis urât, nimic mai mult. Ești în siguranță cu mine.

Lucy ridică privirea spre chipul lui, iar Robert îi citi disperarea în ochi.

– Alice, spuse ea.

Își dăduse și el seama. Lucy spusese că avea des coșmaruri. Robert nu putea avea pretenția ca ele se dispară atât de repede. Își reprimă furia și disperarea provocate de faptul că temerile ei ieșiseră la suprafață atât de curând. Era un semn că se temea de căsnicia ei, că era îngrozită de gândul de a-i oferi un moștenitor.

Dar nu se putea lăsa și el copleșit de disperare. Fără îndoială, nu avea de gând să renunțe acum, când abia începuseră.

Blând și cu grijă, o trase înapoi în brațele lui. O simți tremurând și o încălzi cu corpul lui. Treptat, tremuratul se domoli, iar trupul ei se relaxă din nou lângă al lui.

– Mulțumesc, șopti ea.

Robert observă licărul lacrimilor pe obrazul ei și le șterse cu podul palmei.

– Culcă-te la loc, șopti el.

O ținu în brațe până când adormi.

Era ciudat să se trezească cu un bărbat în pat. Era o senzație nefamiliară și stânjenitoare. Lucy se trezi de îndată ce lumina palidă a dimineții începu să se strecoare pe sub obloane și să se reverse în cameră. Coșmarul se stinsese, alungat de blândețea lui Robert și de căldura corpului său. Își aminti că adormise în brațele lui și avu o senzație stranie de liniște.

Rămase nemișcată o clipă, gândindu-se la situația aceea bizară, apoi se întoarse și își privi soțul. Robert dormea, pătura acoperindu-l până la șolduri, și ținea brațul bronzat în mod protector peste corpul ei. În lumina cenușie, Lucy observă perfecțiunea musculaturii lui – parcă ar fi fost o statuie din marmură din biblioteca de la Forres. Doar că Robert era cald, viu și puternic, iar ea își dorea foarte mult să îl atingă, și nu cu interesul detașat pe care îl simțise pentru acele sculpturi reci, ci cu lăcomie și curiozitate.

Simți o senzație învolburându-se înăuntrul ei, iar în acel moment își aminti sărutările și mângâierile lui Robert din seara trecută. Ea fusese obosită, agitată și încordată, dar avusese încredere în el, iar Robert nu își încălcase cuvântul. Lucy se înfioră ușor când își aminti cum buzele lui se plimbaseră pe pielea ei. Duse mâna la gât și urmă cu degetele traseul lor. Noaptea trecută fusese aproape prea epuizată și speriată pentru a fi excitată. Aproape. Totuși, dorința îi fusese trezită. Iar în acea dimineață era și mai puternică. Lucy se simțea plină de viață și dornică într-un mod pe care nu îl înțelegea.

Cedând unui impuls căruia nu voia să i se împotrivească, puse mâna pe pieptul lui Robert, peste inima lui. Pielea lui era caldă și

fermă la atingere. Lucy voia să își pună buzele pe el și să îl guste. Gândul fu șocant pentru ea. O făcu să tresară. Se aplecă spre el, studiindu-i chipul, micile riduri de expresie din coada ochilor, genele lungi și dese și linia puternică a pomeților. Pe obraji și maxilar începuse să îi crească barba, dându-i un aspect aspru. Era fascinată. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat, nu în felul acesta.

Robert ridică mâna, prinzând-o pe a ei pe pieptul lui. Genele îi tremurară ușor, apoi el deschise ochii de un albastru intens. Zâmbi – un zâmbet somnoros, care trezi o senzație stranie în pieptul lui Lucy.

– Bună dimineața, spuse el blând.

Își strecură mâna în părul ei și o trase spre el pentru a o săruta.

– E prea devreme să ne trezim, șopti Robert fără să întrerupă sărutul. Lumea încă doarme.

Era adevărat că hanul era încă tăcut. Lucy se trezi și ea șoptind:

– Atunci, ce ar trebui să facem?

Robert zâmbi. O trase în căldura așternutului și începu să o sărute din nou, așa cum o făcuse noaptea trecută – sărutări lungi și lente, dulci și languroase, care o înfierbântau pe Lucy. Era diferit să o facă acum, în lumina dimineții; era chiar mai senzual. Simțurile lui Lucy fură copleșite de mirosul pielii lui, care se îmbină cu aroma vagă de lavandă a așternuturilor și îi făcură capul să se învârtă de dorință. Robert o tot sărută, iar ea pierdu noțiunea timpului și spațiului, fiind conștientă doar de el, de căldura corpului lui, de atingerea mâinilor și a gurii lui. Când se desprinse din sărut, în cele din urmă, amețită și copleșită de dorință, observă că, între timp, cămașa îi alunecase de pe umeri. Totodată, i se ridicase de pe picioare, iar materialul era înfășurat în jurul coapselor. Se simțea captiva cămășii și voia să se elibereze din strânsoare.

Își dorea foarte multe lucruri.

– Ești bine, scumpo?

Robert o mângâie pe obraz. Degetele lui erau reci, în timp ce ea se simțea înfierbântată.

– Nu, răspunse ea îmbufnată. Vreau...

El râse.

– Nu putem să facem asta.

„Cât de provocator!" Dorința fierbinte și apăsătoare dinăuntrul ei aproape că o făcu să lovească salteaua cu pumnii de frustrare. De ce trebuia să o tortureze corpul ei, când mintea nu o lăsa să fie liberă? Pentru o clipă, oscilă între dorință și teamă; pentru o clipă, avu impresia că dorința putea chiar să învingă, dar apoi balanța se înclină și teama familiară se întoarse ca o capcană din oțel, alungând toată plăcerea. Lucy se simți din nou singură și pustiită.

Își mușcă buza. Nu avea de gând să plângă.

Cu o explozie bruscă de energie, dădu pătura la o parte și se ridică. Orice era mai bine decât să zacă în pat și să se lase copleșită de întunericul care amenința să pună stăpânire pe ea.

– Eu mă ridic, spuse ea.

– Vino înapoi în pat, zise Robert pe un ton jos.

Lucy se înfioră din nou, de data aceasta nu doar din pricina frigului sau a fricii.

– Nu, eu...

– Trebuie să vorbim, spuse el, proptindu-se în cot. Era ciufulit și arăta delicios. Lucy simți un fior de dorință. Era atât de chipeș! Inima i se strânse de fericire, dar și de durere. Porni spre ușă, apoi își aminti că erau în camera ei și își dădu seama că nu avea unde să fugă.

– Nu cred...

– Ești speriată, spuse el sec, refuzându-i șansa de a se preface. Înțeleg. Dar totul va fi bine acum, Lucy. În ochii lui se citea blândețea, iar acest lucru o făcu să plângă. Voi avea eu grijă de tine.

Lucy voia să îl creadă. Își dorea foarte mult. Își simți inima copleșită de disperare.

– Lucy! Robert întinse mâna spre ea. Vino aici!

Ea nu putea să se miște. Pentru o clipă, fu absolut paralizată de frică și durere. Brusc, știa că trebuia să scape – de intimitatea camerei, de expresia din ochii lui, de panica aceea care îi umplea pieptul și îi tăia răsuflarea. Amintirile erau prea insistente, speriind-o. Zidul ei de apărare erau foarte fragil în acest moment. Ceva se schimba, dar nu știa ce anume.

– Am lucruri de făcut, spuse Lucy cu disperare. Cumpărături, trebuie să îmi fac bagajul... Mairi mă poate ajuta.

– Mă îndoiesc că magazinele din Findon îți vor fura mai mult de o oră, zise Robert oftând, dând pătura la o parte și ridicându-se.

Reputația mea va avea de suferit iremediabil dacă se va afla că mireasa mea s-a trezit atât de devreme în dimineața după noaptea nunții, spuse el sec în timp ce se aplecă și își luă cămașa de pe podea, după care și-o trase pe cap. Merse lângă Lucy și o sărută din nou, fără grabă, ca ea să simtă dorința arzătoare ce se ascundea sub blândețea lui. Nu ne putem întoarce de unde am plecat, Lucy, spuse el hotărât, fără să se desprindă din sărut. Nu voi permite acest lucru.

Își luă mâinile de pe umerii ei și ieși din cameră cu pași mari.

Capitolul 16

– Te-ai trezit devreme. Jack intră în salonul pentru micul dejun, unde Robert tocmai terminase de mâncat, și aruncă o privire ostentativă spre ceas. De fapt, mi-ai spus că este o căsătorie de fațadă. Jack luă loc pe un scaun și se întinse după ibricul cu cafea. Nu arăți prea bine, adăugă el ironic. Ai avut o noapte incomodă?

Robert se încruntă la el.

– M-am trezit devreme pentru că sunt multe de făcut înainte să plecăm spre Golden Isle.

Jack râni, deloc intimidat.

– Desigur. Și totul este mai important decât să îți seduci soția.

Robert aruncă ziarul și lovi cu palma în masă.

– Ți-am spus seara trecută să îți vezi de treburile tale, mormăi el și se ridică. Mă găsești în port. După ce termini de pierdut timpul.

Ieși din han. Dimineața de mai era răcoroasă, dar lui îi făcu bine aerul rece. Îl ajută să își limpezească mintea și să își calmeze alte părți ale corpului. Îi plăcea acel moment al dimineții, când încă nu se luminase complet de ziuă și aerul era proaspăt. Mereu îi plăcuse.

Era un moment care acum îi dădu șansa să se gândească la Lucy. În timp ce mergea cu pași mari pe străzile tăcute ale satului care începea să se trezească la viață, se gândi la modul în care ea răspunsese la săruturile lui, cum îl sărutase înapoi și îl atinsese cu o curiozitate inocentă și cu încântare. Reușise să o seducă parțial, până când amintirile ei se întorseseră și o alungaseră din pat. Robert observase cum se întâmplase totul, o privise retrăgându-se și ridicând din nou toate zidurile de apărare pe care le folosise în trecut pentru a se proteja. Ei bine, el avea de gând să dărâme acele ziduri. Nu putea permite tragediei din trecut să le distrugă viitorul.

Când dădu colțul spre chei, vântul îl izbi cu putere în față. Alungase toți norii, iar Robert putea vedea Golden Isle plutind la orizont. Își îndreptă umerii. Se căsătorise cu Lucy pentru a-și salva

moștenirea, iar insula făcea parte din acea moștenire. Noaptea trecută fusese pus față în față cu propriile responsabilități. De data aceasta nu avea să se mai sustragă.

Petrecu întreaga zi pe chei, încărcând provizii pentru călătorie, vorbind cu McCall despre condițiile de trai de pe insulă și discutând cu Jack despre planul de a-l ademeni pe Wilfred Cardross într-o capcană.

În cele din urmă, după ce soarele se ascunsese dincolo de munții din vest, Robert se întoarse la han împreună cu Jack, conștient de senzația de oboseală și de faptul că se supusese unui efort fizic imens pentru a bloca orice alte sentimente.

O singură privire aruncată spre Lucy fu suficientă pentru a-i retrezi toate frustrările.

Ea stătea în salonul luminat de focul din șemineu și vorbea în șoaptă cu sora ei în timp ce terminau de luat cina. Era evident că fuseseră la cumpărături, deoarece Lucy purta o rochie nouă. Chiar și Robert, care nu era tocmai priceput în ale modei, observă că îi venea minunat. Era o rochie de un maroniu intens, cu fire de aur și un decolteu adânc, care îi încadra sânii cu dantelă albă. Lucy avea părul roșcat prins într-un coc în creștetul capului, dar șuvițe ondulate îi coborau rebele pe gât. Arăta de parcă ar fi fost pictată în culori de toamnă vii și luminoase. Spre deosebire de ziua precedentă, când fusese palidă și păruse obosită în rochia de mireasă, acum radia, iar ochii îi erau ca două safire în umbră.

Robert îl auzi pe Jack, care stătea lângă el, fluierând apreciativ. Lady Mairi, la fel ca el, nu părea prea încântată de gestul lui. Robert îi aruncă o privire încruntată lui Jack în timp ce Mairi se ridică de la masă.

– V-ați întors, în sfârșit, spuse ea pe un ton ce îi dădu de înțeles lui Robert că își neglijase în mod rușinos soția. Va trebui să ne iertați pentru că am luat cina fără voi. Ne era foame.

Mairi trecu pe lângă ei, având grijă să păstreze pe cât de mult posibil distanța față de Jack. Robert fu amuzat când o observă ținându-și faldurile rochiei pentru a nu se atinge de el. După o clipă, Jack păru să se adune și merse după ea. Robert închise ușa în urma lor.

Lucy se ridicase și ea în picioare. În ciuda eleganței sale, în ochi i se citea incertitudinea. Robert își aminti noaptea trecută, când ea îi spusese că nu știa cum să fie soție, și simți un fior de tandrețe.

– Mai este vită, se oferi ea. Dacă îți este foame.

Robert era lihnit, dar își dorea să facă altceva mai întâi. Traversă camera, o luă pe Lucy în brațe și o sărută. Îi simți surprinderea și o ușoară împotrivire. Apoi scoase un sunet uluit, iar el îi simți reticența topindu-se, când ea îl sărută înapoi.

Fu aproape suficient să îl facă să renunțe la cină și să își dorească să o ducă în dormitor și să facă dragoste cu ea. Cu un efort imens, se retrase din ghearele plăcerii și o eliberă. Dacă ceda propriilor dorințe, avea să o sperie din nou și să piardă micul progres făcut.

– Ar trebui să mă spăl, spuse el țâfnos, și să mănânc.

Lucy încuviință din cap. Obrajii îi erau îmbujorați, iar ochii sclipitori precum stelele. Își mușcă buza, privindu-l. Robert își reprimă un geamăt, dar își simți corpul încordându-se cu o tensiune insuportabilă. Bâjbâi după mânerul ușii, dornic să se îndepărteze de Lucy.

– Eu o să...

Dădu vag din mână, apoi ieși din salon și aproape se ciocni cu Isobel, care venea din partea opusă cu o tavă de mâncare. Își ceru scuze, mustrându-se în sinea lui pentru stângăcie. Orice ar fi făcut, soția lui îl prindea în mreje.

Robert o văzu pe Lucy privindu-l ușor încruntată, de parcă și-ar fi făcut griji pentru el.

– Te simți bine?

Lucy făcu un pas spre el și întinse mâna, dar Robert se feri.

– Nu e nimic ce nu poate fi alungat cu mâncare caldă.

Lucy lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp.

– Desigur, spuse ea, apoi îi zâmbi lui Isobel, făcu o reverență impecabilă înaintea lui Robert și plecă.

El își trecu mâna prin păr, mustrându-se din nou. Ar fi preferat ca Lucy să rămână și să stea de vorbă, chiar dacă exista pericolul ca el să o devoreze pe ea, nu mâncarea. Acum o supărase sau o derutase. Adevărul era că se simțea el însuși încordat pentru faptul că nu făcea nimic ca să o liniștească.

Se așeză pe scaun și atacă irascibil mâncarea. Cine știa că această afacere a căsniciei avea să fie atât de dificilă?

Lucy se plimba agitată în dormitorul ei. Mairi o ajutase să se schimbe pentru somn – în absența unei servitoare, se ajutau

reciproc –, iar acum Lucy își dorea să o fi rugat pe sora ei să rămână. Orice companie ar fi fost bine-venită. Își luase cartea și încercase să citească, dar cuvintele parcă nu aveau sens. Nu se putea concentra. În minte îi răsuna doar întrebarea de ce o sărutase Robert atât de pasional, apoi o respinsese atât de rapid.

În acea dimineață, el îi jurase că nu avea să îi permită să ridice bariere între ei și, deși ea era speriată, fusese dispusă să încerce să aibă încredere în el. Pentru binele căsniciei și al viitorului proprietăților Methven, știa că nu puteau duce vieți separate. Simțea cum o mică parte din inima ei se deschidea mai mult în fiecare zi, oferindu-i un licăr de speranță. Avea încredere în Robert că nu avea să o rănească. Acesta era un început. Prin urmare, fusese pregătită ca el să vină în camera ei în noaptea aceea și să ducă lucrurile puțin mai departe decât o făcuseră înainte. Dar el se ferise de ea de parcă ar fi avut ciumă.

Bărbații! Lucy nu-i înțelegea absolut deloc și nu credea că acest lucru avea să se schimbe vreodată.

Auzi pași pe scări și sări în picioare. Podeaua din scânduri scârțâi pe palier și îl auzi pe Robert urându-i noapte bună vărului său. Lucy aștepta și își dădu seama că își ținea respirația.

Ușa camerei de vizavi se închise, iar zăvorul fu coborât cu un sunet ferm. Se lăsă tăcerea. Ea se așeză înapoi în fotoliu. Nu auzea nimic în afară de ticăitul ceasului de pe dulap și de trosnetul focului, care parcă îi bubuia în urechi. Își înfipse degetele în brațele catifelate ale fotoliului în timp ce aștepta, iar tensiunea se acumula înăuntrul ei. Timpul trecu și frigul îi învălui picioarele desculțe. Robert nu avea de gând să vină la ea. Nici măcar nu voia să îi ureze noapte bună.

Iute, fără să stea pe gânduri, înainte să permită fricii să pună stăpânire pe ea, domoli puțin focul și luă lumânarea de pe noptieră. Deschise ușa și ieși pe palier. Fiori reci îi învăluiră gleznele și o făcură să tremure. Traversă palierul pe vârfuri și bătu încet la ușa camerei lui Robert. Fără să aștepte un răspuns, intră.

El era așezat pe scaunul dinaintea focului și avea un pahar cu coniac pe măsuță. Ridică privirea spre ea, dar nu zâmbi. Evident, nu era încântat să o vadă.

„A fost o greșeală."

Bătăile rapide ale inimii ei speriate aproape că o făcură să se întoarcă spre ușa deschisă, dar o încăpățânare stranie o ținu în loc.

– Nu ai venit să îmi urezi noapte bună, spuse Lucy, apoi închise ușa și puse cu grijă lumânarea pe dulap. De dimineață ai spus că vei lupta pentru un viitor pentru noi și totuși mă eviți.

Urmă un moment de tăcere atât de îndelungat, încât Lucy avu impresia că Robert nu avea să îi răspundă. Apoi privirile li se întâlniră. Ochii lui albaștri sclipeau. Ea se întrebă dacă era amețit de alcool și inima i se opri o secundă.

– Încerc, spuse el pe un ton jos, să îți respect dorințele și să nu te silesc să faci ce nu vrei. Privirea lui o studie într-un mod obraznic, iar Lucy deveni brusc conștientă de picioarele desculțe și de șuvițele de păr care îi scăpaseră din pletele lungi și dese. Dar e dificil, continuă Robert, când apari în camera mea într-o cămașă de noapte transparentă.

– Oh! Obrajii îi ardeau, iar Lucy se simțea ca o netrebnică naivă. Înțeleg.

– Da, spuse el ironic. Și îmi cer iertare pentru că te găsesc total irezistibilă. Treaba asta îmi face viața un iad.

Robert se ridică, iar Lucy făcu instinctiv un pas înapoi. El ridică o sprânceană, iar ea își dădu seama că nu era beat și răsuflă ușurată.

– Îmi pare rău. Acum voi pleca, spuse ea, dar nu se mișcă.

Robert așteptă, dându-i timp să se decidă, în timp ce inima ei bătea atât de tare, încât era convinsă că el o putea auzi. Dar tot nu se mișcă. Nu își putea lua privirea de la chipul lui, de la expresia aspră, parcă sculptată în granit. Dar acum nu o mai sperie. Lucy știa că dincolo de acea putere zăcea o tandrețe care îi punea inima pe jar.

Robert avu nevoie doar de doi pași mari pentru a închide spațiul dintre ei. O luă în brațe, iar Lucy oftă ușurată, se împinse în corpul lui și îl strânse și ea în brațe.

– De ce nu pleci? o întrebă el blând.

– Pentru că am promis că vom încerca... Lucy tremura. Pentru că vreau să fiu cu tine. Pentru că am încredere în tine.

Robert o îndepărtă ușor, dar ochii îi erau blânzi.

– Nu voi face dragoste cu tine, Lucy, spuse el. Este prea curând. Nu ești pregătită.

Ea știa că Robert avea dreptate. Îl dorea, dar acest lucru nu era suficient pentru a alunga amintirile care planau asemenea unor

aripi negre asupra minții ei. Nu era suficient pentru a-i șterge teama. Nu încă.

– Știu, spuse Lucy. O parte din ea își dorea ca Robert să o răvășească, dar nu voia să regrete mai târziu. Dar noaptea trecută... Tăcu, amintindu-și ce spusese el, că o găsea irezistibilă. Ea îi cerea prea mult, testându-i autocontrolul mai mult decât era drept. Poate că nu știa prea multe lucruri despre bărbați, dar de asta era sigură. Îmi pare rău, repetă ea. Nu este drept față de tine. Nu mi-am dat seama.

Robert o ridică brusc în brațe și o puse pe pat, apoi se așeză lângă ea și o trase în brațele lui.

– La naiba cu tot! spuse el, respirația lui gâdilându-i urechea. Tot prefer să stai cu mine, fie că este drept sau nu.

Deci era un prost. Își privi soția stând întinsă în pat lângă el și știu că îl aștepta încă o noapte de frustrare și disconfort. Cu toate acestea, era un preț mic pe care trebuia să îl plătească. Lucy venise la el. Pentru prima dată, venise la el de bunăvoie. Revelația că ea era pregătită să i se încredințeze îi făcu inima să tresalte. Dacă acest lucru însemna că, în cele din urmă, putea să spere că avea să înlocuiască întunericul dinăuntrul ei cu lumină și speranță, atunci totul meritase, chiar dacă murea de dorință. În viață nu existau garanții. Robert știa acest lucru mai bine decât oricine, dar era hotărât să nu permită ca viața lui Lucy să fie umbrită de frică.

Robert întinse mâna și luă între degete panglica cu care Lucy își legase părul împletit. Trase de un capăt, slăbind funda. Concentrat, începu să îi desplletească părul, trecându-și degetele prin el, așa cum tânjea să facă de ceva vreme. Era exact la fel de moale și mătăsos pe cât își închipuise și îi aluneca printre degete precum flăcările. Culoarea și textura părului ei îl fascinau.

Lucy stătea nemișcată, privindu-l cu ochi mari. În cele din urmă, Robert ceda impulsului de a o săruta, iar ea se foi și scoase un sunet gutural, de parcă ar fi așteptat acest moment. Buzele ei erau dulci și fierbinți, înlănțuindu-l. El era deja excitat, dar își păstră controlul cu o voință de fier și își spuse în sinea lui că era bine să descopere rezerve de înfrânare pe care habar nu avea că le posedă.

Se desprinse o clipă din sărut și își scoase jacheta, cămașa și ghetele, așa cum făcuse și noaptea trecută. De data aceasta, când reveni

lângă Lucy, ea se întinse dornică spre el, plimbându-și mâinile pe umerii lui goi, pe brațe și pe spate, explorându-l. Robert scrâșni din dinți și îi cedă controlul. Atingerea lui Lucy era plină de o curiozitate inocentă, la fel de tentantă pe cât era de fascinantă.

– E atât de fin, de fierbinte, șopti Lucy.

Își trecu mâna peste abdomenul lui, chiar deasupra beteliei pantalonilor, iar mădularul lui Robert zvâcni. El îi înșfăcă mâna.

– Destul! Fă-o doar dacă nu cumva vrei să îmi pui onoarea la încercare și să dovedești că sunt un mincinos.

Lucy clipi, apoi făcu ochii mari.

– Oh! exclamă ea.

Își linse buzele, iar el aproape gemu. O sărută din nou, strecurându-și limba în gura ei, explorând-o, până când Lucy începu să se foiască agitată în așternut, mâinile mișcându-i-se pe corpul lui cu mângâieri nerăbdătoare.

Robert se retrase. Obloanele nu erau închise, iar ea arăta ispititoare în semiîntunericul albăstrui. În ochii ei somnoroși se citea pasiunea, iar sânii îi urcau și coborau rapid sub cămașa de *noapte* subțire. Robert trase adânc aer în piept pentru a se calma. Acestea erau jocuri periculoase.

– Cum te simți, scumpo? o întrebă el și îi puse mâna pe obraz.

Ea îi zâmbi și își odihni o mână pe pieptul lui dezgolit.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, șopti ea. Mă simt... în siguranță.

Dumnezeul să îl ajute, pentru că el se simțea departe de a fi în siguranță! Dacă sentimentele acestea protectoare și de tandrețe pe care le simțea pentru ea aveau să devină și mai intense, era terminat. O sărută pe gât, îi simți pielea fierbinte și gustul dulce-sărat, iar corpul i se încordă într-un mod dureros.

– Vrei să mă opresc? întrebă Robert, abia recunoscându-și propria voce din pricina dorinței reprimate.

– Nu, răspunse Lucy, zâmbind. Nu, dacă îți face plăcere să continui.

În ochii ei licări provocarea – nici urmă de teamă. Feminitatea ei era prea triumfătoare pentru slăbiciunea lui.

– Îmi face plăcere, scrâșni el din dinți. Tu îmi provoci foarte multă plăcere.

Robert îi dezlegă șnurul de la gâtul cămășii, iar decolteul se deschise sub privirea lui. Zări sub cămașă toate formele și umbrele secrete ale corpului ei. Tânjea după el. Încet și cu grijă, trasă o linie de sub bărbia ei, coborând pe gât, apoi mai jos, până în valea dintre sânii ei. O auzi pe Lucy icnind. Sfârcurile i se încordară sub cămașa subțire. Robert își aplecă ușor capul și luă unul în gură, mușcându-l blând. Icnetul șocat de plăcere al lui Lucy fu recompensa de care avea el nevoie. Din nou, se simți ca un zeu. Lucy își arcui spatele, deschizându-și corpul spre el, cerșind mai mult.

– Ah... Părea tulburată. Te rog... nu te opri.

Robert îi trase cămașa de noapte în jos, până când rămase goală până în talie. Lumânarea era pe cale să se stingă, iar umbrele din încăpere erau întunecate. Lucy părea palidă și diafană în semiîntuneric. Robert voia să o vadă în toată splendoarea ei, dar nu îndrăznea să strice atmosfera pentru a aprinde altă lumânare. În schimb, o mângâie ușor pe umeri, chiar reținut, iar mângâierile lui îi făcură treptat sânii să se trezească din nou la viață. Apoi își plimbă mâinile peste sâni, mângâind sfârcurile. Lucy gemu și începu să respire sacadat. Robert repetă mângâierea iar și iar, simțindu-i trupul încordându-se sub atingerea lui, ghidându-l spre împlinirea unei dorințe pe care ea încă nu o recunoștea.

Când buzele lui urmară același traseu, peste coastele ei, până în vârful sânilor, Lucy țipă din nou, ridicându-se din pat, corpul ei cerșind mai mult. Robert se supuse, mușcând-o ușor, lucru care o făcu să se agite și să se piardă sub atingerea lui, uitând de temeri. Pielea ei fierbinte avea gust de trandafiri și de excitare, iar erecția lui era atât de încordată, încât Robert ardea de nerăbdare să se afunde în ea. Dar nu uită că acesta era doar începutul. Un singur pas greșit era suficient pentru a-i retrezi temerile.

Degetele ei se agățară cu disperare de cearșaf în timp ce buzele lui ajunseră pe stomac, iar limba lui trasă cercuri vicioase pe buricul ei. Cămașa de noapte se înfășurase pe coapsele ei după cât i se zvârcolise trupul în așternuturi. Robert se întrebă dacă ea își dăduse seama că își depărtase instinctiv coapsele, parcă invitându-l. Zăcea gâfâind pe cearșafurile învălmășite, cu ochii închiși și ușor încruntată.

– Vreau... bâigui Lucy de parcă ar fi fost amețită de alcool, de parcă nu cunoștea cuvinte pentru ceea ce își dorea.

Robert își plimbă mâna pe piciorul ei și se opri pe pielea fină a coapsei interioare. Lucy tremură incontrolabil și ridică șoldurile, parcă implorându-l.

El se aplecă și o sărută pe gât, iar buzele lui îi atinseră în treacăt urechea.

– Vrei să ne oprim.

Între ei nu aveau să existe inhibiții sau falsă modestie. Dacă Lucy avea să aibă încredere în el, totul trebuia să fie deschis și cinstit, fără pretenții, iar ea trebuia să își recunoască nevoile și plăcerile. Robert nu putea liniști altfel fantomele trecutului.

Lucy deschise ochii la auzul cuvintelor lui, dar, în același timp, Robert îi depărtă și mai mult coapsele și găsi îi miezul ușor umflat. O privi. Expresia ei se schimbă, Lucy făcu ochii mari, iar buzele i se întredeschiseră când simți atingerea lui. Ceva fierbinte licări în ochii ei, ceva aproape acuzator, de parcă nu îi venea să creadă cum o făcea să se simtă.

Robert mângâie micul mugur o dată, de două ori, cu o mișcare blândă, iar Lucy ajunse imediat la eliberare, țipând neputincioasă, iar corpul ei se zgudui de forța plăcerii. Robert o mângâie iar și văzu cum un nou val de plăcere o străbătu, mai intens decât primul. Șocul și reticența din ochii ei se dizolvară într-o desfătare pură, iar trupul i se moleși. Lucy închise ochii și rămase nemișcată, gâfâind, acoperită de un văl sclipitor de sudoare.

După o clipă, Robert aprinse lumânarea, apoi trase cămașa de noapte de sub ea și o aruncă deoparte. Apoi o luă pe Lucy în brațe, unde ea rămase fără să protesteze. Sânii ei încă urcau și coborau sacadat pe pieptul lui, care era foarte încordat, dar el simțea că putea tolera această încordare dacă rezultatul era o asemenea plăcere pentru Lucy. Pentru că nu avea nici o îndoială că o dusese pe culmile plăcerii, iar lui îi plăcuse enorm să o vadă descoperind acele senzații noi. Robert nu se așteptase să se simtă atât de mulțumit de sine pentru simplul fapt că îi oferise ei plăcere. Era o descoperire surprinzătoare.

– Ce mi-ai făcut?

Lucy părea epuizată, dar semăna din nou cu ea însăși. Deschise ochii, care îi erau ca două stele întunecate și somnoroase.

– Ți-am arătat cât de bine te poate face corpul tău să te simți, zise Robert, bănuind că ea asocia corpul fizic doar cu durere și cu pericol.

Acum era rândul lui să îi arate că experiențele fizice, senzuale îi puteau aduce plăcere dincolo de orice imaginație.

Buzele ei se încovoiară ușor într-un zâmbet.

– Deci asta ai făcut. Habar nu aveam.

Robert o sărută. Reacția ei fu diferită de data aceasta, deschisă și receptivă, influențată de plăcerea pe care o descoperise. El își cufundă limba adânc în gura ei, înfrânându-și dorințele, mimând cu limba mișcările pe care ar fi vrut să le facă cu trupul. Lucy gemu și deveni și mai receptivă, iar Robert fu pe punctul de a se elibera în pantaloni, lucru care nu i se mai întâmplase de la vârsta de 16 ani.

Se rostogoli pe partea cealaltă, blestemându-și lipsa autocontrolului. Erau căsătoriți doar de două nopți, iar el nu avea de gând să riște să o sperie pe Lucy expunând-o nevoilor lui. Acest lucru trebuia să mai aștepte. Poate că în momentul acesta ea arăta precum un înger decăzut, dar avea să redevină o virgină speriată dacă el grăbea lucrurile.

Ea încă zăcea întinsă pe pat cu părul ciufulit și cu ochii pe jumătate deschiși, privindu-l. Lumina lumânării îi dădea o tentă aurie pielii, evidențiind pistruii presărați pe umeri. Lucy arăta minunat de răvășită. Dorința lui era asemenea unei bestii hămesite, căutând satisfacție. Niciodată nu se supusese unei sarcini atât de dificile precum cea de a-și ține mâinile departe de ea.

– La ce te gândești? întrebă Lucy.

Sub nici o formă nu avea să îi spună că se gândea să facă dragoste cu ea, că voia să o posede, să pecetluiască înțelegerea lor făcând-o soția lui în adevăratul sens al cuvântului.

– Mă gândesc, răspunse el, că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te fac să țipi din nou de plăcere.

Lucy păru șocată de sinceritatea lui și, pentru o clipă, Robert crezu că mersese prea departe. Încrederea ei era prea fragilă, întotdeauna fiind însoțită de teama de amintiri. Dar totodată avea o curiozitate sănătoasă. Era destul de pasională și tocmai începuse să înțeleagă unde o putea duce acea pasiune.

Robert aștepta.

Privirea ei o întâlni timidă pe a lui.

– Este posibil acest lucru? întrebă Lucy pe un ton detașat, rațional. Adică este posibil să experimentezi același grad de plăcere iar și iar...

– Ce-ar fi să aflăm? întrebă calm Robert, dar nu se mișcă.

Era alegerea ei, ea trebuia să decidă cât de departe voia să meargă.

Lucy îl privi lung. Robert îi observă pulsul zvâcnind în gât.

– Adică mă întrebi... spuse ea cu glas răgușit.

– Dacă ți-ar plăcea să afli. Da.

Lucy își mușcă buza și își plecă privirea. Robert știa că era greu pentru ea; realitatea își croia drum înapoi în simțurile ei, acum pe lumină, pe măsură ce plăcerea senzuală se stingea. Un motiv în plus pentru a o invoca din nou. Noaptea încă era la început. La parterul hanului, salonul devenea din ce în ce mai zgomotos.

– Ai încredere în mine încă puțin, zise Robert. Dă-ți frâu liber dorinței de a învăța.

Lucy zâmbi.

– Mărturisesc că mereu am fost dornică să învăț lucrurile noi.

Robert zâmbi. Dacă nu își putea satisface propria plăcere în acea seară, atunci părea o răzbunare dreaptă să o ducă pe Lucy pe culmile plăcerii carnale.

Lucy îl văzu pe Robert zâmbind și se întrebă de ce naiba acceptase. Prima dată avusese o scuză – voise să construiască o intimitate pe care o inițiaseră deja și să îi arate că era devotată viitorului lor. Voise să îi demonstreze că avea încredere în el. Acea încredere dusese la o plăcere senzuală pe care ea nu și-ar fi putut-o imagina niciodată. Chiar și acum, când rămășițele acelei plăceri încă zăboveau în corpul ei, lui Lucy tot nu îi venea să creadă că fusese atât de bine.

Și Robert se oferea să repete experiența. În mod diferit. Ceea ce ar fi fost pur și simplu o îngăduință de sine, dar ea își dorea acest lucru. Și-l dorea chiar cu disperare. Și avea să fie în siguranță, pentru că Robert îi promisese că în acea seară totul era pentru plăcerea ei. Nu trebuia să își facă griji în privința pericolului de a consuma căsătoria. Lucy se putea elibera de lațul trecutului și putea trăi doar în prezent. Robert îi ceruse să se lase pe mâinile lui și ar fi fost o insultă să îl refuze. Oh, ea se putea convinge pe sine în acea seară că negrul era alb și că argintiul era auriu!

Dar, cu toate acestea, era foarte agitată. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, iar tensiunea se acumula cu fiecare bătaie.

– Poftim. Robert mersese până la masa de lângă fereastră, aprinse altă lumânare și turnă vin în două pahare. Le luă cu el și îi dădu unul lui Lucy, ciocnindu-l ușor de al lui. Bea.

– Treaba asta necesită vin? întrebă Lucy.

El râse.

– Poate. Pari puțin încordată. Cheia este să bei suficient vin cât să te relaxezi, dar nu prea mult, ca să nu devii apatică.

– Voi ține minte, spuse Lucy.

Luă o gură de vin, apoi încă una, aproape golind paharul. Era un vin bun, ce îi aluneca ușor pe gât. Robert îi luă paharul din mână și îl puse pe bufet. După o clipă, ea simți din nou gustul vinului pe buzele lui, în timp ce o sărută. Robert avusese dreptate – i se învârtea capul, dar într-un mod delicios, senzual, iar ea nu știa dacă vinul o făcea să se simtă astfel sau sărutul lui. Un val de căldură îi străbătu corpul.

– Întinde-te, îi spuse el blând, iar inima ei o luă la galop.

Lucy se întinse pe spate, simțindu-se brusc timidă și vrând să se ascundă de privirea lui, dar Robert îi întinse brațele, apoi se retrase ușor și o privi. Acum, în lumină, nu se mai putea ascunde. Situația i se prea intimă, dar, în ciuda vechilor temeri, se forță să stea nemișcată și să le înfrunte. După o clipă, senzația de captivitate se stinse.

– Ești frumoasă.

Robert îi atinse ușor umerii, își plimbă mâinile pe brațele ei, îi mângâie sânii cu aceleași mișcări blânde de mai devreme. Lucy începea să recunoască reacțiile corpului ei. Se simțise atât de satisfăcută mai devreme, încât nu credea că acea plăcere mai putea fi trezită. Cu toate acestea, orice alunecare ușoară a mâinilor lui părea să atingă o coardă sensibilă înăuntrul ei. Își aminti cât de bine o făcuse să se simtă masajul și cum îi împinsese trupul să cerșească mai mult. Robert o făcea să reacționeze cu atâta ușurință!

„E ceva greșit în acest lucru?" Vocea din mintea ei îi aminti că el era soțul ei și că în acea seară nu avea de ce să se teamă. Nu era nevoie să se gândească la nimic. Putea lăsa aceste lucruri pe altă dată.

Suspină și decise să se predea, iar trupul i se relaxă și se expuse înaintea lui. Lucy îl privi pe Robert printre pleoapele pe jumătate închise. El îi studie goliciunea, iar ea fu surprinsă de cât de mult

se bucura de dorința vădită care se citea pe chipul lui. O făcea să se simtă feminină și puternică.

Robert o ridică și o sărută atât de intens, încât Lucy își simți capul învârtindu-se. Apoi el își coborî buzele pe sânii ei, iar valul de dorință o răscoli din nou. Își lăsă capul pe spate și își arcui trupul. Îi simțea mâinile puternice pe spatele dezgolit, în timp ce gura lui o prăda cu sărutări. Senzația de amețeală se intensifică, iar pulsul îi zvâcnea într-un mod delicios în stomac, parcă având o voință proprie.

Robert o întinse iar blând pe pat și își strecură palmele pe coapsele ei. Lucy se înfioră. Își simțea pielea febrilă. Trupul ei se trezise la viață. Simți cum mâinile lui îi depărtară mai mult picioarele și cum părul lui îi atinse ușor pielea sensibilă a coapselor interioare. Fu atât de șocată, încât aproape că se trezi din amorțeala senzuală. Se ridică pe coate, dar Robert își puse palma pe pântecul ei și apăsă ușor. Brusc, stomacul i se învolbură de dorință, apoi se lăsă înapoi pe spate și gemu.

Robert îi ținu coapsele depărtate. Își trecu subtil limba peste mugurul dintre picioarele ei, iar gestul o făcu să se simtă de parcă ar fi zburat. Corpul ei începu să se zvârcolească, iar plăcerea pe care o simțea deveni atât de puternică, încât strigă șocată numele lui Robert. Senzația continuă să se intensifice în timp ce el repetă mișcările cu limba. Lucy se simți stând neputincioasă pe culmile plăcerii, așteptând, dorindu-și cu disperare să cadă în gol. Era diferită de senzația pe care o experimentase mai devreme; aceasta era mai acută, mai clară, aproape insuportabilă. Începu să alerge după această senzație, vrând să o oprească, dar oricât de mult încerca să o prindă, aceasta se îndepărta tot mai mult de ea. Știa că începuse să îl implore. Își auzi propriile cuvinte sparte și simți zâmbetul lui Robert pe coapsele ei.

În cele din urmă, când fu convinsă că nu mai putea suporta, când începu să se zvârcolească sub atingerea limbii și a mâinilor lui, simți cum se eliberează cu o forță uimitoare, care o lăsă epuizată și cu răsuflarea tăiată.

Un întuneric fierbinte se lăsă peste pleoapele ei. Trupul încă îi remura și tresărea, părând incapabil să se oprească. Ea se simțea copleșit, dar, într-un mod straniu, încă era excitată și dornică. Era o senzație insuportabilă, de parcă Lucy ar fi luat tot ce putuse

să ia și totuși tânjea după mai mult. Apoi simți din nou limba lui Robert între coapsele ei, ducând-o din nou pe culmi. O luă prin surprindere și nu avu scăpare – atinse culmile plăcerii pentru a doua oară, țipând. Parcă niște gheare se agățaseră de ea pe dinăuntru, plăcerea fiind dureroasă în intensitatea ei.

De data aceasta, când se calmă între așternuturi, dulcea excitare nu se stinse, zvâcnind în fiecare celulă din corpul ei. Lucy o simți din cap până în picioare și adânc înăuntrul ei. Robert stătea întins lângă ea și îi săruta sânii. Fiecare atingere a limbii și a buzelor lui reverbera în corpul ei, până în stomac, unde se formase un nod de dorință. Era fierbinte, chinuitor, insuportabil. Lucy nu credea că Robert îi putea ține corpul în starea aceea perpetuă de plăcere, dar nu pe deplin satisfăcută, până când ea se zvârcolea de frustrare și de disperare. Acum în mintea ei nu era loc pentru gânduri, ci doar pentru senzații.

El îi depărtă mai mult coapsele, iar Lucy simți aerul rece sărutându-i miezul excitat. Era atât de sensibilă în acel moment, încă acea atingere ușoară îi făcu trupul să tremure din nou.

– Nu mai... nu mai pot... Era prea mult. Era minunat. Era insuportabil. Voia să îl implore pe Robert să se oprească și, totodată, să o facă să uite de ea. Nu mai pot încă o dată.

– Eu cred că poți, îi șopti el la ureche. Încă o dată. Ai încredere în mine!

„Ai încredere în mine!"

Robert se mișcă. Lumânarea pâlpâi în aerul rece al nopții. Fiori reci îi străbătură corpul lui Lucy. Zăcea întinsă, abia mai putând să respire, simțind plăcerea neîmplinită în fiecare fărâmă a corpului ei, care cerșea să fie eliberată.

Apoi simți cum degetele lui alunecară înăuntrul ei. Era atât de înfierbântată și de umedă, încât fu suficientă cea mai mică atingere, iar Lucy atinse culmile pentru ultima oară, pierzându-se într-un val orbitor de lumină și predându-se plăcerii totale.

Nu știa exact cât timp trecu până ce deschise ochii. Se simțea epuizată, secătuită, iar corpul o durea în moduri pe care nu trăise simțise niciodată. În oglinda agățată deasupra dulapului, își văzu reflexia: părul ciufulit, ochii licărind, o femeie depravată întinsă pe pat, cu picioarele depărtate și trupul răvășit de sărutările și atingerile lui Robert. Fu șocată – habar nu avea că putea să arate astfel.

Căută cearșaful pentru a se acoperi, dar Robert îl împinse mai departe de ea. Privirea lui fierbinte și intimă o studia din cap până în picioare.

– E prea târziu pentru modestie, spuse el, iar ochii îi licăriră cu mândrie.

Revenindu-și în simțiri, Lucy fu îngrozită de comportamentul ei destrăbălat, de modul în care cerșise plăcere. Robert îi observă expresia uimită și râse, apoi o trase în brațele lui. Lucy își odihni obrazul fierbinte pe umărul lui dezgolit și îi mirosi pielea; începu să se simtă amețită, copleșită de o senzație de sațietate fizică.

– Ești încântat, șopti Lucy și îl simți întorcând capul spre ea. Încântat că ai putut să îmi faci asta.

Nu fusese în totalitate pentru plăcerea ei, se gândi Lucy. Probabil că fusese frustrant pentru el să își sacrifice propria plăcere. Cu siguranță, faptul că îi testase limitele, că îi controlase corpul și o făcuse să se abandoneze în voia lui era o mică recompensă.

Robert o sărută pe păr, iar Lucy îi simți zâmbetul din voce.

– Mi-a făcut foarte mare plăcere, spuse el.

– Și mie mi-a plăcut foarte mult.

O sărută, parcă mulțumindu-i pentru mărturisirea șoptită, dar ea deja se lăsase pradă somnului, mintea fiindu-i învăluită în întuneric. Și, pentru prima dată după multă vreme, visele nu îi fură bântuite de coșmaruri.

Capitolul 17

Lucy se trezi și se simți diferit – își simțea corpul matur și împlinit, dar într-un fel înfometat. Se întoarse pe partea cealaltă și întinse mâna după Robert, dar locul de lângă ea era gol. Clipi și văzu că încăperea era scăldată în lumina zilei.

Se rostogoli pe spate și privi printre pleoapele întredeschise jocul razelor soarelui și ale umbrelor pe tavan. Ce plăcere nemaiîntâlnită! Abia îi venea să creadă. Ce intimitate fusese între ei! Adevărul era că fusese șocată de dorințele corpului ei, pe care nici măcar nu le bănuise vreodată. Își dădu seama că ținuse adânc îngropate acele nevoi, le considerase noțiuni intelectuale astfel încât să nu reprezinte nici un pericol pentru ea, să fie reci și lipsite de pasiune. Iar Robert le scosese la suprafață, le trezise la viață.

Cu toate acestea, el nu profitase de ea, nu împinsese lucrurile dincolo de limita cu care se simțea confortabil. Iar ea nu îi dăduse nimic la schimb pentru cea mai fericită noapte din viața ei, iar acum acest lucru i se părea nedrept.

Își aminti că, în dulcea agonie a pasiunii care o răvășise, Lucy promisese să aibă încredere în Robert, să îi permită să facă orice pentru a o ajuta să își depășească teama de intimitate. La momentul respectiv, nu înțelesese că acest lucru însemna să se lase complet pe mâinile lui. Se înfioră. Deja se întreba încotro avea să o ducă acea promisiune, fiindcă trupul ei trădător deja își dorea mai mult. Dar acum, după ce se trezi, Lucy simți cum întunericul se strecură treptat în mintea ei, amintindu-i că, într-un final, Robert avea să-i ceară să îi fie soție în adevăratul sens al cuvântului și să-i dăruiască un moștenitor.

Tremură ușor, alungând gândurile negre. Briza care intra pe fereastra deschisă era rece pe corpul ei gol. Era pe punctul de a se acoperi cu cearșaful, dar se opri brusc, privindu-și curioasă goliciunea. Nu își studiase niciodată corpul. Îl respinsese pentru

că o văzuse pe Alice murind, o văzuse chinuită de durere. Acum, pentru prima dată, se gândi la corpul ei ca la un mijloc de a obține plăcere. Își trecu mâna peste sâni. Erau rotunzi și plini, iar vârfurile rozalii erau ușor umflate de la atenția pe care le-o acordase Robert noaptea trecută. Erau sensibile la atingere, dar era o senzație plăcută, iar Lucy își simți pielea trezindu-se la viață.

Își coborî mâna pe pântec. O durere fierbinte, dar plăcută începu să zvâcnească la gândul acelor amintiri secrete de plăcere. Stomacul ei era rotund, Lucy nu era uscățivă precum Mairi sau Lachlan, ci avea forme. De fapt, corpul ei era rotunjit peste tot. Avea fundul durduliu, dar ferm de la călărie, la fel și coapsele. Nu era vreo femeie suplă și zveltă, dar în dimineața aceea se simțea foarte atrăgătoare.

Din nou, gheara îndoielii și a fricii se întinse spre inima ei. Probabil că așa se simțise și Alice. Sedusă de pasiune, îndrăgostită iremediabil, se dăruise total și, drept consecință, pierduse totul. Pasiunea era înșelătoare, periculoasă. Te putea face să îți pierzi capul și să uiți de orice.

Totuși, pentru prima dată, împiedică gândul să meargă mai departe, înainte ca teama să pună stăpânire pe ea. Alice iubise și murise, iar aceea fusese o tragedie, dar acest lucru nu însemna că și ea avea să pățească la fel. Raza de lumină din inima ei se intensifică ușor.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Isobel dădu buzna în cameră cu o tavă. Lucy se grăbi să se acopere cu cearșaful, dar zâmbetul hangiței fu cunoscător. Lucy își văzu cămașa de noapte aruncată pe podea, lângă pat, și așternuturile mototolite, care își spuneau propria poveste. Își aminti cum țipase de plăcere când Robert o dusese pe culmile plăcerii și deodată se întrebă dacă o auzise cineva. Nu se gândise la acest detaliu în clipa aceea, nu îi păsase și, fără îndoială, toată lumea avea să ia acest lucru ca pe o dovadă a bărbăției lordului lor. Chiar și așa, Lucy roși.

– Lord Methven s-a gândit că aveți nevoie de odihnă, spuse Isobel pe un ton vioi. Puse tava la capătul patului și o ajută pe Lucy să se îmbrace cu neglijeul din dantelă de pe spătarul scaunului. M-a rugat să vă amintesc de călătoria spre Golden Isle din această după-amiază, așa că nu aveți mult timp la dispoziție.

Plăcerea i se stinse treptat la gândul că Robert nu era acolo pentru a-i spune el însuși planurile de călătorie. Era precum cu o zi în urmă, când el dispăruse întreaga zi, lăsând-o singură. Lucy își

aminti petrecerea de nuntă și cum se schimbase Robert când fusese menționată Golden Isle.

– Isobel... Lucy tocmai ridica ceașca cu ciocolată caldă spre buze, dar se opri. Știu că Golden Isle face parte din proprietatea lui Lord Methven, dar de ce... Tăcu din nou, vrând să își aleagă cu grijă cuvintele. De ce este deranjat de simpla mențiune a insulei?

Expresia lui Isobel deveni precaută. Femeia începu să se foiască, ridicând cămașa de noapte de pe podea și netezind-o cu palmele.

– Lord Methven nu v-a spus? întrebă ea.

Ceva din tonul ei îi atrase atenția lui Lucy.

– Nici măcar un cuvânt.

„Nu ne cunoaștem bine..."

În ciuda intimității dintre ei de noaptea trecută, Lucy deveni deodată conștientă de faptul că existau multe lucruri pe care nu le știa sau nu le înțelegea despre Robert. Un fior de singurătate o străpunse.

Isobel puse cămașa de noapte pe marginea patului, apoi ridică privirea și întâlni ochii lui Lucy.

– Acolo a murit Gregor Methven, spuse ea. Se spune că Lord Methven urăște locul acela. S-a certat atât de tare cu bunicul său după moartea lui, încât s-a urcat pe prima barcă din port, iar de atunci nu a mai pus piciorul acolo.

Lucy zări Golden Isle printr-un văl de ceață, ploaie și grindină. Insula părea cenușie, nu aurie, cum îi spunea numele, și, pentru prima dată, ea înțelese de ce Robert nu voia să meargă acolo. Stânci imense se înălțau din marea învolburată. Pescărușii pluteau în vânt și cârâiau și țipau asemenea strigoilor. Stâncile erau gri, marea era gri și cerul era gri. Parcă era o imagine apocaliptică.

Erau pe mare de șase ore, iar lui Lucy îi era frig și rău, era udă și nefericită. Toată ziua așteptase ca Robert să îi vorbească, să îi spună care erau planurile lui, să îi mărturisească adevărul despre Golden Isle și să i se destăinuie cu privire la sentimentele care îl încercau acum, când se întorcea pe insulă. Dar fusese ocupat cu pregătirile pentru călătorie. Când ea mersese pe chei să îl caute, el o întâmpinase absent, apoi își reluase sarcina de a supraveghea încărcarea proviziilor. Lucy se simțea exclusă, fără nici un rol, fără nimic de făcut.

Își luase la revedere de la Mairi pe cheiul din Findon, dar numai o voință imensă o făcuse să nu cadă în genunchi și să nu o implore pe sora ei să-i însoțească. Își și închipuia reacția lui Mairi dacă ea ar fi implorat-o să o însoțească în călătoria de după nuntă. Sora ei ar fi fost îngrijorată că noaptea nunții fusese un dezastru și sigur i-ar fi cerut detalii, fără pic de tact. Prin urmare, Lucy doar o îmbrățișase strâns pe Mairi și o trimisese înapoi la Edinburgh, cu o scrisoare pentru tatăl lor și cu promisiunea că avea să-i invite pe toți la Methven de îndată ce se întorcea. O privise pe Mairi îndepărtându-se călare cu Jack Rutherford. Bineînțeles că nici nu porniseră bine la drum că și începuseră să se certe.

La început, călătoria fu lină. Un soare palid strălucea printre norii albi ca laptele în timp ce micul iaht ieșise din portul Findon. Lucy stătea în cabină și îl privea pe Robert muncind cot la cot cu echipajul. Era desculț și îmbrăcat cu aceleași haine din ziua precedentă. Era evident că făcuse acest lucru de nenumărate ori, poate chiar din copilărie. Era stabil pe picioare pe puntea umedă și se simțea în largul lui alături de membrii echipajului. Din nou, Lucy se simți singură, ca o doamnă aristocrată care nu avea nimic de făcut.

Treptat, coasta dispăru în zare, vântul se înteți, iar norii cenușii se adunară la orizont. Iahtul începu să se legene și, în curând, Lucy începu să se simtă foarte rău. Nu mai fusese niciodată pe mare. Fusese o singură dată pe o barcă, când îl vizitaseră pe Wilfred Cardross la Greenock, iar el se lăudase cu iahtul lui. Era considerabil mai mare decât această ambarcațiune mică, iar salonul era tapisat cu mătase roșie și fire de aur și dominat de blazonul Cardross. Lui Lucy i se păruse țipător și vulgar. Dar acum ar fi dat orice pentru o cabină confortabilă în care să se întindă în timp ce vasul se legăna printre valuri, iar stomacul ei odată cu el.

Ușa cabinei se deschise brusc și Robert își făcu apariția. Avea în mâini o tavă pe care păreau să fie două castroane cu supă. Simplul lor miros îi întoarse stomacul pe dos. Robert o privi, puse tava jos și o apucă de braț. O trase pe coridor și o împinse în susul scărilor, până ce ajunseră pe punte – atât de repede, încât Lucy aproape că se împiedică în faldurile rochiei.

– Ce îmi faci? întrebă iritată Lucy. Mă simt rău. Lasă-mă în pace!

Aerul proaspăt fu ca o palmă peste față după aerul rânced din cabina de sub punte. Capul lui Lucy încetă să se învârtă aproape

instantaneu, iar stomacul i se domoli când ea trase recunoscătoare în piept aerul rece și sărat. Stropii de apă erau reci pe pielea ei. Se agăță de balustradă și lăsă ploaia să o acopere.

– Dacă privești spre orizont, nu te vei mai simți atât de rău.

Robert stătea lângă ea, ținându-i protector un braț pe mijloc în timp ce o îndruma spre un loc adăpostit de lângă catargul principal. Lucy se așeză pe un colac de frânghie și își fixă privirea pe orizontul îndepărtat, unde marea se înălța și cobora asemenea unui călăreț pe un armăsar neîmblânzit. Era frig pe punte, iar rochia și pelerina ei erau deja ude, dar prefera să stea afară decât în cabină.

– Acum vrei niște supă? o întrebă Robert zâmbind, iar ei îi veni să îl plesnească pentru că era atât de relaxat în timp ce ea se simțea exact pe dos.

– Nu, mulțumesc.

Ar fi fost prea mult să mănânce.

– Atunci, dacă vrei să stai aici, îți voi aduce o pătură ca să îți țină de cald.

– Ești foarte amabil.

Zâmbetul lui se lărgi la auzul tonului ei rece, dar Robert se întoarse cu două pături groase, care miroseau a pește, dar erau minunat de călduroase.

– Această parte a traversării se numește cuib, spuse el. Aici se întâlnesc mai mulți curenți. De aceea este atât de agitată marea și durează așa de mult.

Lui Lucy nu îi păsa atâta vreme cât se domolea, dar i se făcu din ce în ce mai rău. Ploaia cădea ca o perdea peste mare, pânzele trosneau în bătaia vântului, iar mica ambarcațiune scârțâia în mod alarmant, biciuită de valuri.

Pe măsură ce se apropia ora opt seara, stâncile de pe Golden Isle răzbătură din vălul de ceață, iar micul iaht intră în port. Robert o ajută pe Lucy să coboare pe țărm. Nimeni nu le venise în întâmpinare. McCall, bărbatul care sosise în Findon cu o seară în urmă, bâigui ceva cum că avea să meargă să îi anunțe pe cei din sat că sosiseră și dispăru în ceață. Căpitanul portului le puse la dispoziție o brișcă trasă de un cal mic, care părea prost dispus.

– Sunt aproape cinci kilometri până în sat, spuse Robert, ajutând-o pe Lucy să urce în brișcă și să se așeze pe tăblia tare din lemn. Redevenise morocănos. Avea o expresie aspră, iar ea îi simți

încordarea. După atâția ani, să se întoarcă în acest loc uitat de Dumnezeu și să fie întâmpinat doar de ceața deasă și de mlaștinile cenușii... Inima îi tresări, gândindu-se cum trebuia să se fi simțit Robert.

Primul kilometru fu străbătut în tăcere. Drumul era accidentat, iar poneiul nu era deloc cooperant, oprindu-se des și fără nici un motiv. Vântul sufla rece dinspre dealuri. Lucy, udă până la piele și înfrigurată, se ghemui pe banchetă. Se uita la mâinile lui Robert pe frâie și îi studie expresia înverșunată. Își spuse în sinea ei că arăta ca un străin aprig.

– Isobel mi-a spus că nu ai mai fost pe insulă de mulți ani, se încumetă Lucy.

– Așa este.

Chipul lui nu era deloc comunicativ, iar tonul lui o avertiză să înceteze cu întrebările. Își ridică gulerul hainei, poate pentru a se proteja de ploaie sau pentru a-și ascunde expresia de ea.

– Ții foarte mult la proprietățile și la oamenii tăi. Mi se pare surprinzător... Lucy ezită când își auzi neliniștea din glas. Este foarte frumos aici, adăugă ea, sperând ca Robert să nu își dea seama că mințea și că i se părea că era cel mai uitat loc de pe fața pământului.

– Da, este, răspunse el morocănos, rămânând cu privirea ațintită asupra drumului care se derula înaintea lor.

Era limpede că nu avea de gând să intre în detalii. Lucy începu să se simtă iritată. La naiba cu bărbații și inabilitatea lor de a comunica! Sau mai degrabă la naiba cu tentativele deliberate ale lui Robert de a o ține la distanță! Era convinsă că el știa că Isobel îi spusese despre Gregor și despre cearta pe care o avusese cu bunicul lui.

Dar poate că evenimentele din trecut erau prea dureroase pentru el. Lucy înțelegea acest lucru. Și ea se simțise la fel după ce murise Alice. Îngropase adânc durerea. Iar suferința nu cunoștea limite de timp.

Lucy întinse mâna și îl atinse pe mânecă. Era speriată, dar voia să fie destul de curajoasă cât să abordeze acest subiect. Voia ca Robert să știe că ea era lângă el, orice ar fi avut de înfruntat. Se simțea singură. I-ar fi fost de ajutor susținerea *lui* în noul ei rol ca soție, dar unul din ei trebuia să facă primul pas. Robert fusese atât de blând și de răbdător cu ea când Lucy îi dezvăluise cele mai mari frici ale sale! Schimbarea pe care o provocase în el Golden Isle era greu

de înțeles și dificil pentru ea să îl vadă transformându-se în străinul acesta dur și necomunicativ.

– Uneori, este greu să te întorci într-un loc încărcat cu atâtea amintiri, spuse ea precaută. Pe mine m-a ajutat să îți vorbesc despre Alice. Poate dacă ai vorbi cu mine...

– Cazurile nu se aseamănă, zise Robert pe un ton rece. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu m-am făcut înțeles? Cu un gest brusc din mână, Robert opri brișca și sări pe pământ. O țintui cu o privire încruntată. Și cum ai atât de multe talente, sunt sigur că poți conduce brișca până la reședință.

Fără vreun alt cuvânt, Robert sări peste digul din piatră și porni pe câmp, lăsând-o pe Lucy acolo, de-a dreptul furioasă. Sentimentul era atât de violent, încât Lucy avu impresia că avea să explodeze, asemenea unui ibric uitat pe foc.

Se înfurie și mai mult până ce reuși să convingă poneiul recalcitrant să se miște din nou. Era evident că animalul știa încotro mergea, lucru care nu se putea spune despre ea. Mica brișcă trecu pe lângă câteva grădini, dispuse de o parte și de alta a drumului. Lucy își ținu bărbia sus și încuviință din cap și le zâmbi tuturor celor pe care îi văzu. Trecu pe lângă o biserică și o școală, iar norii se ridicară suficient cât se întrevadă capătul sudic al insulei – mai multe stânci și un far înălțându-se semeț dintre ele. În cele din urmă, brișca trecu printr-o poartă deschisă și se opri într-o curte, iar un grăjdar veni în grabă lângă cal. Lucy așteptă. Nu veni nimeni să o ajute să coboare. Dacă ar fi avut șansa să se întoarcă înapoi pe continent, ar fi profitat de ea și l-ar fi lăsat în voia sorții pe Robert Methven, cu tot cu moștenirea lui.

Casa era de o dimensiune impresionantă, construită din piatră, în formă de L. Era văruită în alb și avea cele mai drăguțe frontoane pe care le văzuse vreodată. Ușa se deschise, și cineva începu să alerge spre ea – o servitoare la fel de blândă și primitoare precum lumina care se revărsa din casă în urma ei. Lucy își simți genunchii tremurând de ușurare.

– Sunt doamna Stewart și vă stau la dispoziție, spuse femeia, făcând o plecăciune. Vă rog să poftiți în casă, milady. Bine ați venit la Auld Haa și în Golden Isle. Am auzit că stăpânul s-a dus în sat pentru a vorbi cu administratorul.

Stăpânul, își dădu Lucy seama, era Robert. Se părea că toată lumea știa unde era, mai puțin ea.

Dar nu îi mai păsa, întrucât în casă era cald și uscat, avea mâncare caldă la discreție și o așteptau o baie fierbinte și un pat moale. Doamna Stewart se oferi să îi fie servitoare personală, dar Lucy voia să fie pe cont propriu o vreme. Mairi îi promisese că avea să i-o trimită pe Sheena, dar putea să se descurce singură până la sosirea ei. Pentru moment, voia doar puțină liniște într-o cameră care nu era legănată de valuri și puțin timp pentru a se gândi.

În timp ce se spăla și scăpă de mirosul de pește și de dezgustul produs de călătorie, Lucy își dădu seama că aflase multe lucruri despre soțul ei în acea zi. Aflase că putea fi mult mai tandru și răbdător cu ea, dar încă nu era pregătit să își expună propriile sentimente și emoții, așa cum o făcuse ea. Lucy se întrebă dacă Robert avea să o facă vreodată.

Stătea în fața oglinzii și își pieptăna părul, pregătindu-se de culcare, când auzi ușa de la intrare trântindu-se și glasul lui Robert salutând-o pe doamna Stewart. Apoi îi auzi pașii urcând scările. Inima începu să îi bată cu putere. Robert bătu la ușă și intră fără să aștepte să fie invitat. Totuși, odată intrat în cameră, ezită și își rezemă umerii lați de cadrul ușii.

Lucy puse jos peria de păr. Altfel, exista riscul să o arunce în el.

– Ai reușit să faci calul să se miște, spuse el, parcă zâmbind vag.

– Până mâine îl voi dresa să facă salturi și să galopeze, răspunse Lucy. Iar data viitoare când mă vei mai lăsa singură așa, te voi călca sigur cu brișca.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Te cred în stare, spuse Robert și merse lângă masă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă. Îmi pare rău, zise el. M-am purtat urât. Îmi cer iertare.

Era un început. Iar Lucy deja învățase că existau momente potrivite și momente nepotrivite pentru a discuta anumite subiecte. Acesta nu era un moment potrivit. Dacă ar fi încercat din nou să îl facă să vorbească despre moartea lui Gregor și despre ruptura cu familia lui, lucrurile se puteau sfârși din nou prost. Dar, chiar și așa, Lucy încă era furioasă pe el și nu era pregătită să îl lase să scape atât de ușor. Îl privi fix în ochi.

– Mulțumesc.

Intenționase să pară rece și reuși. Zâmbetul lui deveni trist.

Lucy întrerupse contactul vizual, parcă spunându-i lui Robert că putea pleca, și luă din nou peria. Dar, în loc să plece, el i-o luă din mână și începu să o pieptene cu mișcări lungi și lente. Era minunat. Lucy era atât de supărată, încât voia să îi spună să se oprească, dar senzația era prea plăcută pentru a i se împotrivi. Se luptă cu impulsul de a închide ochii și de a se lăsa în voia plăcerii.

Buzele lui Robert îi atinseră ușor gâtul, iar ea deschise brusc ochii și îl fixă cu o privire încruntată. El zâmbi din nou și continuă să o pieptene.

– Sper că dormitorul tău este confortabil, spuse Lucy cu răceală, în ciuda faptului că sângele începuse să îi clocotească în vene.

– Habar nu am, zise Robert. Stau aici, cu tine, în noaptea asta.

– Ești prea încrezut, zise Lucy, privindu-l cu superioritate. Nu te-am invitat să stai cu mine.

Observă licărul de amuzament în ochii lui Robert.

– Deci vrei să mă pedepsești, spuse el.

– Meriți.

– Mi-am cerut iertare...

Ochii lui Robert licăriră și mai puternic.

– Ce altceva vrei de la mine?

– Încă nu m-am hotărât, zise Lucy.

– Te-ai putea gândi la ceva ca să mă faci să sufăr.

Lucy încercă să își reprime entuziasmul, dar era prea târziu. Robert îi văzuse reacția în ochi. Într-o secundă, aruncă peria deoparte, o ridică pe Lucy în picioare și începu să o sărute atât de intens și de poruncitor, încât aproape că o lăsă fără suflare, făcând-o să ardă de dorință și să își amintească de plăcerea pe care i-o putea provoca.

Robert o aruncă pe pat, apoi se așeză lângă ea. Salteaua era moale și aproape că o înghiți pe Lucy.

– Încă sunt foarte furioasă pe tine, zise ea, respingându-l și împingându-se cu palmele în piept.

– Știu, rosti Robert, iar ochii îi ardeau de dorință. Acum ai învățat că, asemenea vinului, furia poate da actului intim o latură foarte plăcută.

O sărută din nou, iar Lucy se rostogoli și ajunse deasupra lui, dar Robert o trase ferm înapoi sub el. Furioasă, încercă să i se împotrivească și reuși să ajungă din nou deasupra lui, dar el o rostogoli din

nou sub trupul său. Lucy scoase un mic chițăit de furie și de frustrare. Robert o sărută, iar ea îl mușcă. El îi imobiliză mâinile deasupra capului și îi răvăși gura.

De data aceasta, amândoi scăpară rapid de haine. Lucy tremura pe dinăuntru – era dornică, dar totodată temătoare.

– Nu pot...

– Știu. Glasul și mâinile lui o liniștiră. Nu îți face griji. Nici măcar nu te gândi la asta!

În ciuda certei lor, Lucy descoperi că îi era ușor să aibă încredere în el, cel puțin în această privință, și să se abandoneze complet în voia atingerii, a mâinilor și a gurii lui. De data aceasta, îl exploră și ea. Îi exploră mușchii puternici ai spatelui, umerii, liniile fascinante ale stomacului și coapsele aspre, până când Robert gemu și îi luă mâinile de pe el, apoi o împinse înapoi pe pat și o ținu imobilizată în timp ce o duse pe noi culmi. Din nou, ea atinse culmile plăcerii și se prăbuși în vortexul întunecat, în care nu exista altceva în afară de senzații de plăcere și dorință. Era uluită și se simțea aproape disperată din pricina faptului că nu îi putea rezista lui Robert, dar își dorea plăcerea pe care i-o oferea el. El îi mângâie trupul moleșit și o sărută, iar senzațiile se învolburară din nou înăuntrul ei și atinse din nou plăcerea.

Apoi rămaseră amândoi întinși în întuneric, privindu-se. Lucy gâfâia.

– Pentru mine a fost foarte plăcut, dar pentru tine?

– Mi-a făcut plăcere, răspunse Robert.

Lucy ezită.

– Și totuși, mi s-a părut puțin... nedrept.

El râse vag, de parcă nu s-ar fi simțit tocmai confortabil, apoi șopti:

– Trebuie să recunosc, sunt atât de excitat, încât ar fi suficiente doar câteva secunde pentru a-mi provoca și mie aceeași plăcere.

– Atunci, mi s-ar părea o cruzime să îți fie refuzată.

Lucy se simțea ciudat, de parcă ar fi ieșit din sine și ar fi devenit o persoană extraordinar de voluptuoasă și senzuală. Cu toate acestea, știa că fusese întotdeauna astfel, până când frica îi imobilizase dorințele erotice, transformându-le în ceva rece și intelectual. Acum, toată acea senzualitate reprimată fusese eliberată. Își dădu seama că se întâmplase acest lucru pentru că se simțea în siguranță

cu Robert. Acolo, în întunericul fierbinte, se putea lăsa în voia oricărei fantezii, știind că el nu ar fi forțat-o să facă pasul final spre consumare căsătoriei până ce nu ar fi fost pregătită.

– Nu vreau să te șochez, o avertiză Robert.

– Mă șochez singură, spuse Lucy. Întinse mâna și își strecură degetele pe lungimea mădularului. Văzuse multe desene, bineînțeles, în cărțile din colecția bunicului ei. Dar nici una nu ar fi putut să o pregătească pentru cât de fierbinte era Robert la atingere, sau cât de fin, precum cea mai scumpă mătase, sau cât de tare.

Începu să îl mângâie, iar el gemu, apoi Lucy își strânse degetele în jurul mădularului.

– Așa?

Brusc, se temu să nu îl rănească.

– Ești prea blândă, răspunse el încordat. Mâna lui se închise peste a ei, ghidând-o. Mai tare!

Lucy încercă. I se păru straniu și înfricoșător, dar totodată minunat să aibă atât de multă putere. Apoi, amintindu-și imaginile din cărți, se aplecă și îi luă mădularul în gură. Înjurătura lui înăbușită, modul în care corpul lui tresări la atingerea buzelor și a limbii ei o făcură să se simtă mai depravată și mai senzuală decât înainte. Acum nu îi mai provoca el plăcere. Acum văzuse câtă plăcere îi putea provoca ea lui.

Robert își încleștă ușor mâna în părul ei și o trase blând spre el, sărutând-o pasional și poruncitor. Lucy îi strânse din nou mădularul cu mâna, mângâindu-l, și îi simți corpul zguduindu-se. Apoi Robert se lăsă pe spate. Trecu o vreme până când vorbi. Ochii îi erau închiși, iar respirația sacadată îi urca și îi cobora pieptul. Lucy spera că nu îl rănise. Lipsa de experiență și dorința puteau fi o combinație fatală.

– Unde ai învățat... rosti el epuizat.

– Am văzut în colecția de pornografie franțuzească a bunicului meu.

Robert deschise ochii și o privi.

– Bineînțeles, spuse el, zâmbind. Am uitat. Mult studiu, dar fără aplicații practice.

Lucy se întinse lângă el.

– Până acum, spuse ea.

Capitolul 18

Scaunul de la masa de scris a lui Robert se legănă când el se ridică. Traversă podeaua din lemn a biroului și privi pășunile sterpe care se întindeau până la mare. Acesta fusese biroul administratorului din cele mai vechi timpuri, iar când Robert pășise în el în urmă cu o săptămână, se simțise de parcă nu ar fi plecat niciodată: aceeași masă de scris ponosită, aceeași priveliște spre portul sudic, aceleași ferestre acoperite de un strat de sare purtată spre țărm de briza marină, același miros de cărți umede și de ghete și mai umede. Familiaritatea era liniștitoare, dar îl deranja. El și Gregor își depozitaseră undițele într-un colț al biroului. Obișnuiau să stea împreună la fereastră, plictisiți și agitați, de fiecare dată când era vreme rea, și să alerge veseli spre plajă când ploaia se oprea. Mai că îi auzi vocea lui Gregor purtată de vânt.

„Haide, Rob! Vom rata fluxul!"

Trăgeau mica barcă în apă și vâsleau împreună, apoi stăteau întinși în iarba înaltă și priveau șoimii vânând pe stânci... Pentru o clipă, Robert simți o durere în piept și își ținu respirația. Erau fantome pe Golden Isle, iar el încă nu se simțea confortabil printre ele.

Știa că fusese prea dur cu Lucy săptămâna trecută, când ea încercase să îl facă să vorbească despre ceea ce simțea. Acum era rușinat de comportamentul său. Adevărul era că pierduse cele mai importante două lucruri pentru el pe Golden Isle: pe fratele care îi fusese cel mai bun prieten și singura viață pe care o știa. Își reconstruise viața, dar pe fratele pierdut nu putea să îl înlocuiască, iar faptul că se afla pe insulă intensifica acea pierdere. Îi amintea în mod constant de trecut. Robert ar fi vrut să facă precum în adolescență, să ia prima barcă din port și să plece, dar de data aceasta trebuia să rămână și să își facă datoria. Prin urmare, se cufundase în muncă în fiecare zi, pentru a ține amintirile la distanță. Și singurul lucru

pe care cu siguranță nu avea de gând să îl facă era să reînvie vechi sentimente vorbind despre cum se simțea.

Administratorul lui Robert îl privea cu ochi palizi, dar pătrunzători. Bărbatul era tot timpul încordat; aproape că leșinase când Robert sosise neanunțat acasă la el în prima noapte pe insulă. McTavish bâiguise că trebuia să facă puțină curățenie și îl ținuse pe Robert pe treptele de la intrare în timp ce el alergase prin casă ca un iepure speriat. Dar Robert intrase neinvitat în casă și îl văzuse punând diverse hârtii pe foc, aparent pentru că nu avea lemne.

Conștient de acuzațiile lui McCall, că administratorul era plătit de Cardross, Robert verificase cu acesta fiecare pagină a registrelor contabile din ultimii șapte ani. Nu fu o lectură prea plăcută. După cum bănuise, recoltele avuseseră de suferit din pricina verilor secetoase succesive, astfel că insula nu mai putea produce suficientă mâncare pentru a hrăni oamenii, darămite să vândă surplusul bărcilor în trecere. Războiul afectase grav comerțul, iar marina recrutase aproape toți bărbații în putere. Mai rămăseseră doar femei și copii să lucreze pământul. Era o situație disperată.

Robert era conștient de faptul că neglijase insula într-un mod rușinos, dar cu cât studia mai mult registrele, cu atât descoperea mai puține eforturi făcute de McTavish pentru a proteja proprietatea, în ciuda faptului că era plătit cu bani frumoși pentru a face acest lucru. De fapt, se întâmpla întocmai opusul. McTavish vânduse în repetate rânduri produse de pe insulă la prețuri mai mici decât valoarea de piață. Nu reușise să importe materiale brute vitale. De fapt, permisese ca traiul locuitorilor de pe insulă să se degradeze treptat, dar sigur. Acest lucru îl făcu pe Robert să se întrebe care erau cu adevărat interesele administratorului. Se părea că bănuielile lui McCall și ale celorlalți bătrâni în privința lui McTavish erau întemeiate.

– Milord? spuse administratorul după ce își drese agitat glasul.

– Voi lua câțiva oameni ca să reparăm farurile în după-amiaza aceasta, zise Robert și se întoarse la timp spre McTavish pentru a-i vedea expresia alarmată.

– Farurile, milord? repetă încet administratorul.

– Da, se răsti Robert. Farurile care ar trebui să fie folosite pentru a avertiza în privința pericolelor în vremuri de război. Farurile pe care tu le-ai lăsat în paragină.

Administratorul păli.

– Nu e nimeni pe aici care să se ocupe de reparații, milord...

– Sunt eu, zise Robert, și mâna de bărbați pe care nu i-au luat cu arcanul. Vom restaura și turnul de control de pe promontoriu. Se întinse după o pană și cerneală și trase o foaie de hârtie spre el. Îi voi scrie vărului meu să trimită mai mulți oameni din Methven...

– Oameni din M-Methven, milord? întrebă McTavish cu glas tremurând. Sunt sigur că nu este nevoie.

– Este foarte mare nevoie, zise Robert, apoi se lăsă pe spate în scaun și îl fixă cu ochii mijiți. Tocmai ai spus că nu avem suficientă mână de lucru aici. Dacă aduc oameni din Methven, vom avea din nou fortificații.

Robert își dădu seama că acea idee nu îi surâdea lui McTavish, iar motivul nu era greu de intuit. Administratorul nu voia ca insula să fie protejată, dimpotrivă. Atitudinea lui duhnea a vinovăție.

– Am auzit că un vas corsar francez a fost zărit în apele din apropierea insulei, continuă Robert. Suspectez un atac, iar în vremurile astea de război trebuie să fim vigilenți. Voi chema jumătate dintre oamenii din clanul meu ca să îi putem atrage într-o capcană pe pirați și să îi prindem.

Robert începu să scrie hotărât, apoi puse nisip peste hârtie să se usuce cerneala, împături scrisoarea și i-o înmână administratorului.

– Du asta pe continent, McTavish, iar de acolo aranjează să fie trimisă în siguranță la Methven.

Robert zâmbi într-un mod viclean în timp ce îl privea pe McTavish ieșind grăbit din birou și alergând pe poteca ce ducea spre portul din sud, haina fluturându-i în vânt. Era convins că administratorul fie avea să aranjeze ca scrisoarea să ajungă direct la Wilfred Cardross, fie avea să o citească și să îi trimită lui Cardross vorbă despre conținutul ei. Probabil că într-o săptămână vestea avea să ajungă la Wilfred – poate chiar mai mult dacă el pornise spre sud de Edinburgh. Dar, când Cardross avea să afle, avea să vină degrabă pe insulă. Nu putea permite ca aliatul lui francez să fie capturat, pentru că altfel piraților aveau să își dea drumul la gură pentru a-și salva pielea și să dea în vileag trădarea lui Cardross.

Se întoarse la birou și scrise o a doua scrisoare, adresată lui Jack, la Findon: „Trimite oameni de îndată ce primești asta. Am zgândărit cuibul cu viespi și vreau să fim pregătiți." Adăugă câteva rânduri,

apoi semnă scrisoarea și o sigilă. Stuart McCall avea să o ducă pe continent de îndată ce pleca McTavish.

Robert se lăsă pe spate în scaun. Tot ce puteau face acum era să aștepte.

– Toată lumea spune că Lord Methven urăște Golden Isle, comentă Sheena în dimineața următoare, în timp ce o ajuta pe Lucy să se îmbrace. După ce a murit fratele său, nu au mai pus piciorul pe insulă nici el, nici bunicul lui. Toți spun că au lăsat locul în paragină. Ca și cum lordul ar învinui insula pentru moartea fratelui său, iar locuitorii suferă din acest motiv.

Lucy oftă. Sheena era pe insulă doar de o săptămână și deja aduna bârfe ca o coțofană ce strângea obiecte sclipitoare. În fiecare dimineață, îi repeta lui Lucy ce auzise în ziua precedentă, iar Lucy încerca de fiecare dată să nu fie mâhnită de cuvintele servitoarei. Era limpede că Sheena avea dreptate. Cu toate acestea, știa că Robert suferea. Îi simțea durerea, dar el nu era dispus să își împărtășească sentimentele pentru a-și alina suferința.

Nu îl putea învinui pe Robert pentru devotamentul pe care îl arătase insulei încă de când sosiseră acolo. El petrecea cea mai mare pare a zilei cu McTavish, revizuind registrele și discutând despre plățile întârziate ale recoltelor, peștelui sau penelor ori străbătea insula pentru a vorbi cu arendașii, de la tăietorii de turbă de pe dealurile nordice la oamenii care lucrau la morile de pe coastă și la pescarii din portul sudic. La micul dejun, Robert îi povestea lui Lucy care îi erau planurile pentru ziua respectivă, dar nu o invita niciodată să îl însoțească. La cină, îi povestea tot ce făcuse peste zi, apoi stăteau împreună în salon și beau un pahar cu whisky, iar Lucy cânta la pianul străvechi. Devenise o rutină plăcută și domestică, dar ea se simțea exclusă.

Însă nopțile erau complet diferite, aprinse de intimitate și de plăceri fierbinți, care dădeau dependență. Pas cu pas, Robert o ducea spre consumarea căsătoriei, iar o parte din ea își dorea acest lucru. Dar în același timp i se părea dificil de suportat această prăpastie dintre zi și noapte, de parcă ar fi fost căsătorită cu doi bărbați foarte diferiți – unul tăcut și retras și altul căruia îi încredința corpul ei și în mâinile căruia și-ar fi lăsat și viața.

– Doamna Stewart e foarte vorbăreață, zise Sheena. Îmi spune tot. E singură, biata femeie! Pe vremuri era menajeră la Methven, dar s-a certat cu bătrânul lord, iar el a trimis-o aici. Eu aș înnebuni dacă aș fi izolată într-un loc ca acesta. Sheena privi spre fereastră. Afară, ceața era ca un văl dens. Insula de aur? Mai degrabă insula deprimată!

– Eu am văzut soarele, zise Lucy. A ieșit o dată săptămâna trecută, iar insula arăta minunat. Cred că azi se va ridica ceața.

Sheena pufni reticentă. Termină de împletit panglica în părul lui Lucy și făcu un pas în spate pentru a-și admira opera.

– Gata. Arată foarte drăguț. Să sperăm că Lord Methven va observa. Nu mi se pare genul de bărbat care ar observa, cel puțin nu lucrurile care contează.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă în oglindă, dar Sheena era ocupată, luând de pe jos acele de păr rămase și făcând ordine pe măsuța de toaletă. Deodată, Lucy se întrebă dacă servitoarea ei încerca în mod intenționat să o rănească. Aceste remarci înțepătoare, menite să planteze semințele îndoielii și ale nefericirii, erau din ce în ce mai frecvente. Dar părea o idee absurdă. Sheena o îngrijise încă de când era o copilă. Fusese servitoare la Forres dintotdeauna și era foarte devotată.

– Ce veți face astăzi? întrebă Sheena.

– Nu știu, răspunse Lucy. Brusc, se simți singură. Habar nu am.

Auld Haa era o casă prea mică pentru a necesita prea multă atenție și oricum se ocupa doamna Stewart de tot ce era nevoie. Lucy nu avea de gând să îi preia sarcinile pentru a nu o face și mai nefericită decât era, nici să stea acasă și să aștepte musafiri ori să facă vizite altor oameni. Societatea pe insulă era foarte limitată. Soțiile celor doi paznici ai farului veniseră în vizită în ziua precedentă. Una, doamna Hall, era foarte amabilă și reținută, iar cealaltă, doamna Campion, era pedantă și avea un râset zgomotos, dar pe amândouă le unea sarcina de a-i denigra pe insulari ca fiind barbari. Doamna Campion propusese timid să găzduiască o cină pentru Robert și Lucy și să-i invite pe profesorul școlii de pe insulă și pe pastor. Sugerase că aceștia erau singurii insulari cu un statut social care îi făcea demni de o invitație. Comercianții care dețineau tarabele din port erau foarte săraci și nu meritau atenția ei. În plus, erau străini. Norvegieni,

pe care femeia îi considera a fi inacceptabili. Lui Lucy i se părea insuportabil snobismul ei. Nu le mai invitase pe doamne a doua oară.

Desigur, s-ar fi putut apuca din nou de scris, dar, dintr-odată, *Ghidul doamnelor pentru găsirea gentlemanului perfect* i se păru de-a dreptul irelevant și neinspirat. Totuși, poate putea afla câteva lucruri despre istoria insulei. Simți un ușor fior de entuziasm. Auzise câteva povești de la doamna Stewart, care, într-adevăr, era foarte vorbăreață, așa cum spusese Sheena – știa povești despre aurul găsit pe o epavă a Armadei spaniole, dar și despre vikingii care fuseseră strămoșii insularilor. Făclia lor de avertizare încă era pe dealul din spatele reședinței Auld Haa, iar în portul sudic se vedeau pe butuci urmele unde fuseseră legate corăbiile lor.

– Îl veți însoți pe Lord Methven astăzi? insistă Sheena.

– Mă îndoiesc, răspunse răspicat Lucy și avu impresia că servitoarea zâmbi vag înainte de a se întoarce cu spatele și a împături cămașa de noapte.

– Pot să te însoțesc astăzi? îl întrebă Lucy pe Robert în mod spontan în timp ce luau micul dejun în salon. Mireasma cafelei plutea în aer, iar razele soarelui răzbăteau prin vălul de ceață și aruncau jocuri de lumini pe lambriuri. Este o zi frumoasă și mi-ar plăcea să văd mai mult din insulă.

Robert puse ferm ceașca pe masă.

– Astăzi voi lucra la reconstrucția farurilor, spuse el, apoi se ridică și plecă.

Lucy se simți rănită. Se săturase. Înșeuă unul dintre micii ponei din padoc și ieși să călărească. Nu existau șei pentru femei, iar Lucy fu forțată să călărească precum un bărbat, cu picioarele desfăcute, ceea ce însemna că fusese nevoită să împrumute o pereche de pantaloni de la nepotul doamnei Stewart. Descoperi în curând că poneiul era o creatură arțăgoasă, cu voință proprie, mai mare decât un ponei Shetland, dar de două ori mai temperamental decât aceia. Porniră cu stângul, fiecare luptându-se să dețină controlul, dar apoi poneiul se liniști și își găsi un ritm cât de cât docil – Lucy nu putea cere mai mult de atât.

În zilele următoare, călări pe tot întinsul insulei, explorând stâncile din nord și pajiștile înverzite din sud. Arendașii îi făceau cu mâna în timp ce trecea pe lângă ei. În cea de-a doua zi, unul dintre ei îi oferi un pahar cu lapte pentru a se răcori, întrucât era

o după-amiază călduroasă. În cea de-a treia zi, fu invitată într-o casă și servită cu biscuiți de ovăz și lapte. După patru zile, femeile de pe insulă deciseră că era timpul să o învețe să țeasă. Lucy nu se pricepea absolut deloc, așa că doar le ascultă pălăvrăgind în timp ce țeseau, aflând lucruri despre viața de pe insulă. La început, femeile fuseseră reticente în prezența ei, privind-o pieziș și cu precauție, neștiind ce să creadă despre ea. Lucy le înțelese reticența și poate că și ele începură să înțeleagă că ea se simțea singură întrucât, după ce râseseră de eforturile ei zadarnice de a toarce, se așezaseră la ceai și toate diferențele dintre ele fuseseră date uitării.

– Am auzit că ai fost să călărești, zise Robert la cină într-o seară.

Venise târziu acasă și intrase încălțat cu cizmele înnămolite direct în salon și cu mânecile cămășii suflecate până la cot.

– Așa este, spuse Lucy. Ai vrea să mă însoțești într-o zi?

– Am prea multe de făcut.

Ceva se aprinse înăuntrul ei. Împinse castronul cu supă de legume din față și se ridică în picioare.

– Te porți ca un copil răsfățat, spuse Lucy.

Respingerea lui o duru. Se simțea descumpănită, deoarece ea încerca să comunice cu el, iar Robert o tot îndepărta.

El o fixă cu o privire dură. Era intimidant, dar ea era hotărâtă să nu îi permită să o reducă la tăcere.

– Știu că nu îți place aici, spuse ea cu fermitate. Înțeleg că este dureros pentru tine din pricina morții lui Gregor și a certei pe care ai avut-o cu bunicul tău...

Ceva atât de viu străfulgeră în ochii lui, încât Lucy se opri instinctiv. Era durere în privirea lui, o simțise ca pe o flacără arzătoare. Cu toate acestea, Robert nu vorbi și, cu o tristețe profundă, Lucy îl văzu îngropându-și și mai adânc emoțiile. Maxilarul i se încleștase precum o capcană de oțel.

– Știu că nu vrei să vorbești despre asta, continuă Lucy cu încăpățânare.

Ea începuse discuția – din nou parcă împotriva vocii rațiunii, iar de data aceasta nu avea de gând să tacă.

– Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Seriozitatea tonului său era înfiorătoare.

– Dar eu doar încerc să te ajut.

– Nu ți-am cerut ajutorul! spuse el cu asprime.

– Iar eu nu vreau să fiu căsătorită cu un soț atât de nefericit și de morocănos! Lucy aruncă șervetul pe care încă îl ținea în mână, iar acesta aterizâ în castronul cu supă. Merse cu pași hotărâți spre ușă, sperând ca Robert să o cheme înapoi, să își ceară iertare și să spună ceva, orice. Dar el nu spuse nimic. Nu veni în patul meu diseară, zise Lucy peste umăr. Sunt soția ta, nu ibovnica, și nu voi fi ignorată în timpul zilei doar pentru a-ți fi utilă noaptea.

În dormitorul ei, Lucy se ghemui pe polița de la fereastră și privi pajiștile care se întindeau până la mare. Luna era plină și luminoasă în acea seară și scălda insula într-o lumină aurie. Pentru prima dată, locul arăta pașnic și se ridica la înălțimea numelui pe care îl avea.

Lumânarea era pe sfârșite, iar ei îi era frig. Nu îl auzise pe Robert urcând la etaj și nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi venit în camera ei. Se simțea rănită și dezamăgită de faptul că el îi respingea fiecare încercare de a ajunge la sufletul lui. Robert îi arătase o tandrețe nemărginită, dar era cea mai grea lecție pe care o învățase Lucy – blândețea pe care i-o arătase el nu însemna că voia să se apropie și sufletește de ea, nu doar fizic.

Auzi un sunet afară – pași pe pietre și scârțâitul porții. Pe zidul casei zări umbra alungită a unui om. Din felul în care se mișca, Lucy își dădu seama că era Robert. Era curioasă. Auzise deja multe povești despre Golden Isle – legendele, epavele, comerțul ilegal. Într-o noapte ca aceasta, era ușor să crezi în fantome și mituri. Lucy se ridică și se încălță cu ghetuțele. Pelerina ei era caldă și, din fericire, nu era o noapte rece. Scările scârțâiră în timp ce coborî pe vârful picioarelor, dar nu îi apăru nimeni în cale. Doamna Stewart și ceilalți servitori aveau camerele în aripa de vest. Lucy deschise ușa și simți briza răcoroasă ciupindu-i ușor pielea. Văzu silueta lui Robert traversând pajiștea și îndreptându-se spre stânci. Lucy îl urmă.

Capitolul 19

Wilfred Cardross era amețit de aburii alcoolului când mesagerul intră în hol, prăfuit și murdar de noroi, cu două scrisori în mână.

– Mesaje urgente de pe Golden Isle, milord, spuse bărbatul, apoi se retrase rapid, înainte ca cizma lui Cardross să apuce să îl alunge.

Wilfred o împinse pe chelnerița neîngrijită de pe genunchii săi – era o fată de la bucătărie, habar nu avea cine, care încercase într-un mod destul de nepriceput să îi stârnească apetitul sexual, dar Cardross era prea plictisit și amețit pentru a fi interesat. Se întinse după paharul cu vin, stropind scrisorile cu câteva picături, apoi îl duse la gură și bău lacom.

– Mai adu-mi, îi porunci fetei indignate, trântind paharul pe masă cu o forță care făcu sticla să zdrăngăne.

– Sper să îți stea în gât, spuse ea în barbă cu răutate, în timp ce porni spre bucătărie.

Cardross o ignoră. Deschise prima scrisoare, rupând-o puțin în graba lui. După cum se aștepta, recunoscu scrisul lui McTavish. Citi câteva cuvinte și aruncă scârbit scrisoarea pe masă. McTavish era la fel de sperios ca o femeie bătrână și pălăvrăgea despre făclii de avertizare și despre bănuielile lui Methven cu privire la un atac francez. Piratul francez Le Boucanier nu s-ar fi arătat nici măcar o clipă dacă ar fi existat șanse să fie capturat. Și atâta vreme cât Le Boucanier era liber, Cardross știa că secretele lui erau în siguranță.

Cu toate acestea, în timp ce încercă să se liniștească, spunându-și că era în siguranță, o umbră de îndoială i se strecură în minte și începu să îl sâcâie. Presupunea – doar presupunea – că Methven era destul de inteligent cât să îl atragă într-o capcană pe piratul francez. Cel mai probabil, Le Boucanier și-ar fi negociat libertatea în schimbul informațiilor despre trădătorul nobil scoțian care vindea dușmanului secretele propriei țări. Cardross se încruntă. Putea să își asume acest risc?

Apoi un alt rând din scrisoare îi atrase atenția: „Methven trimite după jumătate din oamenii lui de pe proprietățile vestice pentru a repara farurile și a reface fortificațiile insulei..."

Cardross făcu o pauză. Cât de amuzant ar fi fost, se gândi el deodată, dacă marina i-ar recruta pe toți acei bărbați din Methven! Nu doar că marchizul și-ar fi pierdut jumătate din oameni și și-ar fi aruncat proprietățile în ruină, dar Cardross putea primi o recompensă pentru faptul că îi îndrumase pe ofițeri către un premiu atât de substanțial. Cu cât se gândi mai mult la acest lucru, cu atât mai tare îi surâse ideea. Și cu cât îi surâdea ideea mai tare, cu atât mai mult voia să fie de față pentru a vedea furia și disperarea lui Methven, pricinuite de pierderea membrilor clanului pe care încercase din răsputeri să îi protejeze.

Cardross râse și dădu pe gât ultima gură de vin. Câțiva stropi căzură pe masă, iar el înjură zgomotos. Îi strigă intendentului să îi aducă pană și călimară. Voia să le scrie imediat lui Wilson și Scott, ofițerii de recrutare din nord, și să-i trimită pe Golden Isle pentru a-i lua pe bărbații din Methven. Lăcomia îl mistuia asemenea unei boli. Avea să plece într-acolo. Wilson era un individ brutal și corupt, care l-ar fi înșelat la bani dacă ar fi prins ocazia. Și odată ce bărbații din Methven aveau să fie luați, iar Robert Methven avea să se fi retras în sud pentru a-și linge rănile, el își putea relua activitățile comerciale ilegale și transmiterea informațiilor către francezi. Nu putea să piardă.

Contele fu atât de încântat de propria idee, încât aproape uită de cea de-a doua scrisoare, care zăcea nedesfăcută pe masă. O despături și citi cele câteva rânduri mai întâi cu nerăbdare, apoi cu un interes din ce în ce mai mare. După ce termină de citit, începu să bată cu hârtia în marginea mesei, zâmbind. Spionul lui din casa lui Lady Methven îi dăduse vești noi și interesante. Zâmbetul i se lărgi.

„Robert Methven nu își va îndeplini condițiile moștenirii. Nu va exista nici un moștenitor."

Acum nu exista nici o îndoială că avea să meargă pe insulă pentru a fi martor la declinul rivalului său. De fapt, avea să meargă pentru a-l informa el însuși pe marchiz de trădarea soției lui și pentru a se bucura de șocul lui Methven la primirea veștii.

Intendentul nu apăruse. Nici fetișcana cu vinul lui. Înjurându-i pe amândoi în sinea lui, Cardross se ridică în picioare împleticindu-se, pentru a începe pregătirile pentru călătoria spre nord.

Fantomele îl scoseseră în sfârșit pe Robert din casă. Stătuse mult timp în salon după ce plecase Lucy, fără să mănânce nimic și conștient doar de frustrarea încordată dinăuntrul lui. În cele din urmă, coborâse lângă apă, în golful unde mersese de nenumărate ori împreună cu Gregor când erau copii. Pe atunci, iubea Golden Isle. Fusese un loc special, regatul lui Gregor. Robert nu se gândise niciodată că acel lucru avea să se schimbe.

Dar apoi Gregor murise, iar el începuse să urască insula pentru că îi răpise fratele – o ura cu aceeași forță cu care o iubise. Robert își dădu seama că el și Lucy aveau acest lucru în comun: își pierduseră un frate și o soră care le fuseseră atât de dragi, încât pierderea încă îi bântuia.

Noaptea era blândă, la fel susurul valurilor pe nisip. Robert se așeză pe una dintre pietrele impunătoare de pe țărm, simțind granitul rece sub palme. Pe stâncile înalte de deasupra era Podul Diavolului, de unde căzuse Gregor. Nimeni nu își putuse explica incidentul. El și Gregor fuseseră întotdeauna siguri pe picioarele lor, asemenea unor capre de munte; stâncile nu reprezentaseră *nici* un pericol pentru ei. Și totuși, în ziua aceea, Gregor traversase podul pentru a încerca să îl salveze pe un băiat care rămăsese blocat în timp ce cobora stâncile în căutare de ouă de gâscă-de-mare. Băiatul supraviețuise, dar, în încercarea de a-l salva, Gregor căzuse de pe pod și murise.

Robert oftă. Știa că trebuia să se întoarcă la Auld Haa și să o caute pe Lucy. Trebuia să își ceară iertare – din nou – pentru încrâncenarea lui. Trebuia să înceteze să mai fugă. Lucy fusese mult mai curajoasă decât el – îi încredințase temerile ei, în timp ce el le ținuse ascunse pe ale lui.

Se ridică de pe piatră. Era o noapte foarte calmă. Luna arunca o lumină argintie peste suprafața vălurită a mării. Era o atmosferă liniștită.

Apoi Robert o văzu pe Lucy – stătea la celălalt capăt al Podului Diavolului. La început, avu impresia că era o fantomă invocată de amintirile lui. Apoi, un fior de teamă îl țintui în loc, dându-și seama

că nu era o nălucă. Lucy începuse să traverseze arcada îngustă a stâncii, îndreptându-se spre el.

Robert auzi ropotul pietrelor care se desprindeau din arcadă și cădeau în prăpastia de dedesubt.

Un sentiment pur de frică îl străpunse și îl încremeni.

„Va cădea."

Robert începu să alerge spre ea, împiedicându-se de smocurile de iarbă, înjurând în sinea lui, până când se izbi de Lucy și o strânse la piept, îndepărtând-o de marginea stâncii, simțind-o caldă și reală în brațele lui.

– Robert? Ea nici măcar nu părea obosită, nu gâfâia deloc. Te căutam. Eram îngrijorată...

– Prostuțo! Femeie nebună, naivă și...

Își dădu seama că voia să o zgâlțâie din toate încheieturile. Violența dinăuntrul lui era intensă, stârnită de senzația de groază. Robert tremura, nu putea vorbi. Apoi sentimentul de ușurare îl invadă și o strânse și mai tare la piept, ascunzându-și chipul în scobitura gâtului ei, simțindu-i căldura corpului și ascultându-i respirația.

– Oh, spuse ea, iar revelația fu evidentă în glasul ei. Oh, repetă mai încet.

– Am crezut că te voi pierde, spuse Robert, care încă tremura. Fu nevoit să facă un efort imens pentru a slăbi strânsoarea cu care o ținea în brațe. Te iubesc atât de mult! Am crezut că insula mi te va lua și pe tine!

Robert nu știa de unde veniseră acele cuvinte. Știa doar că erau adevărate. Emoțiile lui complexe se dovediră a fi destul de simple, la urma urmei. El le numise dorință, tandrețe, admirație – orice, mai puțin iubire.

Lucy îi cuprinse obrazul în palmă și îl îmbrățișă la fel de strâns pe cât o îmbrățișa el, iar Robert simți toate acele sentimente izbindu-l ca un val. O așeză pe iarba moale, care era un pat delicios de confortabil, apoi îi împinse pelerina de pe umeri și descoperi sub ea doar cămașa de noapte, sfâșiată de stâncile pe care probabil că se cățărase spre țărm. Îi sfâșie restul cămășii și o simți pe Lucy tremurând. Ghetuțele i se părură ridicol de erotice, astfel că nu o descălță. Trupul ei gol era palid și auriu în lumina lunii, iar când o sărută, ea îl sărută înapoi cu lăcomie înapoi, strecurându-și mâinile pe spatele lui și trăgându-l mai aproape. Robert nu simți nici o urmă de ezitare

sau îndoială în ea și știu că așteptarea luase sfârșit. Fu izbit de o dorință atât de posesivă, încât, pentru o clipă, nu putu să respire.

Îi cuprinse chipul în mâini, simțind părul mătăsos în palme.

– Nu vreau să te rănesc, îi spuse el, temându-se de forța dorinței pe care o simțea pentru ea.

– Nu mă vei răni. Lucy se întinse și îl sărută, iar sânii ei îi atinseră pieptul. Te rog, Robert! Îmi doresc asta. Și eu te iubesc.

Mâinile lui Robert tremurau în timp ce își descheie pantalonii. Îi depărtă coapsele și alunecă ușor înăuntrul ei, încercând să fie blând, deși era mistuit de o dorință arzătoare. O simți pe Lucy tresărind când o pătrunse și auzi cum i se tăie respirația. Ea deschise ochii. Părea uimită, pe punctul de a pierde acea plăcere senzuală.

– Îmi pare rău, șopti Robert. Va fi mai bine într-o clipă.

Lucy încuviință din cap.

– Nu te opri, șopti ea. Te rog, nu te opri acum!

Robert încercă să nu cedeze dorinței de a se împinge cu putere în ea și o sărută din nou, punându-și toată dragostea în acel sărut. Simți cum corpul ei începu să se relaxeze și să se deschidă pentru el. Începu să se miște încet, dar menținându-și controlul. Lucy oftă, apoi îl trase mai adânc înăuntrul ei. Senzația fu minunată. Își ridică șoldurile pentru a veni în întâmpinarea mișcărilor lui, iar el se pierdu. Se simțea de parcă ar fi fost pe marginea prăpastiei, iar căderea era inevitabilă. Eliberarea fizică fu uimitoare, atât de violentă, încât îl făcu să geamă. Dincolo de această plăcere, simți o altă senzație, asemenea unei nevoi împlinite – parcă o revendicase pe Lucy și își găsise locul în lume.

O înfășură în pelerina roșie și o purtă în brațe până acasă, unde o duse în dormitorul lui. Voia să facă din nou dragoste cu ea, dar știa că ei i-ar fi fost greu după prima dată, astfel că se mulțumi să o țină în brațe. Și era înfiorător de plăcut – dorința aceea posesivă de dinainte se transformă acum în alte emoții atât de puternice, încât îl zguduiră. Faptul că o ținea în brațe îl liniștea enorm. Îi aminti cât de mult o iubea și avea nevoie de ea, dar cu acea iubire veni și teama. Cumva, era nevoit să învețe a trăi cu acea teamă, pentru că, dacă ar fi ținut totul de el, nu ar mai fi scăpat-o nici o clipă din ochi. Iar acest lucru ar fi fost cel mai mare neajuns.

– Robert?

Lucy era trează. Întinse mâna și îi atinse obrazul, așa cum făcuse mai devreme, iar el simți din nou un fior zguduitor de tandrețe și de dorință.

– Îmi pare rău că nu am vorbit cu tine înainte, spuse el. Se simțea diferit, umil. Își mută capul pe pernă și, în loc de frustrarea nestăpânită care îl copleșise până atunci, simți liniște. Încercam să ignor cât de mult urăsc să fiu pe insulă, afundându-mă în muncă și refuzând să discut despre asta.

Lucy stătea întinsă lângă el, sprijinindu-și capul într-o mână, și îl privea. Părul i se revărsa peste umerii dezgoliți.

– Nu e de mirare că urăști locul ăsta, spuse ea blând. Fratele tău a murit aici, Robert. Este locul unde o parte din viața ta s-a sfârșit.

Întinse mâna și o trase pe pieptul lui.

– Și acum este locul unde o altă parte din viața mea începe, spuse el. Viitorul meu alături de tine.

Lucy se trezi alene în zori și rămase nemișcată un moment. Își simțea corpul cald, iar sângele parcă îi cânta în vene – era o senzație de satisfacție. Ceva o sâcâia totuși, ca un gând, ca o umbră. Apoi își aminti.

Noaptea trecută nu avusese nici un coșmar.

Se gândi la ce se întâmplase. I se dăruise lui Robert fără rețineri, fără să se gândească la altceva, în afară de a-și uni propriile dorințe cu ale lui. El i se destăinuise complet, iar ea îl dorise; la rândul ei. Îl iubea.

Simți un mic fior de teamă străbătându-i mintea, dar apoi se stinse. Aștepta ca teama să revină și să se transforme în monstrul care o bântuia dintotdeauna, aștepta ca întunericul să o învăluie. Dar nu se întâmplă nimic. Patul era cald și confortabil, iar ea se simțea senină și mulțumită. Căscă.

Era posibil să fi rămas însărcinată. Își testă în mod deliberat sentimentele. Se forță să își înfrunte cea mai mare teamă. Din nou, simți un fior de neliniște, dar dispăru așa cum marea ștergea urmele pașilor pe nisip. Se gândi că era posibil ca teama să nu dispară niciodată în totalitate, dar, cumva, frica își pierduse puterea.

Se întoarse pe partea cealaltă și se uită la Robert. El încă dormea. Părea foarte liniștit, iar trăsăturile lui aspre se îmblânziseră. O barbă măruntă îi acoperea bărbia și obrajii. Lucy continuă

să îl privească. Dincolo de acest bărbat, putea să vadă umbra băiatului pe care îl lovise tragedia. Spera ca ura lui față de Golden Isle să se fi stins.

Lucy știuse că Robert o iubea. Văzuse acest lucru în ochii lui și îl simțise în atingerea lui când o îmbrățișase atât de violent și totodată atât de blând pe stânci. Știuse că nu exista alt motiv pentru furia lui. Și ea îl iubea, la rândul ei, pentru forța și hotărârea lui de a-și proteja clanul, pentru loialitatea lui, pentru răbdarea și tandrețea de care dăduse dovadă cu ea.

– Lucy... Robert îi zâmbea. Întinse mâna și își plimbă degetele pe umărul și brațul ei, apoi îi luă încheietura și o sărută în palmă. Cum te simți, iubito?

Ea observă umbra de îndoială din ochii lui. Robert se temea că ea avea să regrete ce se întâmplase, că noaptea o copleșise din nou cu întunericul fricii.

– Sunt foarte bine, răspunse ea cu sinceritate.

– Ești sigură? o întrebă din nou cu o privire pătrunzătoare.

Exista o singură cale de a-l asigura că era bine. Lucy se aplecă și îl sărută. Când se retrase, văzu că lumina din ochii lui nu mai radia tandrețe, ci ceva mult mai înfierbântat și intens. Îl privi în lumina albăstruie a dimineții, care îi evidenția trăsăturile puternice. Robert o privea intens. Lucy știa că el aștepta ca ea să decidă ce voia. Noaptea trecută fusese impulsiv, cuprins de febra momentului. Acum voia ca ea să aleagă.

Lucy își simți inima bătând cu putere. Simți un gol în stomac, iar entuziasmul aproape că îi tăie răsuflarea. Știa ce voia.

Se priviră unul pe altul un moment îndelungat, apoi Robert o trase sub trupul lui. Gestul păru disperat, dar totodată pur și intens. Gura lui era fierbinte pe gâtul ei. Ea întinse mâna spre mădularul lui, fiind conștientă doar de senzații și de dorințe. El începu să îi mângâie sânii și să o tachineze într-un mod care o făcu să tremure. Lucy deja învățase generoasa capacitate a corpului ei de a se bucura de plăcere, iar acum voia să se detașeze complet. Era prima dată când se simțea eliberată de orice umbră.

Își lăsă capul pe spate, iar Robert își strecură mâna în părul ei. Lucy își arcui pieptul spre buzele lui, iar când el îi dezmierdă sfârcul cu gura, ea oftă și simți cum căldura toropitoare o învălui, relaxând-o și trezindu-i din nou dorința. Mâna lui o mângâia

între coapse, buzele îi mângâiau sânii, iar ea se simți minunat de nesăbuită în timp ce el îi dezmierda corpul și o înălța încet pe culmile plăcerii. Deși era o senzație delicioasă, de-a dreptul irezistibilă, un colțișor din mintea ei se răzvrăti. Nu voia ca Robert să dețină întreg controlul.

Lucy se strecură rapid de sub el. Mișcarea făcu valuri în saltea, iar Robert se dezechilibră și se întoarse pe spate în pat. Lucy veni deasupra lui și îl încălecă. Se sprijini cu mâinile de tăblia de lemn a patului și coborî ușor pe mădularul lui dur ca piatra.

Icnetul lui de șoc și de plăcere fu o recompensă în sine. Lucy începu să se miște, ridicându-se și coborând ușor, senzația de control oferindu-i o putere triumfătoare. Simțea fiecare mușchi din corpul lui încleștându-se din pricina frustrării că nu era el cel care deținea controlul. Se aplecă și îl sărută blând, apoi se retrase. Își plimbă sânii pe pieptul lui și se bucură de geamătul lui Robert.

– Lucy...

Vocea lui se redusese la o simplă șoaptă.

– Da?

Ea se opri, iar Robert își lăsă capul pe spate.

– Nu te opri.

– Îți place așa? întrebă Lucy, apoi se ridică ușor și coborî, primindu-l adânc înăuntrul ei. Sau așa?

– Obraznico!

Cuvântul parcă îi fusese smuls dintre buze.

Încă o alunecare, iar Robert gemu și o prinse de încheietură, trăgând-o sub el. Salteaua se lăsă sub greutatea lor și scârțâi în timp ce el se cufundă înăuntrul ei. Lucy își arcui spatele, primind fiecare mișcare. O senzație fierbinte de plăcere puse stăpânire pe ea, incredibil de irezistibilă și de dulce. Atinse plăcerea, iar trupul i se încleștă în timp ce el se eliberă înăuntrul ei cu un țipăt. Rămaseră îmbrățișați.

– La naiba, spuse Robert când respirația i se liniști, iar el putu să vorbească. Voiam să fiu lent și blând de data asta.

– Poate data viitoare, zise Lucy.

Robert trase cearșaful peste ei și o ținu pe Lucy mai aproape, dar ea era prea agitată pentru a sta liniștită. Se simțea ametită de plăcerea pură a eliberării fizice. Se eliberă din brațele lui și merse la fereastră, așezându-se pe poliță și privind marea, dincolo de grădină.

– Cât de frumos arată atât de devreme dimineața! spuse ea. E totul atât de calm!

– Vino înapoi în pat, spuse Robert.

Stătea sprijinit în cot și o privea, iar în ochi i se citea dorința. Lucy simți cum o străbătu un fior de plăcere. Se simțea imorală și nesăbuită, așa cum nu își permisese niciodată să fie. Sentimentul se dezlănțui înăuntrul ei asemenea celei mai pure tentații. Își refuzase nevoile fizice foarte mulți ani, iar acum simțea o foame aproape disperată de a recupera timpul pierdut.

– Nu, spuse ea. Trase draperia, iar lumina palidă a dimineții îi mângâie trupul gol. Dacă mă vrei, vino și prinde-mă!

Robert făcu ochii mari. El nu avu nevoie de a doua invitație. Sări din pat și se întinse spre ea, dar Lucy fu prea rapidă. Deschise ușa dormitorului și începu să coboare scările, picioarele ei desculțe tropăind pe scândurile din lemn. Simțea că Robert era în urma ei. Intră în fugă în salonul de zi, alergă în jurul mesei, făcând tacâmurile din porțelan să zdrăngăne, apoi ieși din nou în salon, unde Robert o prinse din spate. Își trecu brațul peste pântecul ei, iar trupul lui era fierbinte se lipi de spatele ei. Robert gâfâia. Lucy simți că erecția lui era din nou tare ca piatra. Se frecă ușor de ea, iar apoi scoase un sunet jos, gutural.

– La naiba, femeie! spuse el. Nu te mai saturi!

Lucy chicoti, simțindu-se ca o femeie desfrânată.

– Nu îmi poți face față, milord? șopti ea în mod provocator. Ești prea bătrân? Prea obosit?

Drept răspuns, Robert o împinse în față, aplecată peste un pian vechi și șubred, sprijinindu-se cu mâinile de el și sânii ei atingând lemnul rece și lucios. Îi simți mai întâi degetele la intrarea ei alunecoasă, apoi mădularul.

– Mereu am spus că ești talentată la acest instrument, spuse Robert, apoi alunecă ușor înăuntrul ei, iar Lucy icni, simțindu-se invadată. I se părea că erecția lui era mult mai mare, senzația era nouă și diferită, mai intensă, iar dorința ei deveni și mai sălbatică. Se împinse înapoi, spre el, simțind lemnul rece pe sâni, iar Robert continuă să se cufunde și mai adânc în ea. Îi imobiliză șoldurile cu mâinile și începu să se împingă înăuntrul ei cu mișcări puternice, care o făceau să gâfâie. Corzile pianului tremurau și rezonau cu fiecare zvâcnire a corpului ei. Mișcările lui Robert erau neînduplecate,

ducând-o pe Lucy la extaz. Eliberarea veni ca un val întunecat și năvalnic. Lucy voia să îl ia și pe el pe undele plăcerii, dar Robert se retrase.

– Pot să aștept, șopti el.

Lucy se gândi că avea să o elibereze, dar Robert era neobosit. Își găsi din nou ritmul, prinzând-o de talie, imobilizându-i corpul pentru a o putea pătrunde fără rețineri. Fu sublim, glorios. Lucy se agăță de pian, pentru a nu-și pierde echilibrul în timp ce el o pătrundea adânc, ducând-o pe culmile plăcerii iar și iar. Iubea senzualitatea pură a acestei intimități, modul în care sânii ei tresăreau cu fiecare mișcare a lui înăuntrul ei și dorința desfrânată și impunătoare pe care o simțea.

Eliberarea o izbi necruțător, răscolind-o, făcând-o să tremure. Îl auzi pe Robert țipând și îl simți eliberându-se adânc în ea, iar ea ajunse din nou la extaz. Se prăbuși în brațele lui, ecoul plăcerii reverberând în corpul ei.

Lucy tremura și simțea că genunchii aveau să o trădeze, iar Robert o ridică în brațe și merse cu ea la un fotoliu, unde se așeză cu ea în brațe. Începu să o sărute din nou blând, pe colțul gurii, pe maxilar și pe gât. Ea se ghemui la pieptul lui și inspiră mirosul pielii lui calde, cu o tentă ușoară de săpun de lemn de santal, care îi făcu ușor capul să se învârtă.

– Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland nu ne-a învățat cum să folosim un pian, spuse Lucy, presărând sărutări pe pieptul lui. Își odihni palma peste inima lui și simți cum râsetul lui îi zdruncină pieptul. Sunt epuizată, șopti ea.

– Așa îți trebuie! Robert îi dădu șuvițele rebele de pe față și o sărută tandru un moment îndelungat. Ești rece. Atingerea lui era caldă pe pielea ei rece. O ridică în brațe și o duse în dormitorul lor. Lasă-mă să te încălzesc!

O întinse pe pat și se strecură lângă ea, trăgând pătura peste amândoi. Lucy simțea oboseala și durerea din tot corpul pricinuite de plăcerea pură pe o simțise.

– Te iubesc, zise ea și îl sărută.

Se trezi abia când camera fu scăldată în lumina soarelui. Robert tocmai își punea cămașa și bombănea că avea să întârzie la o întâlnire cu căpitanul portului. Când veni lângă pat și o sărută pe Lucy

cu o pasiune stăruitoare, ea o văzu pe Sheena intrând în cameră cu micul dejun. Se simțea prea epuizată pentru a mânca sau a bea.

Sheena îi luă de pe podea cămașa de noapte. Rămase tăcută, dar ridică din sprâncene când observă așternuturile învălmășite și aerul răvășit al lui Lucy. Puse tava cu micul dejun pe noptieră și merse la comodă, cotrobăind printr-un sertar.

– Probabil vreți asta, spuse ea. Am observat că nu ați luat-o. Dacă îmi permiteți, milady, este o nesăbuință. Trebuia să fi știut că se va întâmpla acest lucru.

Lucy ridică privirea din ceașca de ciocolată caldă. Sheena ținea în mână un borcănel. La început, Lucy nu îl recunoscu, dar apoi își aminti cu o ușoară tresărire de tinctura de busuiocul-cerbilor. Își aminti de acea fată speriată, bântuită de trecut, și simți un junghi tăios de compasiune pentru ea.

– De fapt, spuse Lucy, nu o vreau. Nu am nevoie de ea. Nu mă mai tem.

Se simți străbătută de un val de entuziasm și fericire.

Sheena făcu ochii mari.

– Dar, milady, nu vă puteți asuma un asemenea risc! Trebuie să luați tinctura! În glas i se simțea panica în timp ce îi întinse borcanul lui Lucy. Vă aduc eu altă tinctură, adăugă grăbită. În caz că sunteți deja însărcinată. Nu va ști nimeni. Apoi continuă pe un ton rugător: Nu ați fi în siguranță dacă ați fi însărcinată, milady. Gândiți-vă la ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră! Vă rog, ascultați-mă...

– Nu! spuse cu fermitate Lucy.

Se ridică și o apucă pe Sheena de braț. O trase și o rugă să se așeze pe pat. Chipul servitoarei era schimonosit, de parcă femeii îi venea să plângă. Tremura. Lucy fu șocată. Habar nu avusese că și Sheena fusese chinuită de frica de a nu-și pierde stăpâna, dar servitoarea le fusese doică atât ei, cât și lui Alice. Era de înțeles.

– Sheena, spuse Lucy cu blândețe. Înțeleg că vrei să mă protejezi. Ai făcut-o încă de când eram copil. Dar nu ai de ce să te temi. Îți garantez!

Era limpede că Sheena nu voia să mai discute despre acest subiect, fiindcă expresia feței îi devenise de piatră.

– Prea bine, milady, zise ea. Nu vom mai vorbi despre asta.

Luă ceașca cu ciocolată caldă a lui Lucy și o puse pe tavă, deși băutura era doar pe jumătate terminată. Lucy luă în grabă o felie de pâine prăjită înainte ca Sheena să ia tava și să plece.

Mai târziu, după ce se îmbrăcă, Lucy luă borcănelul cu tinctură și îl ascunse în buzunarul pelerinei. Merse pe stânci, simțind briza care îi învolbura pelerina, dar și primele raze calde ale soarelui. Se opri pe margine și aruncă borcănelul cu toată forța de care fu capabilă cât de departe putu. Îl auzi izbindu-se de pietrele de dedesubt, apoi fu luat de valuri.

Lucy avu o senzație plăcută.

Soarele începu să capete mai multă putere. Ea se întoarse cu fața la globul auriu și strălucitor. Pentru o clipă, avu impresia că briza purtă până la ea glasul și râsetul lui Alice. Sunetul nu o mai bântui în întuneric. Nu mai existau coșmaruri, doar amintirea lui Alice dansând în lumina soarelui. Încă îi simțea prezența, dar acum era o fantomă blândă.

Lucy își deschise inima și permise amintirilor despre sora ei să zboare libere.

Capitolul 20

Lucy se plimba pe plajă. Se descălțase de pantofi și de ciorapi și simțea nisipul rece și umed între degetele de la picioare. Era straniu modul în care simțea chiar și cea mai măruntă senzație zilele acelea. Era conștientă de mirosuri așa cum nu fusese niciodată și simțea orice gust și lucru pe care îl atingea de parcă ar fi fost nou. Era o schimbare majoră față de viața ei anterioară, în care trăise printre cărți, în lumea ei rațională. Încă îi plăcea să citească și să scrie, dar viața de acum avea și dimensiunea simțurilor. Lucy se simțea de parcă s-ar fi trezit la viață.

Săptămâna anterioară fusese perfectă. Soarele strălucise, iar Golden Isle se ridicase la înălțimea numelui său. Lucy îl convinsese pe Robert să își ia puțin timp liber de la reconstruirea clădirilor și o însoțise la un picnic la Golden Water, micul lac care dăduse numele insulei. Călăriseră împreună peste dealurile înalte, ale căror poale erau scăldate de valurile mării. Chiar și acum, când vara punea stăpânire pe aceste insule nordice, apa mării era atât de rece, încât îți putea provoca un șoc, dar exista un mic golf retras, a cărui apă era încălzită de razele soarelui. Lucy zâmbi, amintindu-și momentul când se dezbrăcase de haine și se cufundase complet goală în adâncurile verzui ale apei. Fusese o după-amiază memorabilă.

Și vorbiseră. În timp ce stătuseră în pat într-o noapte, Robert îi povestise cum bunica lui fusese singurul membru al familiei care continuase să îi scrie, în ciuda soțului ei, în timpul anilor petrecuți de el în Canada.

– Te va plăcea foarte mult, îi spusese Robert în timp ce o sărutase pe gât, coborând ușor pe sânii ei. Când voi termina treaba aici, voi fi mândru să te duc în Methven.

Lucy se întrebase atunci care era acea treabă. Văzuse o mulțime de bărci venind și plecând spre Findon, aducând oameni și materiale în Golden Isle. McTavish fusese concediat, iar Jack Rutherford

venise din Methven pentru a se ocupa de contabilitate – cel puțin așa îi spusese Robert. Lucy era convinsă că se întâmpla și altceva, dar când își întrebase soțul, el îi răspunsese că doar întărea apărarea împotriva piraților francezi care fuseseră zăriți în apele nordice. Jack, politicos și fermecător, îi spusese același lucru. Dar Lucy tot nu era convinsă.

Vântul sufla rece pe chipul ei. Se lăsa seara, iar umbrele se alungeau. Își trase șalul mai sus pe umeri și grăbi pasul spre port. Văzu înaintea ei un grup de femei și copii care adunau de pe stânci bucăți de lemn aduse de mare. Creșteau foarte puțini copaci pe insulă, astfel că lemnul era întotdeauna la mare căutare.

Se apropia fluxul. Apa rece îi spăla picioarele desculțe, făcând-o să tremure ușor. Valurile îi stropiră rochia, izbindu-se de stâncile pe care se jucau copiii. Țipetele și strigătele lor voioase fură purtate de vânt până la Lucy. Era o atmosferă pașnică, dar, dintr-un motiv neștiut, ea nu putea scăpa de o premoniție. Ceva nu era în regulă.

Când ajunse pe chei, văzu că Robert și Jack erau acolo. Simți cum inima îi tresăltă când își zări soțul. Așa i se întâmpla de fiecare dată când îl vedea. Grăbi pasul, dar nu apucă să îi salute. O tăcere stranie se lăsase peste mulțimea de pe chei și toți își întorseseră privirile spre mare, unde soarele cobora în apă asemenea unei mingi uriașe de foc. Pe fundalul roșiatic se zărea silueta neagră a unui vas.

– Marina, bâigui cineva, iar cuvântul se insinuă printre ceilalți asemenea vântului ce bătea prin lanul de porumb. Ofițerii de recrutare... sunt aici.

În același moment, cineva se întoarse și arătă spre sud, unde pe un promontoriu se aprinse o făclie.

– Un atac! Satul este atacat!

Lucy văzu cum Robert parcă fu străbătut de un fulger.

– Cardross, zise el. A venit și a adus și ofițerii de recrutare!

Lucy simți groaza și ura mulțimii, de parcă ar fi fost o ființă cu voință proprie. Mai văzuseră acest lucru înainte, mai fuseseră martori la distrugerea propriilor vieți. Robert îi luă mâinile într-ale sale.

– Du-te la Auld Haa, spuse el. Încuie-te în casă și nu ieși pentru nimic în lume! O sărută. Voi veni la tine de îndată ce voi putea.

– Nu, spuse Lucy, respingând imediat soluția lui. Vreau să ajut, Robert. Se întoarse și le făcu cu mâna femeilor și copiilor

de pe chei. Lasă-mă să am grijă de ei! Dacă vine Wilfred, pot să am grijă de mine. Îl tai cu sabia.

Un zâmbet vag lumină chipul încordat al lui Robert.

– Știu că ești în stare să faci asta, zise el, dar nu te pot lăsa. Este prea periculos. O strânse în brațe, iar Lucy îi simți inima bătând cu putere și nerăbdare, vrând să plece pentru a-și apăra insula. Nu îți poți risca viața, spuse el. Treaba asta nu este doar pentru mine, deși Dumnezeu îmi este martor că aș face tot ce îmi stă în putință pentru a te ține în siguranță. Este pentru Methven.

Atunci, Lucy înțelese. Robert vorbea despre viitor, despre moștenitorul pe care ea era posibil să îl poarte în pântec chiar în acel moment. Lucy se simțea groaznic de derutată, vrând cu disperare să ajute, urând ideea de a aștepta neputincioasă ca evenimentele să se desfășoare, dar înțelegând cât de important era pentru Robert, pentru întregul clan Methven ca ea să fie în siguranță.

– Să îl ia naiba pe Wilfred! spuse ea reticentă. Trebuie să pleci, Robert. Oprește-l! Aruncă o privire peste umăr, spre vasul marinei care înainta ferm spre țărm. Știu că nu le vei permite să mai ia oameni, dar ai grijă! Ofițerii de recrutare nu țin cont de nici o lege și nu respectă pe nimeni.

Robert o sărută din nou scurt, parcă zguduindu-i sufletul.

– Întoarce-te la mine! șopti ea. E nevoie de doi oameni pentru a da viață unui moștenitor pentru Methven. Făcu un pas în spate. În plus, te iubesc și încă nu vreau să fiu văduvă.

– Și eu te iubesc, spuse Robert.

O sărută din nou, mai lung și mai apăsat, apoi o eliberă din brațe și porni spre oamenii lui, care îl așteptau.

Lucy urcă încet drumul spre Auld Haa în lumina asfințitului. Când ajunse la poartă, ezită. În fața ei, drumul șerpuia în susul dealului, spre farul din nord. Nu fusese aprins, ceea ce însemna că nimeni nu îi avertizase pe arendașii din nordul insulei că erau în pericol de a fi atacați. Wilfred incendiase terenurile din sud. Ofițerii de recrutare veneau din vest. Dar, dacă urma să aibă loc un atac aici, asupra fermelor vulnerabile și neprotejate din nord? Golden Isle era presărată cu numeroase golfuri mici. Inamicii puteau ajunge la țărm prin multe locuri și puteau lansa un atac înainte să își dea seama cineva.

Lucy luă torța aprinsă care lumina intrarea în Auld Haa și porni grăbită pe aleea care urca spre farul aflat la câteva sute de metri. Poteca pietruită îi aluneca sub picioare. În stânga ei, lacul Golden Water licărea în ultimele raze ale soarelui care apunea. Vântul rece îi trimitea fiori pe șira spinării. Lucy se simțea de parcă era urmărită. Împinse torța în mijlocul surcelelor, apoi se întoarse la drum, simțindu-se ușurată.

– Nu așa de repede, verișoară!

Wilfred Cardross stătea chiar în fața ei, ca o umbră întunecată pe fundalul de un albastru-închis al mării la înserat. În spatele lui erau cinci dintre oamenii clanului său. Lucy auzi flăcările șuierând și înălțându-se în far. Măcar era prea târziu ca Wilfred să stingă focul și, în curând, lumina avea să fie văzută de arendașii care puteau să se grupeze în apărare.

Wilfred venea încet spre ea. Lucy îi văzu chipul în lumina flăcărilor. Vărul ei purta cele mai elegante haine, cu dantelă și panglici, dar expresia de pe chipul lui era sălbatică, într-un contrast izbitor cu eleganța ținutei. Inima lui Lucy tresări. Ea ridică privirea în mod sfidător și ochii li se întâlniră.

– Wilfred, spuse Lucy. Văd că ai adus mai mulți oameni de data aceasta. Foarte înțelept din partea ta.

– Verișoară Lucy, zise Wilfred, făcând o plecăciune. Ce bine că te-am găsit aici! Mulțumesc pentru că m-ai scutit de efortul de a te căuta.

Făcu semn din cap, iar oamenii lui înaintară cu expresii lacome. Lucy simți cum frica îi urcă în gât și i se împotrivi.

– Câtă neglijență din partea lui Methven să te lase să te aperi singură, spuse satisfăcut Wilfred. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de proprietatea lui.

– Soțul meu, zise Lucy, își protejează clanul, un obicei pe care tu nu cred că îl cunoști, Wilfred. Tu furi de la clanul tău, nu? Îți jefuiești oamenii, le furi vitele și le arzi casele?

Cardross râse, privind spre sud, unde o linie de foc marca dezastrul pe care oamenii lui îl provocau pe insulă.

– Nu mai sunt multe de protejat aici, spuse el. Marina îi va lua pe bărbații rămași pe insulă și pe cei aduși din Methven. Wilfred își întoarse privirea spre ea. Iar când eu te voi lua pe tine, acela va fi sfârșitul.

Făcu încă un pas spre ea. Lucy îi observă zâmbetul răutăcios în lumina focului. Lui Wilfred îi aducea satisfacție acea situație. Lucy se retrase cu spatele spre zidul din piatră al farului, bâjbâind după mânerul torței pe care o adusese cu ea. Pipăi zidul cu degetele și simți căldura. Trebuia cu orice preț să îl împiedice pe Wilfred să își dea seama ce punea la cale. El credea că nu era înarmată, iar ea nu voia să rămână fără arma-surpriză.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu dispreț. Ți-e teamă că te voi împinge peste margine dacă vii prea aproape, Wilfred?

El ridică sabia și îndreptă vârful tăișului sub bărbia lui Lucy, care simți metalul rece pe gât.

– Nu mă tem de tine, zise Wilfred. Nici de lordul tău. Ridică privirea, parcă ascultând. Vine!

Pe potecă se auzeau ropotele copitelor – era un singur călăreț. Lucy întoarse capul brusc și simți vârful tăișului împungându-se în pielea ei. Un firicel de sânge i se prelinse pe gât.

– Methven! strigă Wilfred. Mă bucur că ai primit mesajul meu. O am pe femeia ta.

– Nu... începu Lucy, dar Wilfred mută vârful sabiei în dreptul inimii ei.

Robert înaintă în lumina flăcărilor. Era singur. Imediat, patru dintre oamenii lui Cardross îl înconjurară.

– Ah, Methven, spuse Wilfred politicos. Fii bun și aruncă sabia!

Robert nu se supuse imediat, iar Cardross împunse puțin mai tare sabia în pieptul lui Lucy, care își mușcă buza pentru a-și înăbuși icnetul.

Robert aruncă sabia la pământ. Privirea lui nu părăsi nici o clipă chipul lui Lucy.

– Bun, spuse Wilfred și începu să plimbe vârful sabiei pe pieptul lui Lucy ca o mângâiere. Ar trebui să afli ceva, Methven, zise el. Minunata ta soție te-a trădat.

Trasă o linie pe corsajul lui Lucy, făcând o gaură în material și lăsând o urmă alungită pe pielea albă a pieptului. Lucy își ținu răsuflarea când simți înțepătura tăișului.

– Trădare, repetă Wilfred, zâmbind în timp ce își admira opera. Este urâtă trădarea, nu-i așa?

Inima lui Lucy o luă la galop, iar ea simți cum o senzație de greață îi urcă în gât. Știa că lui Wilfred îi făcea plăcere această situație.

Când îl învinsese pe marginea lacului, vărul ei fusese umilit. Aceasta era răzbunarea lui.

– Mă tem, spuse Wilfred pe un ton mieros, că nu vei primi nici un moștenitor din corpul soției tale.

Mișcă din nou sabia brusc, provocând o nouă ruptură în rochie, iar corsajul lui Lucy se desfăcu și fâșii de material căzură pe pământ asemenea frunzelor. Ea își plecă privirea și văzu încă o tăietură pe sânul ei. O secundă mai târziu, simți și durerea, iar sângele licări în lumina focului.

Wilfred zâmbi. Cu o mișcare fină din încheietura mâinii, îi sfâșie corsetul, iar sânii lui Lucy fură expuși în lumina flăcărilor. Robert făcu o mișcare instinctivă, dar oamenii lui Wilfred strânseră imediat cercul în jurul lui. Lucy ridică o mână pentru a-și acoperi pieptul, dar Wilfred îndreptă din nou vârful sabiei spre gâtul ei.

– Nu te mișca, verișoară, zise el.

Cineva râse. Lucy văzu cum maxilarul lui Robert se încordase, dar el tot nu vorbi.

Wilfred își întorsese atenția asupra ei.

– Că tot vorbim de trădare, verișoară Lucy, servitoarea ta ar face orice pentru o mână de aur. Ea a fost cea care mi-a vândut secretele tale.

Senzația de greață o învălui pe Lucy. Și-o aminti pe Sheena stând în dormitorul ei de la Auld Haa, cu borcanul cu tinctură în mână. Nu îi venea să creadă. Wilfred ridică glasul:

– Methven, soția ta mincinoasă a mers la o înțeleaptă pentru a cumpăra o tinctură care să o împiedice să conceapă un copil. În tot timpul cât tu ai călărit-o – sabia coborî printre sânii lui Lucy și se opri între coapsele ei –, ea se asigura că nu va rămâne însărcinată. În timp ce tu așteptai vestea că vei avea un moștenitor, ea știa că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Te-a trădat. A fost ca și cum mi-ar fi dat mie toate proprietățile tale.

– Nu a fost așa, zise Lucy, găsindu-și vocea. Era răgușită din pricina fumului și rugătoare. Nu a fost niciodată așa! Robert, jur...

Robert îi ignoră cuvintele. Avea privirea ațintită asupra lui Wilfred.

– Las-o să plece, Cardross! spuse el.

Wilfred râse.

– Lady Lucy vine cu mine. Am așteptat multă vreme să îmi vină rândul. Când voi fi terminat, sunt convins că oamenii mei își vor vrea și ei porția.

O înșfăcase pe Lucy de braț, înfigându-și degetele în carnea sensibilă de deasupra cotului. Unul dintre oamenii lui venise lângă ea, pe partea opusă. Lucy întinse puțin mai mult mâna în spate și simți mânerul torței. Flăcările îi arseră palma, dar strânse din dinți.

– Vino, verișoară! zise Wilfred. Nu vei mai fi așa de sfioasă cu mine când voi termina cu tine.

Când o trase pe Lucy după el, Robert strigă. Se întoarse spre cel mai apropiat om al lui Cardross, făcându-l să își piardă echilibrul și ferindu-se când ceilalți trei se năpustiră asupra lui. Luă sabia individului căzut, se întoarse pentru a-și înfrunta atacatorii și îl doborî pe unul dintre ei. În aceeași clipă, Lucy ridică mâna și puse torța pe hainele lui Wilfred. Cardross țipă în timp ce focul îi cuprinse mânecile din dantelă. Îi dădu drumul lui Lucy și o luă la fugă, iar ea auzi pleoscăitul apei când el sări în lac. Apoi întoarse torța spre celălalt bărbat, care se holba la ea cu gura deschisă, de-a dreptul șocat. Făcu un pas în spate, țipă și o luă la fugă sub amenințarea sabiei lui Robert. Câțiva dintre bărbații din Methven alergau spre ei, încercuind mica baltă în care Wilfred se zbătea și înjura. Doi dintre ei veniră să se ocupe de restul oamenilor lui Cardross.

Lucy aruncă torța înapoi în foc. Tremura atât de violent, încât abia putea sta în picioare. Robert ajunse lângă ea din doi pași. Pentru un scurt moment, mâinile lui se odihniră pe umerii ei, în timp ce ochii lui studiau opera lui Wilfred – corsetul sfâșiat și tăieturile în formă de cruce de pe sânul lui Lucy. O furie sângeroasă i se citea pe chip.

– Dacă nu i-ai fi dat tu foc, zise Robert, l-aș fi ucis cu mâna mea pentru ce ți-a făcut!

– E doar o zgârietură, spuse Lucy cu dinții clănțănind. A făcut-o doar ca să mă umilească și să mă sperie.

Robert își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

– Trebuie să te întorci acasă ca să te îngrijească cineva, zise el. Pentru un moment îndelungat, Robert o privi, dar în ochii lui nu era nici urmă de blândețe sau de căldură. Apoi spuse foarte încet: Știu că ceea ce a spus Cardross este adevărat. Am văzut-o în ochii tăi.

Se întoarse și porni spre cal, iar Lucy fugi după el, simțind cum i se frângea inima.

– Robert, așteaptă! strigă ea. Te rog, lasă-mă să îți explic...

Robert se întoarse doar pe jumătate, ridică brusc mâna, iar Lucy se opri.

– Este adevărat ce a spus despre tinctură?

– Da, răspunse Lucy, dar...

– Și când ai cumpărat-o? o întrebă el pe un ton rece, dar ea îi simți durerea ascunsă sub toată acea furie. O văzu și în ochii lui – suferința arzătoare a trădării.

– Când, Lucy? repetă Robert ferm.

– În dimineața nunții noastre, răspunse ea cu glasul tremurând. Dar nu am luat-o! Te rog, trebuie să mă crezi! Nu am folosit-o niciodată!

Robert clătină din cap. Părea epuizat și cu inima frântă.

– Credeam că aveai încredere în mine, zise el. Ți-am spus că poți să ai încredere în mine. Dar se pare că nu m-ai crezut.

– Nu a fost așa! spuse Lucy. Da, am avut încredere în tine, dar...

Tăcu. Acel *dar* amăgitor era suficient, arătând cât de puțină încredere avusese în cuvântul lui.

– Știi prin ce am trecut, șopti Lucy. Eram îngrozită. Aveam nevoie să mă simt în siguranță.

– Erai în siguranță, spuse Robert. Mereu ai fost în siguranță cu mine. Este păcat că nu ai avut niciodată încredere în mine.

Glasul i se schimbă, iar Lucy știu că totul se sfârșise. El nu avea de gând să accepte nici o explicație. Poate, cu timpul, avea să fie pregătit să o asculte, dar viitorul luminos și minunat pe care abia începuseră să îl construiască zăcea zdrobit în bucăți la picioarele ei. Lucy nu își putu găsi cuvintele. Simți un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Probabil că îți este frig, zise Robert. Ai făcut multe pentru Golden Isle astă-seară și îți sunt recunoscător. Politețea lui rece veni ca o altă lovitură. Te duc înapoi la Auld Haa, apoi trebuie să mă întorc în sat să îmi ajut oamenii.

– Desigur, spuse încordată Lucy. Nu te deranja să mă duci înapoi...

– Insist.

Robert îi întinse mâna pentru a o ajuta să încalece în fața lui. Lucy nu se putu abține și tresări de durere când palmele li se atinseră. Robert îi întoarse palma într-a lui.

– Te-ai ars, spuse el.

– Nu e nimic, zise Lucy. Sunt doar câteva bășici.

Robert îi eliberă mâna, iar Lucy simți atât de acut lipsa căldurii lui, încât o duru mai mult decât arsurile. Coborâră în tăcere poteca, apoi Robert o lăsă în fața porții casei și plecă fără nici un cuvânt.

Capitolul 21

Robert munci toată noaptea cot la cot cu oamenii săi pentru a stinge focurile și a se asigura că toată lumea era în siguranță. Nu se odihni. Nu voia să gândească, nu voia să simtă. Cardross fusese capturat, la fel toți oamenii lui. O ispravă și mai lăudabilă era faptul că fusese capturat și piratul Le Boucanier, ademenit în capcană de Jack, care se folosise de iahtul lui Cardross pentru a-l atrage la o întâlnire. Ofițerii de recrutare ai marinei îl luaseră pe Le Boucanier drept premiu. Legile după care se ghida insula erau dure, fiind departe de cele impuse de rege, dar Robert era mulțumit. Cardross avea să fie judecat pentru trădare, iar pământurile lui Robert erau în siguranță.

În cele din urmă, în timp ce zorile începură să se reverse peste mare, Jack i se alătură. Mirosea a fum și era murdar, iar Robert se gândi că probabil așa arăta și el. Jack îi aduse plosca de apă, iar el bău lacom și recunoscător, simțind cum lichidul îi alină gâtul iritat.

– Trebuie să te odihnești, Rob, spuse Jack.

– Mai sunt multe de făcut, ripostă el ferm.

– Avem timp să le facem pe toate. Du-te să dormi. Vorbește cu Lucy...

Robert făcu o mișcare necontrolată, iar Jack îl privi curios pe vărul său.

– Lucy a încercat să salveze Methven pentru tine, zise el. Prostule, nu înțelegi? Lucy avea nevoie să se simtă în siguranță pentru a se căsători cu tine! A trecut printr-o traumă groaznică la o vârstă prea fragedă pentru a fi capabilă să o gestioneze. Încerca să se protejeze, să nu se mai întâmple vreodată ce s-a întâmplat cu sora ei. Poțiunea i-a dat curajul să se căsătorească cu tine și să te ajute să salvezi Methven în fața lui Cardross.

– Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, bâigui Robert.

Jack oftă și își trecu mâinile prin păr, mânjindu-și obrajii de cenușă.

– Da, ar fi trebuit să aibă încredere în tine, spuse el, dar nu putea în momentul acela. Ar fi putut să te refuze din nou, Rob! Dar nu a făcut-o. A crezut în tine și a vrut să salveze Methven.

Robert se încruntă la vărul său.

– Ai un mod interesant de a expune faptele, zise el. Ar fi trebuit să te faci avocat.

Jack rânji.

– Știi că am dreptate.

– Ce nu știu, zise Robert, este cum de știi tu toate astea.

– Servitoarea aia mincinoasă mi-a spus, răspunse Jack. Cred că s-a gândit că așa și-ar putea salva pielea. Apoi miji privirea și continuă: Toată lumea din Golden Isle o iubește pe Lucy pentru curajul de care a dat dovadă în această noapte. Făcu o pauză și oftă. Și tu o iubești. Nu îl lăsa pe Cardross să distrugă ce aveți, Rob. Nu îl lăsa să învingă!

– Ești un bărbat curajos, zise Robert, pentru că ai îndrăznit să îmi spui lucrurile astea.

– Cineva trebuia să o facă, rosti Jack.

Robert își odihni brațele pe cadrul porții și privi razele răsăritului luminând marea. Era epuizat, îl dureau oasele, dar, mai intens de atât, simțea că îl durea inima. Jack avea dreptate. O iubea pe Lucy atât de mult, încât trădarea ei venise ca o lovitură fizică. Îl durea cu atât mai mult cu cât îi auzise pe oamenii lui vorbind despre curajul ei și despre modul în care îi ajutase, dar în tot acel timp ea fusese pregătită să le refuze singurul lucru de care aveau nevoie pentru a fi protejați de Cardross – un moștenitor.

Robert crezuse că Lucy avea încredere deplină în el și, cu toate că înțelegea că nu era vorba despre el, ci despre groaza pe care ea o simțise față de trecutul ei, se simțea înșelat și trădat. Toată intimitatea minunată din ultima săptămână fusese pierdută, pentru că, în tot acel timp, Lucy îl înșelase, știind că nu existau șanse să conceapă un copil.

Dar Jack avea dreptate și în altă privință. Dacă el se îndepărta de Lucy acum, Cardross avea să câștige în toate privințele importante. Nu doar că ar fi încercat să îi fure proprietățile, dar i-ar fi distrus bucuria, speranța și iubirea. I-ar fi furat viitorul.

Robert își îndreptă umerii și îi înapoie lui Jack plosca de apă.

– Nu știu de ce te interesează asta pe tine, zise el.

– Pentru că vreau să te văd fericit, prostule, spuse Jack și îl bătu pe umăr. Acum du-te acasă și caut-o!

– Trebuie să fac ceva mai întâi.

Traversă câmpul și urcă poteca accidentată care ducea la biroul administratorului. Din fericire, nu fusese atins de incendiul care făcuse ravagii în sat. În lumina palidă a dimineții, Robert cotrobăi prin sertarul biroului și găsi hârtiile pe care le ascunsese acolo. Citi ce scria pe ele. Clătină mâhnit din cap.

Apoi porni spre Auld Haa pentru a-și căuta soția.

Lucy nu dormise. Când primele raze ale zorilor se strecurară pe fereastră, ea se ridică încordată din pat, își scoase cuferele și începu să își strângă lucrurile. Nu voia să aștepte ca Robert să îi spună să plece. Voia să fie pregătită. Chiar și așa, când îi auzi pașii pe scări și îi văzu silueta înaltă aplecându-se sub pragul de sus al ușii dormitorului, inima i-o luă la galop. Nu își pregătise un discurs, nu știa ce să îi spună.

O simplă privire spre el o slei complet de puteri. Robert se spălase de funingine, praf și sudoare, dar era ciufulit și părea atât de epuizat, încât Lucy își dori să îl strângă în brațe și să îi aline oboseala. Dar se îndoia că un asemenea gest ar fi bine primit.

Robert avea o desagă ponosită din piele pe umăr, pe care o lăsă să alunece pe pat. Privirea îi căzu pe cufere, apoi pe hainele mototolite și pe înfățișarea răvășită a lui Lucy.

– Unde pleci? o întrebă el.

– Departe, răspunse Lucy.

Avea un nod mare în gât și nu era sigură că mai putea vorbi.

– Unde?

Robert o privi confuz, iar ea tânjea să îl atingă, să i se arunce în brațe.

– Pe continent, zise Lucy cu vocea răgușită. Nu știu. Departe. Acasă. Undeva.

Acum el părea și mai derutat. Lucy ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de nefericită.

– De ce? întrebă Robert.

– E mai bine așa, spuse ea, aruncând în cufăr niște jupoane. Este mai bine să plec.

– Mai bine pentru cine? întrebă Robert, iar glasul îi fu mai autoritar, mai puțin confuz.

– Pentru tine, bineînțeles, zise Lucy.

– Foarte amabil din partea ta. Te asigur că nu mi-ar fi deloc mai bine dacă m-ai părăsi.

Inima lui Lucy începu să bată cu putere, iar ea îl privi. În ochii lui citi amuzament și tandrețe, iar acest lucru îi făcu inima să bată și mai tare.

– Lucy, rosti el.

Ea începu să tremure.

– Am mers pe stânci, spuse ea grăbită, cuvintele parcă înghesuindu-se să iasă. Am încercat să găsesc borcănelul cu tinctură pe care l-am aruncat, ca să-ți demonstrez că nu l-am folosit niciodată.

Robert o privea cu o expresie fermă.

– L-ai găsit?

– Nu, răspunse ea, iar un suspin o luă prin surprindere. Cred că a căzut în apă. Se pare că mă pricep la aruncat mai bine decât credeam.

Își aminti că voise să îi explice, să îi spună că nu avusese niciodată intenția să folosească tinctura. Crezuse că cea mai mare teamă a ei era să rămână însărcinată. Acum își dădu seama că lucrul de care se temea cel mai mult fusese altceva. Cel mai tare se temea să trăiască fără Robert. Putea să o facă, desigur. Cel mai probabil avea să fie nevoită să o facă. Dar culoarea și bucuria aveau să dispară din viața ei, pentru că învățase prea târziu că tot ce conta cu adevărat nu era să trăiești în umbra fricii, ci să îmbrățișezi viața. Nu existau certitudini în viață, dar, atâta vreme cât exista speranță, iubire și putere pentru a construi ceva bun, acesta era singurul lucru care conta.

– Mă așteptam să vă fi învățat să aruncați la Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, spuse Robert, apoi merse lângă dulap, se întoarse și o privi. Nu trebuie să îmi explici, Lucy.

În acel moment, ea simți cum i se frânse inima. El nu voia să știe. Intenția ei fusese să îi refuze moștenitorul de care avea nevoie. Și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, intenția de a-l trăda era suficientă.

Nu îl putea învinui. Robert îi spusese de la început că putea avea încredere în el, dar ea nu putuse să îl creadă.

Lucy se așeză pe pat fiindcă picioarele îi tremurau prea tare și încercă să reziste impulsului de a-și ascunde chipul în așternuturi și de a plânge.

– Nu trebuie să îmi dovedești nimic, spuse Robert pe un ton blând. Dacă îmi spui că nu ai luat poțiunea, te cred. Am încredere în tine. Și, chiar dacă ai luat-o, înțeleg. Erai îngrozită, bântuită de trecut. Nu te pot învinui pentru asta. Robert se frecă la ochi. Părea atât de epuizat, încât pe Lucy o duru inima pentru el. Am fost furios la început, continuă el. M-am simțit trădat. A fost un șoc. Dar știu că acum ai încredere în mine și asta este tot ce contează. Știu că te iubesc și că și tu mă iubești pe mine.

Pentru un moment îndelungat, Lucy rămase încremenită, dar apoi se aruncă în brațele lui. Robert o îmbrățișă strâns la piept.

– Înțelegi, spuse ea. Un nasture al jachetei lui îi înghiontea obrazul. Lucy simți gustul propriilor lacrimi.

Robert o mângâie pe păr cu mișcări lungi și tandre, iar ea se bucură de blândețea gestului.

– Șt, spuse el. E totul în regulă.

O ridică în brațe și merse spre pat. Se așeză și o ținu pe Lucy pe genunchi. Îi dădu părul de pe chipul cald și umed și o sărută blând, de parcă ar fi fost un copil care avea nevoie de alinare. Treptat, Lucy încetă să mai tremure, iar teama feroce dinăuntrul ei se stinse.

– Trebuie să îți spun ceva, Lucy, zise Robert. Privi în jur, la sertarele deschise, la grămada de haine și la cufere, apoi ochii lui albaștri poposiră blânzi asupra ei, iar căldura din privirea lui o topi. Mereu ai spus că nu sunt un poet, continuă el. Că sunt prea grosolan și incult ca să fiu poetic. Ei bine, ascultă asta. Dacă mă părăsești, inima mi se va frânge în mii de bucăți. Voi fi distrus. Tu ești idealul meu, Lucy. Cândva, am fost destul de naiv să cred că nu există așa ceva. Ei bine, am învățat că există.

În ciuda seriozității momentului, Lucy râse.

– Poate că m-am înșelat, spuse ea. Poate că, la urma urmei, chiar ai stofă de poet.

Robert nu zâmbi. În schimb, se întinse după mica desagă și răsturnă conținutul pe pat.

– E suficient de romantic pentru tine? întrebă el. Dacă nu, voi pleca și voi încerca din nou.

Lucy privi lung foile mototolite. Toate arătau de parcă fuseseră strânse cu furie sau frustrare în pumn.

– Ce sunt... începu ea.

– Uită-te la ele, zise Robert.

Lucy luă prima hârtie și o netezi cu palmele. Conținea câteva rânduri de cuvinte incoerente, unele subliniate, altele tăiate. A doua și a treia hârtie erau la fel. Rânduri mâzgălite, repetate, tăiate și apoi aruncate.

– Robert, spuse Lucy și puse încet hârtia pe pat. Tu le-ai scris? Pentru mine?

El părea oarecum mândru, dar și stânjenit, asemenea unui școlar.

– Mă tem că nu sunt scrieri prea bune.

Nu erau.

– Iubirea mea este ca un nor de ploaie care cade peste câmpie șiroaie... Lucy izbucni în râs, dar începu să tușească în încercarea de a-și masca gestul. Iubirea mea pentru tine este tandră și reală... Pe asta ai copiat-o din altă parte, zise ea. Am mai auzit-o. Încerca să își ascundă zâmbetul care tot voia să i se aștearnă pe buze, însă fără să reușească. Dar ai *încercat*, continuă Lucy. Și asta este tot ce contează. Apoi simți din nou amenințarea lacrimilor, care îi sugrumară ușor glasul. Oh, Robert! Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Mă iubești cu adevărat dacă ești pregătit să faci asta pentru mine.

Robert îi luă mâinile într-ale lui.

– Aș face mai mult decât să scriu poezie ca să-ți arăt cât de mult te iubesc, Lucy, spuse el și îi strânse ușor degetele. Înțelegi?

Lucy înțelegea. Și-l putea închipui blestemând din pricina petelor de cerneală de pe degete. Îl văzu vedea stând la biroul lui în ultima săptămână, cu capul în mâini, după ce aruncase a zecea foaie de hârtie.

– Și eu te iubesc, spuse ea. Foarte mult.

Robert o strânse din nou în brațe și o sărută pe păr.

– Dacă este prea curând, spuse el, ușor răgușit, dacă încă te temi să ai un copil, putem aștepta. Sunt pregătit să merg la curte și să îmi apăr cazul...

Lucy îi puse degetele peste buze.

– Sunt pregătită, șopti ea. Nu vreau să mă întorc de unde am plecat. Și cine știe... Zâmbi, cu speranță în inimă. Este posibil să fiu deja însărcinată cu copilul tău.

Cu o mișcare, Robert împinse cufărul de pe pat, care căzu cu zgomot, iar toate hainele se răsturnară pe podea. Lucy dădu să protesteze, dar el o sărută apăsat, întinzând-o pe perne. Degetele lui începură să caute nasturii corsajului, deschizându-i pe rând.

– Dar, în caz că nu ești, putem încerca din nou?

Epilog

Castelul Methven, 21 septembrie 1813

Lucy scrise data în partea de sus a paginii și se opri gânditoare, cu penița în dreptul buzelor. O asemenea scrisoare era dificil de formulat. Necesita foarte multă atenție.

Privirea îi căzu pe fereastră. Era o zi prea frumoasă pentru a o petrece în casă. Valea era scăldată într-o lumină aurie ușor încețoșată, iar piscurile munților se înălțau spre cerul de un albastru perfect.

Pe terasa de dedesubt, Lucy o văzu pe marchiza de Methven înconjurată de câini, privind dincolo de grădina cu arbuști ornamentali, spre munți. Lucy bănuia că văduva adormise, deși sigur Lady Methven ar fi negat acest lucru. După cum prezisese Robert, bunica lui își dăduse cu bucurie aprobarea pentru alegerea soția lui. El îi spusese acest lucru în urmă cu două zile.

– Bunica este îngrozitor de pedantă, spusese Robert. Este foarte greu să îi câștigi aprobarea.

Lucy nu îl contrazisese, dar nu fusese de acord. După părerea ei, fusese foarte simplu să obțină aprobarea văduvei, care, dintr-o simplă privire, își dăduse seama că Lucy era îndrăgostită de Robert până peste cap și prinsese drag de ea. Sub acea aparență rigidă se ascundea o inimă blândă.

Câinii începură să latre entuziasmați, iar Lucy îl văzu pe Robert traversând terasa spre bunica lui, ținându-l în brațe pe moștenitorul clanului Methven, în vârstă de patru luni. James Gregor Methven dormea liniștit. Lucy privi amuzată cum Robert îi dădu cu grijă bebelușul bunicii lui. Parcă simțindu-i privirea, el ridică ochii spre fereastră și îi făcu cu mâna. O clipă mai târziu, Lucy îi auzi pașii pe scări, iar după câteva secunde, Robert intră în biroul ei. Mirosea

a soare și aer curat. Puse o mână pe spătarul scaunului, apoi se aplecă și o sărută lung.

– Cum merge scrisul? întrebă el.

– Nu îmi găsesc cuvintele, răspunse Lucy.

Robert îi zâmbi într-un mod viclean, care o făcu să roșească.

– Ai nevoie de ajutor cu documentarea?

– Nu este genul acela de scrisoare, spuse Lucy dojenitoare, apoi puse pana jos și oftă. Îi scriu lui Lachlan. Vreau să îl felicit pentru că Dulcibella a moștenit proprietățile Cardross.

Robert se așeză în micul fotoliu de lângă masa ei de scris. Scoase un sunet care era un amestec între mormăit și pufnit. Lucy își mușcă buza, încercând să își înăbușe zâmbetul când îi văzu expresia morocănoasă.

Când Wilfred Cardross fusese găsit vinovat de trădare în urmă cu o lună, regele considerase de cuviință să îi ofere Dulcibellei proprietățile lui, din moment ce era cea mai apropiată rudă în viață. Lachlan și mireasa lui fugară erau acum foarte bogați. Din fericire, în același timp, regele anulase tratatul din secolul al XV-lea, care le permitea moșierilor Cardross să revendice pământurile clanului Methven. Și cum Robert avea oricum un moștenitor, nu avea motive să se plângă. Chiar și așa, Lucy fu tentată să îl tachineze.

– Ce păcat că nu te-ai căsătorit cu Dulcibella! spuse ea. Dacă ai fi făcut-o, proprietățile Cardross și Methven ar fi fost toate ale tale acum.

Robert ridică privirea și o fixă cu ochii albaștri, luminoși, care îi făcură inima lui Lucy să o ia la galop.

– Și a cui a fost vina, doamnă? întrebă el.

– Cred că a mea, recunoscu Lucy, privindu-l într-un mod sfios pe sub gene. Ți-am spus deja că îmi pare rău.

– Nu este suficient. Cu o mișcare bruscă, Robert se ridică în picioare și o luă de mână, răsturnând scaunul pe spate. Foaia de hârtie goală căzu pe podea. Robert o luă pe Lucy în brațe și porni spre dormitorul de lângă birou, unde o aruncă pe pat.

– Îmi ești datoare, îi șopti el la ureche. Datoare vândută.

– Robert! Lucy chițăi în timp ce soțul ei începu să o dezbrace fără rețineri. Nu poți face asta. Este miezul zilei, bunica ta este la parter și...

Se opri când Robert o sărută lung.

– Ce spuneai? șopti el în timp ce o mușcă ușor de gât.

– Am uitat, zise Lucy.

Camera era scăldată de razele soarelui, iar mintea ei era plină de lumină în timp ce îl simți pe Robert așezându-se deasupra ei și pătrunzând-o cu o blândețe infinită. Lucy îl mușcă ușor de umăr pentru a-l încuraja. De când se întorsese în patul ei, Robert o tratase ca și cum ar fi fost din sticlă, dar, în ultima săptămână, ea se săturase de purtarea lui delicată.

Zâmbi în sinea ei. Când aflase că era însărcinată, fusese neliniștită, iar acest lucru era de înțeles. Robert încălcase normele sociale și scandalizase societatea prin faptul că rămăsese alături de ea pe parcursul travaliului pentru a o liniști. Dacă înainte de acest lucru îl iubise, nu se compara cu cât de mult îl iubea acum.

Își încleștă picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape, și își ridică șoldurile. Îl auzi gemând, iar mișcările lui blânde deveniră mai nerăbdătoare. Valul de plăcere îi inundă pe amândoi și rămaseră îmbrățișați, mângâiați de razele soarelui. Singurele sunete din univers erau respirațiile lor și vocile văduvei și ale doicii micului James pe terasă.

– Deci, spuse Lucy, întorcând capul pentru a-și privi soțul, crezi că mă poți ierta?

Robert zâmbi.

– Dacă mă gândesc mai bine, zise el, cred că prefer lucrurile așa cum sunt. Nu am nevoie de proprietățile Cardross. Am Methven, îl am pe James și te am pe tine. O sărută. Am tot ce îmi doresc.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peținoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubesti o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*

Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*

Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

Christi Caldwell, *Guvernanta*

Victoria Alexander, *O aventură pasională*

Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*

Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*

Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*

Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*

Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*

Sabrina Jeffries, *Burlacul*

Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*

Christie Caldwell, *Contele și curtezana*

Johanna Lindsey, *Paradisul sălbatic*

Paula Quinn, *Stăpânul negurilor*

Jane Feather, *Ispitește-mă cu diamante*

va apărea:

May McGoldrick, *În numele iubirii*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

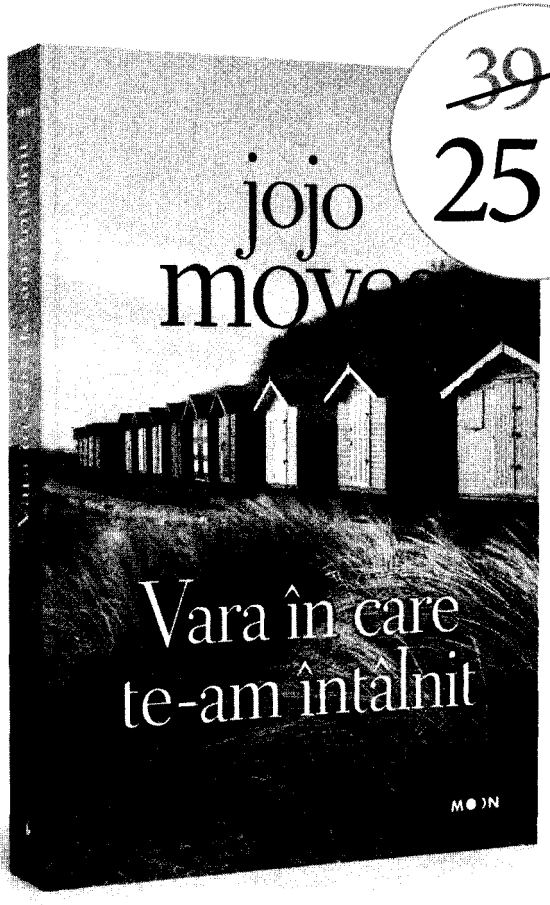

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®